

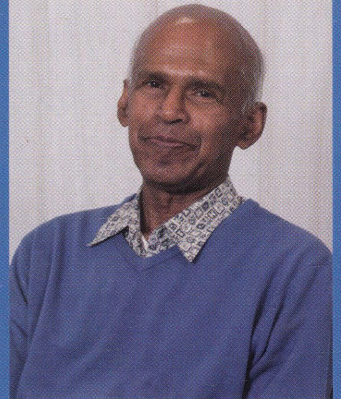
ஆர்வத்தி

100/=

மார்கழி
2015

87

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

பல்துறை ஆய்வாளர்
பேரறிஞர்
பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை
- கிருஷ்ணமிள்ளை நடராசா -

இலக்கிய ஆளுமை
ப.ஆர்மன்
- திக்குவல்லை கமால் -

மலையக வாழ்வியல்
கதைகளும் ஒப்பாரி பாடல்கள்
- மருதை மாசிலாமணி -

001

002
003

78

STYLIZED TITLE OR SUBTITLE

Vertical text on the left side, possibly a list or index.

Vertical text on the left side, possibly a list or index.

Vertical text on the left side, possibly a list or index.

Vertical text on the left side, possibly a list or index.

Main body of text, appearing to be a list or index of items, with some items highlighted in yellow.

ஜீயந்தி

கட்டுரைகள்

**பல்துறை ஆய்வாளர் பேரறிஞர்
பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை**
கிருஷ்ணபிள்ளை நடராசா 03

**மலையக வாழ்வியல் கதைகளும்
ஓப்பாரி பாடல்கள்**
மருதை மாசிலாமணி..... 12

இலக்கிய ஆளுமை ப. ஆப்தின்
திக்குவல்லை கமால் 18

சுந்தரகாண்டத்தில் "நீ"
இ.ச. முரளிதரன் 21

**புதுவை இரத்தினதுரையின்
எழுச்சிப்பாடல்களில் ஓசைநயம்**
வெற்றி துஷ்யந்தன் 26

நினைவுக்குறிப்புகள் - 15
அ. யேசுராசா..... 29

**ஆதிக்க நீக்கம் பெற்ற
சமூகங்களின் உருவாக்கத்திற்காக...**
கலாநிதி சி.ஜெய்சங்கர் 41

சிறுகதைகள்

கோமகன்..... 07
வி.ஜீவகுமாரன்..... 15
அலெக்ஸ்பரந்தாமன்..... 22
சீனா. உதயகுமார்..... 35
யோ. ரோகிலன்..... 44

குறுங்கதை

கண.மகேஸ்வரன் 34

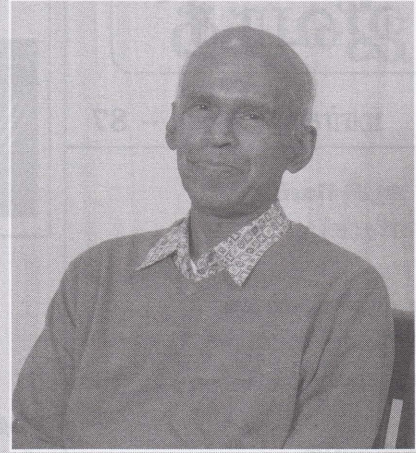
கவிதைகள்

நிலாதமிழின்தாசன்..... 24
ஸ்ரீ.பிரசாந்தன்..... 25
சித்ராசின்னராஜன்..... 42
வினோ. வரதராஜன்..... 42
ஏ. எம். எம். அலி..... 43
ஷெல்லிதாசன்..... 43

நூல் மதிப்பீடு

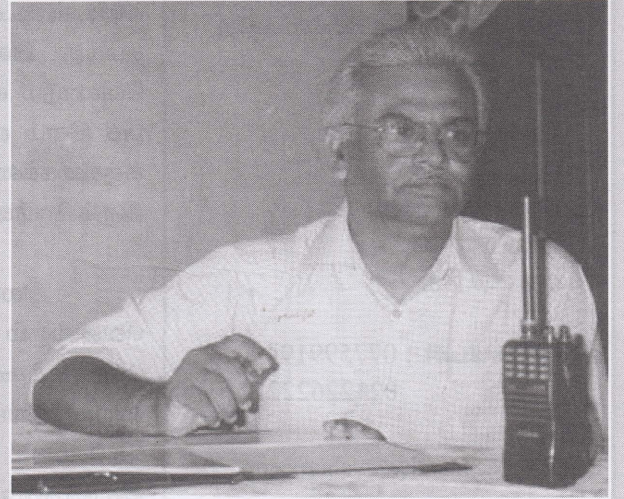
அஷ்ரப் சிறாபத்தீன்..... 47

பேசும் இதயங்கள்

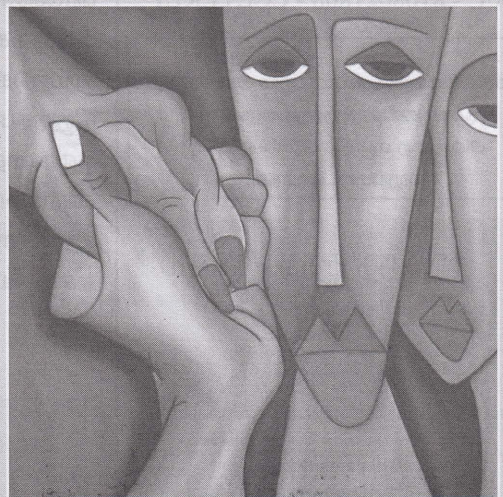
**பல்துறை ஆய்வாளர் பேரறிஞர்
பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை**

- கிருஷ்ணபிள்ளை நடராசா -

**புதுவை இரத்தினதுரையின்
எழுச்சிப்பாடல்களில் ஓசைநயம்**

- வெற்றி துஷ்யந்தன் -

அட்டை ஓவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2015 மார்ச்சு இதழ் - 87

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்கீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிநாள் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K .Bharaneetharan,
Kalaiahram ,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன் -

ஜீவநதிக்கு உரம் சேர்ப்பீர்!

இந்த இதழுடன் ஜீவநதி 87 இதழ்களை நிறைவு செய்துள்ளது. எந்தவித நிதிவளப் பின்னணியும் இல்லாத நிலையில் தனிமனிதனாக நின்று "கையை கடிக்கும்" நிலையிலும் ஜீவநதியை ஒழுங்காக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளேன். இலக்கியம் பற்றி மேடைகளில் முழங்கும் பலர் இலக்கிய சஞ்சிகைகளையோ இலக்கிய நூல்களையோ காசு கொடுத்து வாங்குவதில்லை என்ற யதார்த்தத்தை வாசகர்கள் பலர் அறியார். உண்மைநிலை என்னவெனில் மூத்த எழுத்தாளர்களும் கூட தமக்கு இலவசமாக சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் வழங்க வேண்டும் என்ற மனப்பாங்குடனேயே இருக்கிறார்கள் என்பது தான். பல இளம் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்பு வெளி வந்தால் மாத்திரமே சஞ்சிகைகளையும், பத்திரிகைகளையும் வாங்கும் மனப்பாங்குடன் இருக்கிறார்கள்.

இலங்கையின் வடபுலத்திலிருந்து தொடர்ந்து ஒழுங்காக வெளிவரும் ஒரேயொரு சஞ்சிகை "ஜீவநதி" தான் என்று பலரும் சொல்லக்கூடிய வகையில் ஜீவநதியை இதுவரை காலமும் (8 வருடங்களாக) மாதந்தோறும் நஷ்டங்களை என் சொந்த பணத்தில் ஈடுசெய்து முடிந்தவரையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளேன். ஆனால், இனிமேலும் தொடர்ந்து ஜீவநதியை வெளிக்கொணரமுடியுமா என்ற அச்சமே இன்று மேலோங்கி நிற்கிறது. சஞ்சிகை விநியோகத்திற்கெனப் பல வழிகள் இருந்தும் அதற்கான பொறிமுறைகளை வகுத்துத்தர எவரும் முன்வருகிறார்கள் இல்லை. பாடசாலை நூலகங்களும் பிரதேசசபை நூல்நிலையங்களும் சஞ்சிகை விநியோகிக்க முடிந்தாலே சஞ்சிகை வெளியீட்டை தக்க வைக்க முடியும். ஆனால் இதுவும் முயற்கொம்பாகவே உள்ளது. பல சஞ்சிகைகள் வெளிவராமல் இடையில் நிறுத்தப்பட்டமைக்கு விநியோகப் பிரச்சினைகளே அடிப்படைக் காரணம் என்பதை பலர் அறிவீர்கள். எனவேதான் வாசகர்களே உங்களிடம் விநியமாக ஒரு வேண்டுகோள் புதிய வருடத்துடன் நீங்களும் சந்தாதாரராகி, உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களையும் சந்தாதாரராகி ஜீவநதியின் தொடர்வருகைக்கு உரமூட்டுங்கள்.

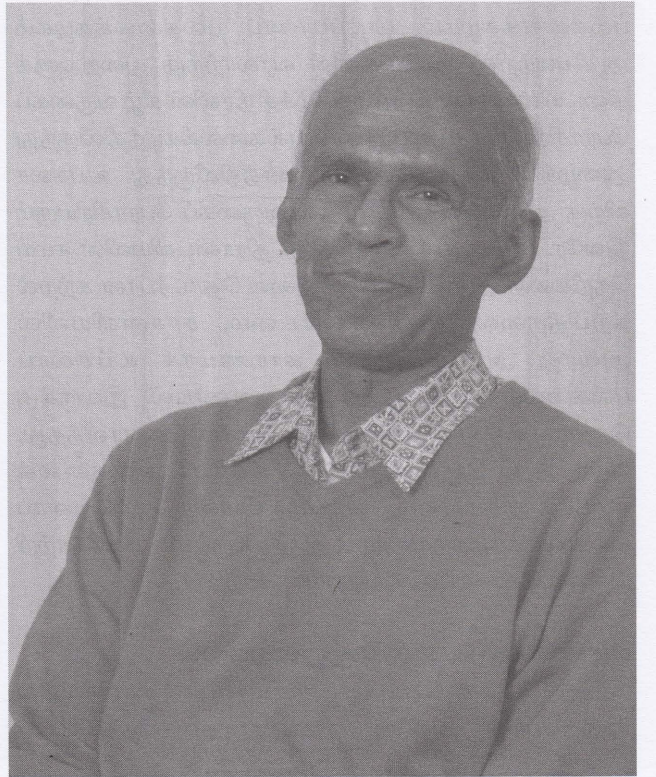
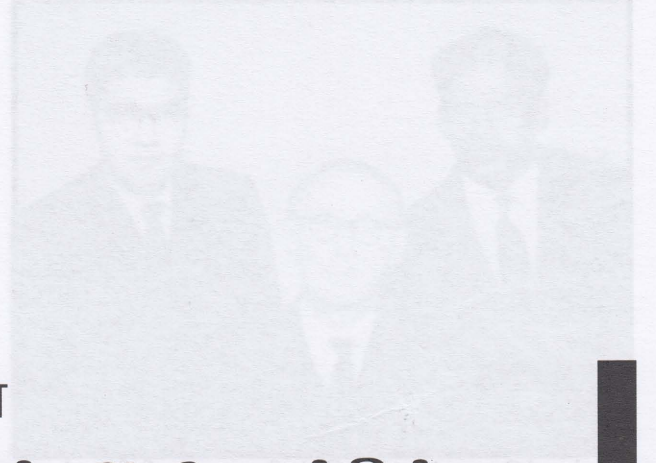
- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
சீ ஸ்ரீட் - பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

பல்துறை ஆய்வாளர்

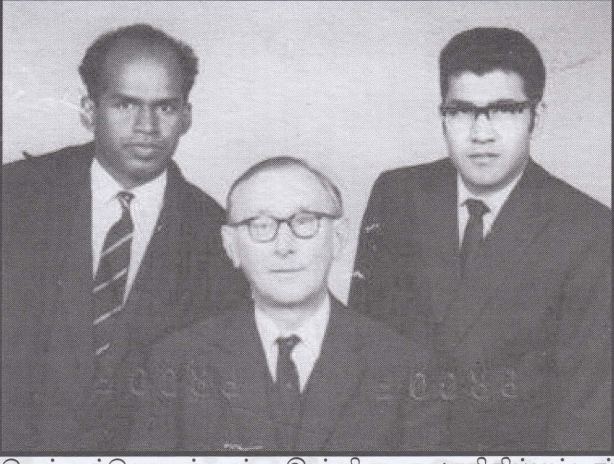
பேரறிஞர் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை

தமிழ் இலக்கிய உலகில் மிகச்சிறந்த ஆளுமையாக வளர்ந்த பேராசிரியர் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வடமராட்சிப் பகுதியில் கற்றறிஞர்கள் வாழும் புலோலியில் 1936 ஆம் ஆண்டு ஆழ்வாப் பிள்ளை உமையாததை தம்பதியினர்க்கு மூத்த மகனாகப் பிறந்தார். தனது ஆரம்பக்கல்வியை புட்டளை மகா வித்தியாலயத்திலும் கனிஷ்ட இடைநிலைக் கல்வியை வேலாயுதம் மகாவித்தியாலயத்திலும், சிரேஷ்ட இடைநிலைக் கல்வியை ஹாட்லிக் கல்லூரியிலும் கற்றுக்கொண்டார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழை சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று இளங்கலை மாணிப்பட்டத்தினை முதல் வகுப்பில் முதல் மாணவராக தேர்ச்சி பெற்றார். இப்பரீட்சையில் சித்தியடைந்தமைக்காக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் கீழைத்தேய கற்கைநெறிக்கான உபகாரச் சம்பள பரிசையும், ஆறுமுகநாவலர் பரிசையும், இலங்கை அரசாங்கம் அரசு பல்கலைக்கழக உபகாரச் சம்பளத்தையும் இவர் பெற்றுக்கொண்டார். இம்முன்று விருதுகளையும் எவருமே இதுவரை ஒன்று சேர்ப்பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அக்காலத்தில் புகழ்பெற்ற இலங்கை ஆட்சிப்பணி தேர்வுப் (Ceylon civil Service) போட்டிப் பரீட்சையில் தெரிவு செய்யப்பட்டபோது கல்விசார் விருப்பு மேலீட்டினால் அப்பதவியை நிராகரித்து விட்டார்.

1959 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் துணை விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்ற இவர் படிப்படியாக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகவும் பேராசிரியராகவும் பதவி உயர்வு பெற்றார். துணை விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்ற அக்காலத்திலேயே தனது ஆய்வுப்பணியை மேற்கொள்ள முற்பட்டார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நெறியாள்கையின் கீழ், சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனதும் மாறவர்மன் குலசேகரனதும் (கி.பி 1251 - 1350) 'தமிழ் சாசனங்களின்

மொழிநடை' என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்து தனது முதலாவது கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். இந்தப் பட்டத்தை முதன்முதலாக தமிழில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் பெற்றுக்கொண்ட முதல் மனிதர் இவரே. இதன் பின்னர் இலண்டனில் புகழ்பெற்ற ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் (1962 - 1964) திராவிட மொழியியற்றுறையில் பிரசித்த பெற்ற பேராசிரியர் T.பரோவின் மாணவனாக இருந்து அவரது வழி காட்டலில், A Study of the the language of tamil inscriptions of the Period 800 to 920 AD என்ற தலைப்பில் (கி.பி 800 - 920 காலப்பகுதியில் சாசனங்களின் தமிழ்மொழி) ஆய்வு செய்து தனது இரண்டாவது கலாநிதிப்பட்டத்தினையும்

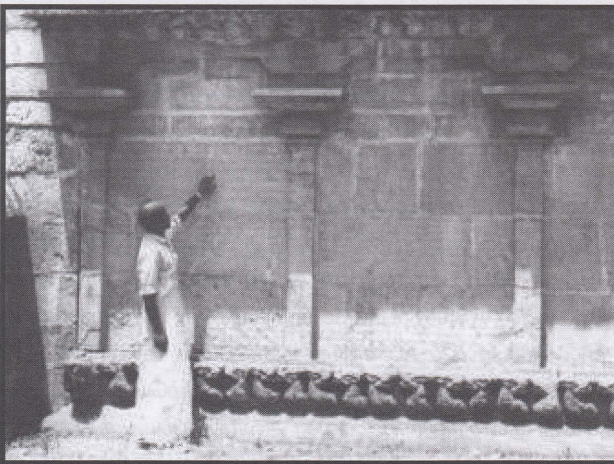

பெற்றுக்கொண்டார். இவ்விரு கலாநிதிப்பட்டங்களையும் இருபத்தெட்டு வயதிற்குள் பெற்றுக் கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்த்துறை தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவீடன் நாட்டில் உள்ள உபசலா(Uppsala) பல்கலைக்கழகம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் சமயங்களின் வரலாற்றுத் துறைகளைக் கிடையிலான இணைப்பு நிகழ்ச்சி நிரலின் கீழ் வருகைப் பேராசிரியராக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அழைக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உபசலா விற்கு அழைக்கப்பட்ட முதல் வருகைப் பேராசிரியரும் இவரே. சமயங்களின் வரலாறு, திராவிடவியலின் சமய நெறிகளை ஆரம்பித்தமை, இவை தொடர்பான கற்றல் கற்பித்தலை மேற்கொண்டமை, சாசனவியலில் அவரது ஆய்வுப்புலமை காரணமாக உபசலாப் பல்கலைக்கழகம் 1996 ஆம் ஆண்டில் இவருக்கு கௌரவ கலாநிதிப்பட்டத்தை வழங்கி கௌரவித்தது. 2000 ஆம் ஆண்டில் வேர்க்னியா பல்கலைக்கழகத்திலும் (மூன்று வருடம்) பின்னர் அரிசோனாப் பல்கலைக்கழகத்திலும் (ஆறு வருடம்) பணியாற்றி பின்னர் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

சாசனவியல் மொழியியற்றுறையில்:

தெற்கு தென்கிழக்காசியாவிலே சாசனவியல் துறைபோன அறிஞர். அவரது கலாநிதிப்பட்டப்

படிப்பிற்கான இரு ஆய்வேடுகளும் சாசனவியலை அடிப்படையாகக்கொண்டே எழுதப்பட்டது. எடின்பரோ பல்கலைக்கழக மொழியியல் பேராசிரியர் R.E.ASHER என்பவரிடமும், கர்நாடகாவில் உள்ள மைசூர் சாசனவியல் அலுவலகத்திலும், சிதம்பரத்திலுள்ள அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் சாசனவியல் பயிற்சி பெற்றவர். ஆயிரம் பக்கங்களுக்கு மேலான பெரிய கோவையொன்றும் இவரால் தயாரிக்கப்பட்டது. தமிழர்களின் பண்டைய வரலாற்றை அறிய உதவும் இக்கல்வெட்டுக்களை இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளார். “கல்வெட்டில் தமிழ் கிளைமொழியியல்” என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட நூலை திராவிட மொழியியல் கழகம் எழுதி வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. “கல்வெட்டுச்சான்றும் தமிழாய்வும்” என்ற ஆங்கில நூல் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டது. அவர் எழுதிய “சாசனமும் தமிழும்” என்ற நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. கல்வெட்டுக்களில் தமிழின் நிலை எவ்வாறு உள்ளது என்பதை விளக்கும் ஓர் அரிய நூலாக உள்ளது. இந்நூலில் கல்வெட்டுக்களில் உள்ள தமிழ் வரிவடிவும், தமிழ்மொழி, தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ் வழக்காறுகள் என்பவை தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுக்களில் உள்ள சொல், சொற்றொடர், செய்திகள் அடிப்படையில் மொழியமைப்பு, இலக்கணம் பற்றி ஆய்வு நூலாகவும் உள்ளது. இலங்கையில் தமிழர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டுக்களின் மொழியமைப்பு பற்றிய ஆய்வுக்கு இத்துறையில் இவர் எழுதிய நூல்கள் தக்க சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இத்துறையில் ஆங்கிலத்தில் பத்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் இத்துறை சார்ந்து ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

விரிவஞ்சி சில கல்வெட்டுரைகள் மட்டும் தரப்பட்டுகின்றன.

1. புது முத்தாவை சார்ந்த வீரகோட்டி துண்டு : தமிழ் சாசனங்கள் பற்றிய குறிப்பு
2. தமிழ் சொற்களின் மாற்றுநிலை படிநிலை அமைப்புமுறை
3. பொலனறுவாயின் அலகென பிரிவேனாவில் உள்ள நான்கு துண்டு தமிழ் சாசனங்கள்
4. பண்டைய தமிழ் நாட்டினதும் ஈழத்தினதும் பழைய சாசனவியலில் காணக்கூடிய பொதுமை
5. பண்டைய யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழும் வல்லிபுர தங்கத்தகடும்
6. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களின் மொழி மாறுபாடுகள்
7. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழுக்கும் மலையகத்திற்கு இடையிலுமான பொதுத்தன்மை
8. தமிழ் வரலாற்று மூலமாக தமிழ் சாசனத்தமிழ்
9. சாசனத்தமிழின் இலக்கணமாக வீரசோழியம்
10. இலங்கையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மூன்று

பண்டைய தமிழ் சாசனங்கள் பற்றிய நுணுக்க ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட சில புதிய விடயங்கள்

11. திராவிட மொழிகளில் தமிழின் இடம்

12. தமிழில் கல்வெட்டுப்பிரயோகங்கள் பற்றிய சில குறிப்புரைகள்

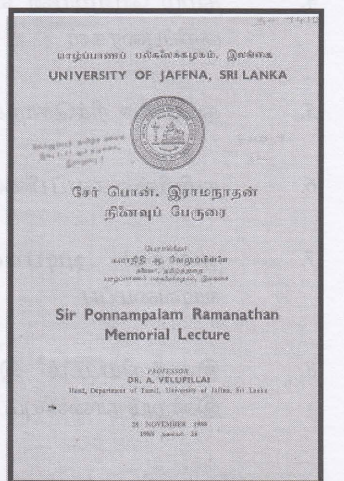
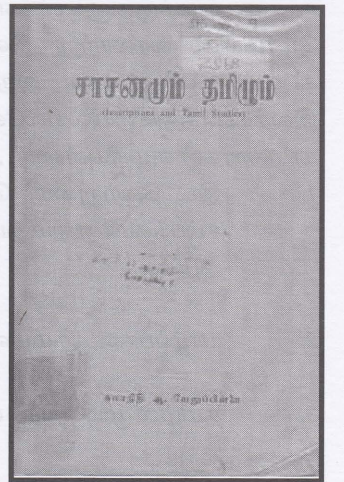
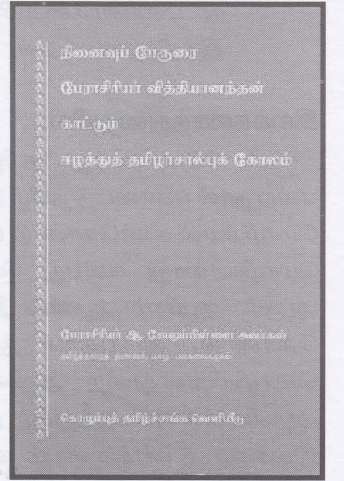
இலக்கியத்துறையில்:

இத்துறையில் பேராசிரியர் எம்மையெல்லாம் தமது படைப்புத் திறனால் இலக்கியத்துறையில் ஆர்வத்தையும் ஆய்வு ஈடுபாட்டையும் மேற்கொள்வதற்கு அடித்தளமாக இருந்தவர். நவீன இலக்கியங்களை விட பண்டைய இலக்கியங்களிலும் இடைக்கால இலக்கியங்களிலுமே அவரது ஆய்வுப் புலம் பரந்து விரிந்து சென்றது. பழமையை ஒதுக்கிவிட்டு புதுமையை ஏற்றுவிட முடியாது என்பது அவரது கொள்கை பழமையை இழப்பது எமது அடையாளத்தை இழந்து விடுவதற்கு சமமானது என்பர். தான் தேர்ந்தெடுத்த ஆய்வுத்துறையில் அவ்வப்போது பழம் செய்திகளை இற்றைப்படுத்துவதில் பேராசிரியர் கண்ணாக இருந்தார். இலக்கியத்துறையில் தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ஈழத்துப்பழைய இலக்கியங்கள் வரலாறு தேடல், ஈழத்து அறிஞர் ஆளுமைகள் போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் காலமும் கருத்தும் என்ற நூல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை புதிய முறையில் அறிமுகப்படுத்தியது. இந்நூலில் ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒரு கருத்து முனைப்புப்பெற்றிருந்தது. இலக்கியங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களை திரட்டித் தருவதே இலக்கிய வரலாறு என்று நினைத்த தமிழறிஞர்களுக்கு புதிய சிந்தனைகளை இந்நூல் உருவாக்கியுள்ளது. பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களது “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்று நூலுக்குப் பின்னர் இன்றைய ஆய்வாளர்கள் பயன்படுத்தும் உசாத்துணை நூலாக இது கொள்ளப்படுகின்றது. இலக்கியத் துறையில் அவர் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் முக்கியமான சில கட்டுரைகள் வருமாறு,

1. மணிமேகலையின் வரலாற்றுப்பின்னணி
2. இலங்கையின் காற்சிலம்பு பற்றிய தமிழ்க்கதைகள் பற்றியதோர் ஒப்பீடு
3. பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்தின் தோற்றம்
4. புறநானூற்றுக்காலம் ஒரு பொற்காலமா? உட்பிட்டி சிவசம்புபுலவர்

சமய இலக்கியத்துறையில்:

சமய பக்தியும் சமயநூல் ஆராய்வுமே தம் வாழ்வாகவும் பொழுது போக்காகவும் கொண்டவர். அவரது பெற்றோரும் புலோலியில் அமைந்துள்ள உதயகதிர்காமம் என்ற ஆலயமும் அன்னாரை இத்துறைக்கு அழைத்துச் சென்றது. சிறுவயதில் ஏற்பட்ட சைவசமய ஈடுபாடும் சமயகுரவர்களின் தோத்திரப் பாடல்களாலும் புராணக் கதைகளினாலும் அவர் நன்கு கவரப்பட்டிருந்தார். சமய ஈடுபாட்டை வளர்க்கவும், பண்பாட்டை வலுப்படுத்தவும் தமிழ் மக்கள் சமய வரலாற்றை அறிய வேண்டும் என்ற பின்னணியும் இத்துறையில் அவரை ஈடுபடுத்தியது. பேராசிரியர் சமயத்துறையில் கொண்ட ஈடுபாட்டினைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அவரது பன்னிரண்டு கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர் முருகேசு கௌரிகாந்தன் அவர்கள், “சைவசமயம் அன்றும் இன்றும் இங்கும்” என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் குறிப்பாக உச்சலா பல்கலைக்கழகத்தில் செம்மை இலக்கியங்களான புறநானூறு, அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருமுரு காற்றுப்படை போன்றவற்றையும், பெரியபுராணம், நீலகேசி போன்ற இடைக்கால இலக்கியங்களையும் ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பித்து தமிழின் பெருமையை உலகறியச் செய்தவர். உச்சலா பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இவரால் எழுதப்பெற்ற சம்பந்தருடைய, “சமண பௌத்த கண்டனம்”, நாவுக்கரசருக்கு சைவசமயத்திலுள்ள இடம், சுந்தரருடைய சைவம் பற்றி பார்வை. மணிவாசகருடைய பௌத்த கண்டனம் பற்றிய ஆய்வுகள் இவருக்கு கௌரவ கலாநிதிப்பட்டத்தை அப்கலைக்கழகம் வழங்க ஒரு காரணமாகவும் இருந்தது. என்று கூறலாம். சமய இலக்கியத்துறையிலும் பேராசிரியர் பல

ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். மேற்குறிப்பிட்ட நூலில் இடம்பெறாத சில கட்டுரைகள் வருமாறு:

1. சைன மற்றும் பௌத்தத்துடனான இந்து முரண்பாடுகள்
2. இலங்கையில் தமிழ் பௌத்தம் பற்றியதோர் வரலாறு
3. கி.பி பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையாழ்ப்பாணத்துச் சமயங்கள்
4. பண்டைய இலங்கையில் சிவகுமார வழிபாடு பிற்காலத்தில் இந்து சமயத்துடன் இருக்கக் கூடிய தொடர்புகள்
5. தமிழர்களின் சமய பாரம்பரியங்கள்
6. தமிழ்கலாசாரத்தில் சமயங்களின் தாக்கம்
7. மணிமேகலையில் பௌத்தம் அல்லாது இந்திய சமயங்கள்

இலக்கணத்துறையில்:

பேராசிரியரது “தமிழ்வரலாற்று இலக்கணம்” என்ற நூல் பண்டைத் தமிழ் இலக்கணத்தை இன்றைய மொழியியல் கண்கொண்டு பார்க்கும் அரிய நூலாகும். மொழிவரலாறு என்பது மொழியியலின் ஒரு பகுதி ஆகும். ஆயிரம் ஆண்டு இடைவெளியை மனத்திற்கொண்டு, இருபதாம் நூற்றாண்டில் வளர்ந்த மொழியியல்துறை அறிவுகொண்டு இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் இலக்கய உரைகளையும் கால அடைவில் வைத்து சாசன வழக்குகளுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழியின் வரலாற்று இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து கூறும் தனிநூலாக இதனைக் கொள்ளலாம். இலக்கணத்துறையில் பல்வேறு வகையிலான ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் சில வருமாறு

1. இட வேற்றுமை, மொழியின் சொற்பொருள் சம்பந்தமானதும் வரலாற்று ரீதியிலுமான ஓர் ஆய்வு.
2. யாழ்ப்பாணத்தமிழில் இடைச்சொல்
3. தமிழில் முடிவெச்ச வடிவங்கள்
4. தமிழ் மொழியின் எதிர்மறைகள் மீதான சில குறிப்புகள்
5. தமிழில் உரிச்சொற்கள்
6. தமிழில் வசனப்பிணைப்பு
7. தமிழில் அடிப்படை வாக்கியங்களின் வடிவமைப்பு
8. இலக்கியமும் இலக்கணமும் நேற்றும் இன்றும் நாளையும்

ஆசிரியப்பணியில்:

பல்கலைக்கழக தமிழ் கல்வி மரபினூடாக உருவான ஆசிரியர்கள் பலர் விபுலானந்த அடிகள், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையால் வழிநடத்தப்பட்டவர்கள். இதன் பின்னர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். பேராசிரியர் வித்தியானந்தனால் வழிப் படுத்தப்பட்டனர். இதன் பின்னர் மிகச்சிறந்த ஆளமை யாளராக வளர்ந்த பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையிடம் கல்வி பயின்றவர் களோ இன்றைய தலைமுறையினர். பேராசிரியர் தில்லைநாதன், பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் பேராசிரியர் அருணாசலம் (அமரர்), பேராசிரியர் துரை மனோகரன், பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன், பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன், பேராசிரியர் இரகுநாதன் எனப்படும் பேராசிரியரின் விழுதுகள் எனலாம். கற்பித்தலில் ஆய்வு நோக்கலையும், தேடவேண்டும் என்ற அவாவினையும் தூண்டுவதே அவரின் குறிக்கோளாக இருக்கும்.

வேறு சில பொதுவான தகவல்கள்:

1. தென்னிந்திய இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் கலாநிதிப்பட்டங்களுக்கான மதிப்பீட்டாளர்
2. உப்சலா பல்கலைக்கழகத்தில் இறையியல் பீடத்தில் தென்னிந்தியாவின் சமயங்கள் என்ற விசேட கற்கை நெறியைப் புகுத்தியமை
3. இந்தியத் திராவிட மொழியியல் சங்கத்தின் வாழ்நாள் உறுப்பினர்
4. இலங்கைபுதைபொருள் சங்கத்தின் நிறுவுநர்
5. ஆசிய கற்கை நெறிக்கான அமெரிக்க சங்கத்தின் உறுப்பினர்
6. மொழியியல் வருகை பேராசிரியர் - கேரளா பல்கலைக்கழகம்
7. பொதுநலவாய மன்ற உறுப்பினர் - எடின்பரோ பல்கலைக்கழகம்

நிறைவுரை

ஆழமான அறிவுப்படைப்பால் என்றும் போற்றி மதிப்பிடக்கூடிய மாமனிதர் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் தமிழ்ப்பண்பாட்டை உலகறியச்செய்தவர். இவரது எழுபத்தைந்தாவது பிறந்த தினத்தின் போது இத்தினத்தை கௌரவிக்கும் வகையில் PETER SCHALK என்பவரும் RUTH VAN NAHL என்பவரும் இணைந்து THE TAMILS : FROM THE PAST TO THE PRESENT என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளனர். இந்நூல் குமரன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. பேராசிரியர் பற்றிய அரிய தகவல்களை அள்ளித்தரும் அமுத சுரபியாக விளங்குகின்றது.

“தமிழுக்கு தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை”

ராகவனின் சொந்த மண் கோண்டாவிலாக இருந்தது. அவன் அவனது மச்சான் மகேஸ்வரியை கலியாணம் செய்து மாதுமை என்ற பெண் குழந்தைக்கும் அப்பாவாக இருந்தான். நாட்டு நடப்புகள் அவனை சிப்பிலி ஆட்டின. ரெண்டு பக்கத்து சீருடைகளுக்கும் இடையில் அவனது உயிர் மங்காத்தா விளையாடியது. கோண்டாவில் இந்து கலவன் பாடசாலையில் அதிபராக பேராய் புகழாய் ராஜகுமாரன் போல் இருந்த ராகவன், ஒருநாள் பல தேசங்கள் கடந்து நொந்தகுமாரானாய் ஓர் இலையுதிர் காலமொன்றில் பாரிஸூக்கு என்றி யானான். அவனுடன் படித்த குணாவின் அறையில் எட்டுடன் ஒன்பதானான். முப்பது மீற்றர் பரப்பளவை கொண்ட ரகுவின் அறையில் ராகவனுக்கு நிலத்திலேயே படுக்க இடம் கிடைத்தது. அந்த அறை ஒன்றும் பெரிய மாளிகை இல்லை. அந்த அறைக் குள்ளேயே குசினி இருந்தது. ஒரு காஸ் குக்கர், ஒரு பாணை, ரெண்டு பெரிய சட்டிகள், தேத்தண்ணி போட ஒரு லெக்ரிக் கேத்தில், இவ்வளவும் தான் அந்த குசினியின் அசையாச் சொத்துக்கள். அறையின் ஓரத்தில் சின்ன மறைப்பு போட்டு ரொயிலெட் பிளஸ் நிண்டு

மாதுமை

குளிக்கிற அறை இருந்தது. அந்த ரொயிலெட்டில் யாரும் விட்டுவீதியாக ரொயிலெட் போக முடியாது. எட்டுப் பெடியளுக்கு முன்னால் அவதான மாகத்தான் போகவேண்டும். ராகவனுக்கு விட்டு வீதியாகத்தான் ரொயிலெட் போகவேண்டும். ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு பெரிய வெக்கமாக இருந்தது. அறையில் சோறும் ஒரு இறைச்சிக்கறியும் ஒரு மரக்கறியும் தான் சாப்பாடு. இதை ரேண் வைத்து அவர்கள் சமைத்தார்கள். சோறு முடிந்தால் சோறை முடித்தவர் சோறு குக்கரில் போடவேண்டும். விடுமுறை நாள் களில் இரவில் புட்டு அல்லது ரொட்டி சமைக்கப் படும். இதுதான் ரகுவின் அறை ரொட்டின் ஆக இருந்தது.

பாரீசுக்கு வந்த புதிதில் இருந்த பயமும் குழப்பமும் இப்பொழுது அவனுக்கு இல்லாமல் போய் விட்டது. பாரிஸின் பரிசுகெட்ட சீவியத்துக்கு அவன் அவனை பழக்கிக்கொண்டான். ரகுதான் ஒருமுறை அவனை ஒப்பாவுக்கு வழக்கு எழுத தனக்கு தெரிஞ்சு மாசிலாமணியிடம் கூட்டிக்கொண்டு போனான் மாசிலாமணி அப்புக்காத்துக்கு மேல் அப்புக்காத்தாய்

இருந்தார் புலிக்கும் அவருக்கும் ஜென்மத்து சனி போல் கிடந்தது. புலியை வைச்ச எழுதினால் தான் வழக்கு நிக்கும் எண்டு ஒரு தேற்றத்தை போட்டார். அதோடை தான் எழுதிறதுக்கு பக்கத்துக்கு 30 யூரோ தரவேணும் எண்டும் சொன்னார். ராகவனுக்கு மாசிலாமணியரின் கதையும் எடுப்பு சாய்பும் துண்டாக பிடிக்கவில்லை யேர்சிச்சு சொல்லுறதாக சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டான். இப்பிடி ராகவன் செய்தது ரகுவுக்கு சின்ன கடுப்பு இருந்தது. ஏனெனில் அவனுக்கும் மாசிலாமணியருக்கும் ஓர் சின்ன டீல் இருந்தது. ராகவன் ஒப்பாவுக்கு தானே ஆங்கிலத்தில் தனது அகதி அந்தஸ்துக் கோரிக்கையை எழுதி அனுப்பினான். ராகவன் தனது வழக்கை எழுதி அனுப்பிய நேரம் பிரான்சின் தொண்டர் நிறுவனமான அக்சன் பாம் ஊழியர்கள் ஓர் எறிகணை தாக்குதலில் தாயகத்தில் உயிர் இழந்தார்கள். காகம் இருக்க பனம்பழம் விழுந்த கதையாக உடனடியாக பிரான்ஸ் தனது நாட்டில் இருந்த கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் தமிழ் அகதிகளுக்கு அகதி அந்தஸ்தை வழங்கி தான் பெரிய கருணை உள்ளம் கொண்டவன் என்று

உலகத்துக்கு காட்டியது. இதனால் ராகவனுக்கு அவனது தபால் பெட்டியில் நிரந்தர வதிவிட உரிமை காட் வந்து விழுந்தது. ராகவனோ தனது ஆங்கிலப் புலமையால் தான் தனக்கு காட் கிடைத்தது என்று தனக்குத்தானே சுயஇன்பம் கண்டுகொண்டான். ராகவன் காட் கிடைத்த சந்தோசத்தில் பாரிஸின் புறநகர் பகுதி ஒன்றிற்குப் போய் அங்கு தோட்டத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த ரெண்டு கோழிகளை பிடித்து அடித்து அறை நண்பர்களுக்கு விருந்து வைத்தான்.

அவனுக்கு காட் கிடைத்தாலும் ஒழுங்கான வேலைகள் கிடைக்கவில்லை. முதலில் சிறிய விளம்பர பேப்பர்கள் போடும் வேலை செய்தான். அவன் வேலை செய்த முதலாளி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கொம்பனியை இழுத்து மூடிவிட்டு ஓடியதால் அவனை ஓர் சீன உணவகம் தத்து எடுத்தது. அந்த உணவகத்தின் உரிமையாளர் ஜோன் மிஷேல், பிரான்ஸின் தெற்கு மூலையில் இருக்கும் பஸ்ரியா தீவின் வடகோடியில் இருக்கும் செயிண்ட் ப்ளோரண்ட் (Saint-Florent) கடற்கரையோரக் கிராமத்தை சேர்ந்தவர். அவரது மனைவி ஆன் மேரி வியட்நாமை சேர்ந்தவள். அவர்கள் பிரான்ஸின் கிராமப்பக்கத்தை சேர்ந்தவர்கள் ஆகையால் பாரிஸின் நகரத்து பழக்கவழக்கங்கள் அவர்களிடம் ஓட்ட வில்லை. ராகவனை தமது குடும்பத்தில் ஒருவனைப் போலவே பார்த்துக்கொண்டார்கள். அந்த உணவகத்தில் ஒரு வியட்நாமியன் ஷெஃப் ஆக இருந்தான். இவன் வியட்நாமியனுக்கு எடுபிடையாக இருந்தான்.

அந்த உணவகம் நாற்பது இருக்கைகளை கொண்டது. ஒன்றரை நாள் லீவுடன் தினமும் இரண்டு நேர வேலை ராகவனுக்கு காலையில் “ரெஸ்ரோரண்ட்” க்கு வந்தால் ராகவனுக்கு, காலை யில் வந்த சலாட்டுகளை தண்ணியில் சுழுவவேண்டும். ஐஸ் பெட்டிகளில் வந்த மீனுகள் எல்லாத்தையும் செதில் இல்லாமல் செய்து தலை வெட்டி கிளீன் பண்ணி வைக்கவேண்டும். புரூட் சலாட் செய்ய வேண்டும். வெங்காயம் உரிக்க வேண்டும். உருளைக் கிழங்கு சீவி கொடுக்க வேண்டும். இறால்கள் கோது உடைத்து வைக்கவேண்டும் என்று தலை முட்டிய வேலைகள் இருக்கும். இவை எல்லாம் முடிய மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணியாகி விடும். பின்னர் இரண்டு மணிவரை சேர்வில் நடக்கும். அப்பொழுது ராகவன் காலில் நாலு சில்லு பூட்டி கொண்டு நிற்பான். இரவும் இதே கதைதான். வேலை முடிந்து சாமம் பன்னிரண்டு மணிக்கு அறைக்குப் போகும் பொழுது ராகவன் எலும்புகள் எல்லாம் கழண்டுதான் போவான். மூவர் செய்கின்ற வேலையை ஒருவன் செய்வதால் வந்த வினை இது. ஆனால் ஜோன் மிஷேலின் பண்பாலும் நல்ல சம்பளத்தாலும் ராகவன் இவைகளை எல்லாம் தாங்கி தரிக்க வேண்டிய தாகி விட்டது.

ராகவன் பாரிஸ் வந்து இரண்டு குளிர் காலங்களைக் கண்டபொழுது கோண்டாவிலில் மாதுமைக்கு நான்கு வயது முடிந்து விட்டிருந்தது. அவள் ராகவனை

படத்திலேயே கண்டு அப்பா என்று கூப்பிட்டாள். ஒருநாள் கோண்டாவில் நெட்டிலிப் பாய் ஏரியா பலாலி றோட்டில் நடந்த தொடர் தாக்குதலால் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. கிபீர் கனதரம் குத்தி எழும்பியது. மகேஸ்வரியும் மாதுமையும் பங்கருக்குள் பாய்ந்தாலும், கன சனத்துக்கு கண் மூடிமுழிக்க முதல் செல் சிதறல்கள் பாய்ந்து பரலோகம் அனுப்பின. பங்கருக்குள் இருந்த மகேஸ்வரியை மாதுமை கட்டிப் பிடித்திருந்தாலும் நன்றாக பயந்து போய் விட்டிருந்தான். அவளின் சின்ன கண்கள் பிதுங்கி வெளியே வரும் போல இருந்தன. சத்தங்கள் எல்லாம் ஓய்ந்த பின்னர் மகேஸ்வரி மாதுமையுடன் பங்கரை விட்டு வெளியே வந்தான். பங்கரை சுற்றி சில மீற்றருக்கு அப்பால் உள்ள இடங்கள் எல்லாமே மனித சிதறல்களாக இருந்தன. மகேஸ்வரிக்கு தலை சுற்றியது. இவைகளைப் பார்த்த கணமே மாதுமை வீரிட்டு அழுதாள். மகேஸ்வரி அவள் தலையை வேறுபக்கம் திருப்பியவாறே வீட்டுப்பக்கம் ஓடினாள். வீட்டு ஹோலின் நடுப்பக்கத்தில் செல் கோறி எடுத்து இருந்தது. சிவரெல்லாம் பாளம் பாளமாக வெடித்து இருந்தது. அன்றில் இருந்து அவளின் மனம், மாதுமையும் தானும் எப்படிப்பட்டாவது ராகவனிடம் போய் சேர்ந்து விடவேண்டும் என்று முடிவு கட்டியது.

ஓவ்வொரு வருட ஜூலை மாதத்து இறுதிக் கிழமையில் இருந்து ஜோன் மிஷேல் என்னதான் தலை போகின்ற வியாபாரம் இருந்தாலும் அதை மூட்டை கட்டிவைத்து விட்டுக் கோடைகால விடுமுறையைக் கழிக்க தனது சொந்தக்கிராமமான செயிண்ட் ப்ளோரண்ட் கிராமத்துக்கு அவர் மனைவி ஆன் மேரியுடன் சென்று விடுவது வழக்கம். அப்பொழுது உணவகத்தில் வேலைசெய்யும் எல்லோருக்குமே விடுமுறைதான். இப்படியான ஒரு ஜூலை மாதத்து அதிகாலையில் ராகவனின் நித்திரைக்கு உலை வைத்தது மகேஸ்வரியின் அழைப்பு. எடுத்த எடுப்பிலேயே மகேஸ்வரி அழத்தொடங்கி விட்டாள். ராகவனுக்கு இருண்டது விடிஞ்சது தெரியவில்லை. அவளது அழுகையை அடக்கி என்ன விடயம் என்று அறிய அவன் அதிக நேரம் செலவழிக்க வேண்டி இருந்தது. ஒருவாறு மகேஸ்வரி நடந்த கதையெல்லாம் சொன்னாள். தன்னையும் மாதுமையையும் எப்பிடியாவது கூப்பிடச்சொன்னாள். ராகவனுக்கு தலை சுற்றியது. ஒருபக்கம் மாதுமையின் எதிர்காலம். மறுபக்கம் ராகவன் இப்பொழுதான் நிமிர தொடங்கி இருக்கின்றான். அவனால் மகேஸ்வரியின் கண்ணீரையும் மீற முடியவில்லை. ஒருமாதத்திற்குள் தான் கூப்பிடுவதாக அவளுக்கு சொல்லி விட்டு போனை வைத்தான்.

ராகவனுக்கு வருடாந்த விடுமுறை முடிந்து மீண்டும் வேலை தொடங்கி விட்டது. வேலைக்கு வந்த ராகவன் மிகவும் குழம்பிப் போய் இருந்தான். அவனால் வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. அவன் அவனையறியாது பல தவறுகளை விட ஆரம்பித்தான். தூரத்தே இவைகளை அவதானித்த ஜோன் மிஷேலின் மனம், “இவனுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று எண்ணிக்

கொண்டது. இதை வளரவிடாது அவனிடம் பேச வேண்டும் என்று அவர் எண்ணிக் கொண்டார். அன்று வேலை முடிந்து ராகவன் குசினியை விட்டு வெளியே வரும் பொழுது ஜோன் மிஷேலின் குரல் அவனை தடுத்து நிறுத்தியது. அவனை தன்முன்னால் மேசையில் இருக்கப்பண்ணிய ஜோன் மிஷேல், தனக்கு ஓர் பியரும், அவனுக்கு கபே எகஸ்பிறாசோவும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து மேசையில் இருந்தார். ஆன் மேரியும் ஓர் தேநீரை எடுத்துக் கொண்டு அவருடன் இருந்தாள். ராகவன் என்னவோ ஏதோ என்று பயத்தில் குளிர்ந்து போய் இருந்தான். எடுத்த எடுப்பிலேயே ஜோன் மிஷேல், "உனக்கு என்ன நடந்தது? நீ முன்பு போல் வேலை செய்கின்றாய் இல்லை. எதுவானாலும் என்னிடம் சொல்லு" என்று ராகவனைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவனுக்கும் தனது மனப்பாரங்களை இறக்க ஓர் வடிகால் தேவைப்பட்டது. அவனும் மகேஸ்வரிக்கும், மாதுமைக்கும் நடந்த கதைகளை சொன்னான். இதனால் தான் அவர்களை சட்டத்துக்கு புறம்பாக தன்னிடம் கூப்பிட இருப்பதாக சொன்னான். அவனின் கதைகளை கேட்ட ஜோன் மிஷேல், "கவலைப்படாதே. ஏதாவது உதவிகள் வேண்டும் என்றால் என்னிடம் கேள் நான் செய்கின்றேன்" என்று அவனது முதுகில் ஆதரவாகத் தட்டினார். அடுத்த நாள் காலை ராகவன் வேலைக்கு சென்ற பொழுது அவனிடம் ஆன் மேரி, மாதுமைக்கு ஊதா கலரில் பொப்பிக் கை வைத்த ஓர் சட்டையும், மிக்கி மெளவுல் படம் போட்ட ஓர் கைக்கடிகாரமும் கொடுத்து தான் தந்ததாக அவளுக்கு அனுப்பி விடச் சொன்னான். ராகவனால் அழுகையை நிப்பாட்ட முடியவில்லை.

குழப்பத்தில் இருந்த ராகவனை ரகு என்ன பிரச்சினையென்று நோண்டினான். ராகவன் இருந்த குழப்ப மனநிலையில் எல்லாவற்றையும் ரகுவுக்கு சொன்னான். நாங்கள் எப்பவும் எமது பிரச்சனைகளை தொடர்ந்து காவும் வல்லமை இல்லாதவர்களாகத்தான் இருக்கின்றோம். உடனடியாக அதை வேறு ஒருவரின் தலையில் போட்டு பிரச்சினையில் இருந்து தப்பிக்கும் முனைப்பில் தான் இருக்கின்றோம். அதற்கு "மனப் பாரம் குறைகின்றது" என்று நொண்டி சமாதானம் சொல்லுகின்றோம். ஆனால் பிரச்சனை அப்படியே தான் எங்கள் மனதில் இருக்கின்றது. எங்கள் அந்தரங்கங்கள் தேவையில்லாது வேறு ஒருவருக்கு போகின்றதே என்று நாம் அறிவதில்லை. இப்படி செய்வதால் பலவேளை பிரச்சனைகளுக்கு தேவையில்லாத கிளைப்பிரச்சனைகள் வந்து சேர்வதை நாம் ஏனோ அறிவதில்லை. இதுபோலவே ராகவனின் செயலும் இருந்தது.

"மச்சான் உதுக்கே மண்டையை விடுறாய். உதெல்லாம் சிம்பின் மாற்றார். நீ பொஹின் மினிஸ்றியாலை மகேஸ்வரியையும் மாதுமையையும் கூப்பிட குறைச்சது ரெண்டு வரியம் போகும். அதுக்குள்ளை அங்கை அவை உயிரோடை இருப்பினமோ எண்டது தெரியாது. எனக்கு தெரிஞ்ச ஒருத்தன் ஆக்களை

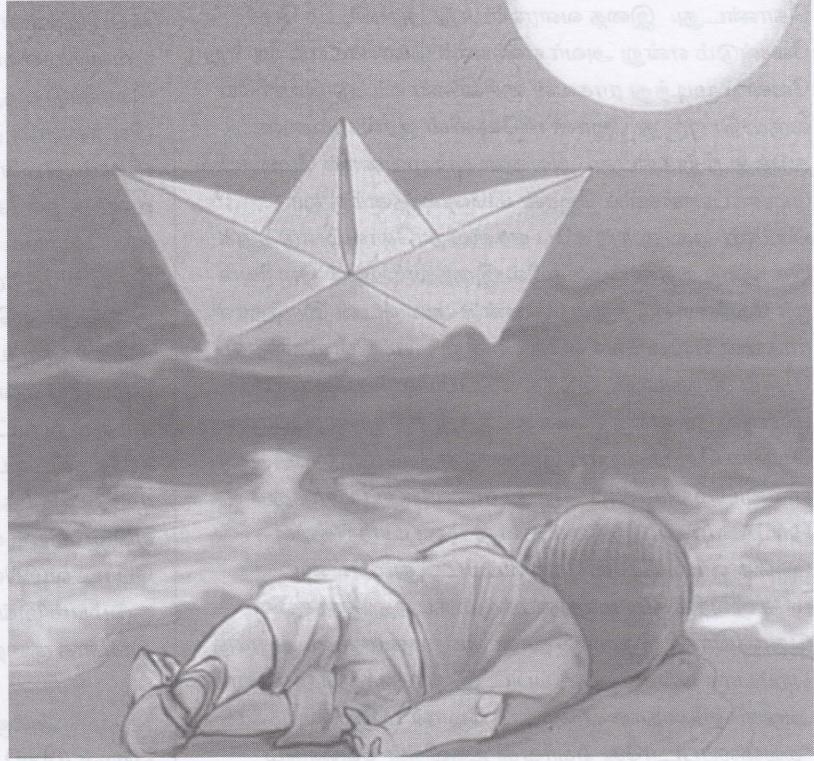
கூப்பிடிறவன் இருக்கிறான் கண்டியோ. ஆள் பேக்காய். ஒவ்வருமுறையும் புதுப்புது றூட்டாலை ஆக்களை கொண்டு வந்துவிடுவான். நாங்கள் நம்பி அவனை பிடிக்கலாம். முதல் அரைவாசி காச குடுக்கவேணும். மிச்சம் அவை இங்கை வந்தால் பிறகு குடுக்கவேணும். உனக்கு ஒக்கே எண்டால் சொல்லு உடனை அவனோடை கதைப்பம்" என்று ராகவனுக்கு புத்தி சொல்வதே ரகுவின் கடமையாக இப்பொழுது இருந்தது. ஏனெனில் மாசிலாமணியரில் இழந்த டலை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ரகு இழக்க விரும்பவில்லை. குழம்பிய மனதில் இருந்த ராகவனுக்கு ரகு சொல்வதே சரி என்று பட்டது. தான் பிடித்த இருபதினாயிரம் யூறோ சீட்டை எடுத்து தனது குடும்பத்தை கூப்பிட முடிவு செய்தான். ஒருநாள் ரகுவுடன் சேர்ந்து ஏஜென்சியுடன் கதைத்தார்கள். ஏஜென்சிக்கு புதுறூட் போட வழிகிடைத்தது. ஒருமாதத்தில் அவனது குடும்பம் இங்கே நிற்பார்கள், என்று கற்பூரம் கொழுத்தி நூக்காத குறையாக ஏஜென்சி சொன்னான்.

அல்ஜீரியாவின் வடமேற்கு மூலையில் இருந்த ஹான் (Oran) மீன்பிடி கிராமத்தின் மம்மல் பொழு தொன்றில் சிறியதும் இல்லாத பெரியதும் இல்லாத மீன்பிடி நோலர் ஒன்றில் முஸ்தபா, சுலைமான், இப்றாகிம் அபுபக்கர் ஆகியோர் அந்த நோலரை சரிபார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நோலர் தாளக்கட்டு மாறாத கடல் அலைகளுக்கு நடனம் ஆடியவாறு மிதவைகள் போடப்பட்ட சீமந்து கரையுடன் முட்டுவதும் விலகுவதுமாக நடனம் ஆடிக் கொண்டு இருந்தது. முஸ்தபா நோலரின் தலைமை ஓட்டி யாக இருந்தான். சுலைமான் ரெக்னீசியனாக இருந்தான். அபுபக்கரும் இப்றாகீமும் உதவி ஓட்டிகளாக இருந்தார்கள். முஸ்தபா கொம்பாலின் உதவியுடன் நோலர் போக இருக்கும் றூட்டைப் போட்டாலும் அவனது மனத்திரையில் வேறு றூட் ஒன்றும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முஸ்தபாவின் கைகளுக்கு மத்திய தரைக்கடலின் சந்து பொந்துகள் எல்லாம் அடிமையாக இருந்தது. ரேடர்களுக்கும், கண்காணிப்பு படை களுக்கும் முஸ்தபா கண்ணுக்குள் விரலை விட்டு ஆட்டு வதில் வல்லவன். அந்த இறங்கு துறையின் வாயிலில் பஸ் ஒன்று ஐம்பது பேர் கொண்ட குழு ஒன்றை சத்தம் சந்தடியின்றி இறக்கி விட்டு நகர்ந்தது. அந்தக்குழுவில் ஈரானியர், சிரியர், பாக்கீஸ்தானியர், பங்களாதேசியர் என்று பல நாட்டவர்களுடன் மகேஸ்வரியும் மாதுமை யும் இருந்தார்கள். மாதுமைக்கு புதிய இடம் கடல் எல்லாம் சேர்த்து மிகவும் குஷியாக இருந்தான். அவன் மகேஸ்வரியின் சொல்லுகேட்காமல் அங்கும் இங்குமாக பறந்து திரிந்தான். மகேஸ்வரிக்கு போதும் போது மென்றாகி விட்டது. இப்படி குழப்படி செய்கின்ற மாதுமையுடன் எப்படி இந்த கப்பலில் இத்தாலிக்கு போகமுடியும்? என்பதே அவளின் கவலையாக இருந்தது. கொழும்பில் இருந்து ஏஜென்சி எயார்ப்

போர்ட் செற்றிங் செய்து பிரச்சனை
இல்லாமல் அல்ஜீரியாவுக்கு வந்து
சேர்ந்தது நெட்டிலிப்பாய்
பிள்ளையாரின் கருணை என்றே அவள்
நம்பினாள். தொடர் பயணத்தினால்
அவள் மெலிந்து போய் இருந்தாள்
மாதுமையை கண்ணுக்குள் எண்ணை
விட்டு சாப்பாட்டு விடயத்தில்
பார்த்துக்கொண்டாலும் மாதுமைக்கு
அப்பாவை எப்பொழுது தான்
பார்ப்பேன் என்ற கனவினால் அவள்
சாப்பாடு சரியாக சாப்பிடாது சேர்ந்து
போய் இருந்தாலும் அவளின்
துடியாட்டம் குறைந்தபாடில்லை.

அபூபக்கர் அவர்களை நோக்கி
வந்து ரோலரில் அவர்களை ஏறுமாறு
சொன்னான். இடம் பிடிப்பதில் எல்லா
நாட்டவர்களும் ஒரே மாதிரியாகத் தான்
இருந்தார்கள் எல்லோருமே தள்ளு
முள்ளுப் பட்டார்கள். அபூபக்கர் அவர்
களை பேசி ஒழுங்குபடுத்தினான்.

இயலாதவர்களையும் பெண்கள்
பிள்ளைகளையும் முதலில் ஏறிவிட்டான். கப்பலில் ஏற
கஸ்ரப்பட்ட மகேஸ்வரியை தூக்கி ஏற்றிவிட்டு,
மாதுமையை தூக்கி அவளை கொஞ்சியவாறே
அவளிடம் கொடுத்தான். முதன்முதலில் ஓர்
அந்நியனின் கை தன்மேல் படுவது அவளுக்கு ஒரு
மாதிரியாக இருந்தது. ஆனால் பயணங் களில்
இதெல்லாம் பார்க்க முடியாது என்று அவள் தனது
மனதை தேற்றிக்கொண்டாள். எல்லோரும் ஏறி முடிய
ரோலர் தனது நிலையில் இருந்து சிறிது கடலுக்குள்
தாண்டது. அப்பொழுது கடல் பகுதி நன்றாக
இருண்டு இரவு பதினொரு மணியைத் தொட்டுக்
கொண்டிருந்தது. இரண்டு எஞ்சின்களையும் அக்கு
வேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்து மேய்ந்த சுலைமான்
தனது பக்கம் சரி என்று முஸ்தபாவுக்கு வோக்கியினால்
அறிவித்தான். கடல் நடமாட்டங் களை அவதானித்த
அபூபக்கரும் இப்றாகீமும் ரூட் கியியர் என்று
சொன்னார்கள். "அல்லாஹூ அக்பர்..." என்றவாறே
முஸ்தபா ரோலரின் என்ஜினை ஸ்ராட் பண்ணினான்
மற்றைய மூவரும் தரையில் விழுந்து தொழுதார்கள்.
அவர்களைப் பார்த்த மாதுமையும் ஏதோ
விளையாட்டு என்று நினைத்து விட்டு அவர்
களைப்போல தொழுது கைகளை விரித்தவாறு முழங்
காலில் இருந்தாள். எதேச்சையாக திரும்பிய சுலை
மான் மாதுமையின் செயலைப் பார்த்து சிரித்தான்.
ரோலர் ஓறான் (Oran) இறங்குதுறையில் இருந்து
வடகிழக்குப் பக்கமாக இத்தாலியின் மாசலா (Marsala)
மீன்பிடி கிராமத்தை இலக்கு வைத்து மெதுவாக
நகரத்தொடங்கியது. ஓறான் (Oran) இறங்கு துறையை
விட்டு வெளியே வந்த ரோலர் வேகமெடுத்தது.
தூரத்தே ஓறான் மெல்லிய வெளிச்சப்

பொட்டுகளுடன் (Oran) மெதுமெதுவாக மறைந்து
கொண்டு வந்தது.

அன்று கருநீலக்கடல் அமைதியாகவே காணப்
பட்டது. மேலே வானம் குழப்பங்கள் இன்றி துடைத்து
விட்டால் போல் இருந்தது. தென் மேற்கு பக்கமாக
கடலில் இருந்து தெளிந்த வானத்தின் நட்சத்திரப்
படுக்கைகளுக்கு இடையில் முழு நிலவு எழுந்து
கொண்டிருந்தது, முஸ்தபாவின் மனதில் அல்லா தன்
பக்கமே இருக்கின்றார் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது.
ரோலரின் அணியத்தில் அபூபக்கர் நின்று கொண்டு
கடலைத் தன் கண்களால் துளாவிக்கொண்டிருந்தான்.
எஞ்சின் அறைக்கு கிட்டவாக சுலைமான் நின்று
கொண்டான். பின்பக்க மாக இப்றாகிம் நின்று
கொண்டான். இந்த கடல் இருக்கின்றதே தரையைவிட
பல விசித்திரங்களை தனது வயிற்றில் வைத்துக்
கொண்டு நல்ல பிள்ளையாக அதன் மேலே ஊரும்
மனிதர்களுக்கு நடத்துக்கொண்டிருக்கும். எப்பொழுது
தனது மறுபக்கத்தைக் காட்டும் ? என்று எந்தப்பெரிய
விண்ணாதி விண்ணான கடலோடியினாலும் கண்டு
பிடிக்க முடியாத அற்புத மான சுரங்கம். இதனால்
தானோ கடலை எமது இலக்கியங்கள் பெண்ணுடன்
ஓப்பிட்டார்கள் ? ஒரு பக்கம் மனிதனை வாழ வைத்துக்
கொண்டு மறுபக்கம் அவனை பழிவாங்கும் சாகசக்காரி
தான் இந்தக்கடல். சிலவேளை அதன் கொடிய நாக்குகள்
கரைகளில் தன்பாட்டில் இருந்த மனிதர்களையும் விட்டு
வைத்ததில்லை. ஒன்றும் மிச்சம் விடாது அப்படியே
வாரி அள்ளித் தன் வயிற்றுக்குள் போட்டுக்கொள்ளும்.

கடலுக்குள் அகன்ற வட்டவடிவான நிலாவைக்
கண்ட மாதுமை ரோலருக்குள் ஓடித்திரிந்தாள். சிறிது
நேரத்துக்குள்ளாகவே அவள் எல்லோரது கவனத்தை
யும் பெற்றுவிட்டாள். ரோலரின் பின்பக்கமாக

டொல்பின்கள் நீச்சல் அடித்துக் கொண்டு வந்தன. நிலாவைக் கண்ட சந்தோசத்தில் அவையும் குஷியாகி கடலுக்குள் டைவ் அடித்துக்கொண்டிருந்தன. அவைகள் டைவ் அடிக்கும் பொழுது அவற்றின் தோல்கள் நிலாவொளியில் மின்னின. டொல்பின்களை கண்ட மாதுமைக்கு தலைகால் தெரியவில்லை. ராகவனின் நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த மகேஸ்வரியை கூட்டி வந்து டொல்பின்களைக் காட்டினாள். ஆரம்பத்தில் மாதுமைக்காக அவைகளைப் பார்த்த மகேஸ்வரி இறுதியில் அவைகளின் கீ... கீ... என்ற ஒலிகளாலும், அவற்றின் வரிசைக்கிரமமான நீச்சலாலும் கவரப்பட்டாள்.

அவர்களுக்கு எல்லாமே சரியாக ஒத்துழைத்து முஸ்தபாவின் வழிகாட்டலில் ரோலர் இத்தாலியின் மர்சலா (Marsala) நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தே மேற்குத்திசையில் விடிவெள்ளி முளைத்து இருந்தது. அண்ணளவாக நேரம் அதிகாலை நான்கு மணியாக இருந்தது. ரோலரில் இருந்த முக்கால்வாசிப் பேர் தூக்கத்தில் இருந்தார்கள். மாதுமை மகேஸ்வரியின் மடியில் ஓடிக்களைத்து படுத்திருந்தாள். மகேஸ்வரி கோழித்தூக்கத்தில் இருந்தாள். அலுத்துக் களைத்த முஸ்தபா அபூபக்கரிடம் பொறுப்பை கொடுத்து விட்டு கொஞ்ச நேரம் படுக்க கீழ்தளத்துக்கு வந்தான்.

சத்தம் சந்தடியில்லாது தென்மேற்கு மூலையில் செயிண்ட் புளோறண்ட் பகுதிக்கு அருகே மெடிற்றேனியன் கடற்பகுதியில் தாழ்முக்கம் ஒன்று உருவாகி ஒரா பக்கமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. தெளிவாக இருந்த வானம் கருமை படரத் தொடங்கியது. இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாக இருந்த கடல் தனது அடுத்த பக்கத்தை காட்டத் தொடங்கியது. புயல் வேகமாக நகர்த்தொடங்கியது. அவைகள் எம்பித் தாழ்ந்தன. சிறிதுநேரத்தில் மழைத்துளிகள் வேகமாக கடலைத் தொடத் தொடங்கின. இந்த கூத்துகள் நடந்தது தெரியாமல் ரோலர் அதுபாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. தூரத்தே மின்னலொன்று வெட்டி கிழித்து கடலுக்குள் இறங்கியது. அபூபக்கர் மின்னலைக் கண்டவுடன் நேரலில் ரோலரின் நிலையை பார்த்தான். ரோலர் மர்சலாவுக்கு 50 கடல் மைல் தூரத்தில் நின்றது. மீண்டும் வெட்டிக்கிழித்த மின்னலில் டொர்னாடோ ஒன்று வருவதை அவதானித்தான். சுலைமான், இப்ராகிம் அபூபக்கருக்கு கிட்ட வந்து விட்டார்கள். சுலைமானின் பேரனார் கடல் பிசாசு பற்றி செவிவழி கதைகளை அவனுக்கு சொல்லியிருக்கின்றார். இது கடல் பிசாசாக இருக்குமோ என்று சுலைமான் சந்தேகப்பட்டான். கடல் கொந்தளித்து அவைகள் தூக்கி அடித்தன. ரோலரின் முன்பக்கத்தை அவைகள் முத்தமிட்டன. தண்ணீர் எங்கும் பரவி மீண்டும் கீழே கடலுக்குள் வடிந்தது. இதனால் அபூபக்கருக்கு முன்னே என்ன நடக்கின்றது என்று தெரியாமல் இருந்தது. அவன் ஓர் குத்துமதிப்பில் சக்காணை பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். ரோலருக்குள் இருந்த எல்லோரும் நித்திரையால் முழித்து விட்டார்கள். இருந்தால் போல்

ரோலரின் எஞ்சின் இயங்க மறுத்து அடம் பிடித்தது. சுலைமான் நின்ற என்ஜினை முழிக்கப் பண்ண போராடிக்கொண்டிருந்தான். காற்றிலே சிக்கிய ரோலர் திசைமாறத் தொடங்கியது.

எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் கடவுளை கும்பிடத் தொடங்கினார்கள். மாதுமை வீரிட்டு அழத் தொடங்கினாள். ரோலரின் பயங்கர ஆட்டத்தால் நித்திரை குலைந்த முஸ்தபா அபூபக்கரிடம் ஓடி வந்தான். அவனிடம் சக்காணை வாங்கி ரோலரை சரியான பாதைக்கு திருப்ப தொடங்கிய பொழுது சக்கான் பெல்ட் அறுந்து போனது. அவைகள் ரோலரை தூக்கித் தூக்கிப் போட்டன. ரோலரை சுற்றி எங்கும் இருள் அப்பியிருந்தது. அதன் அருகே எங்கும் கப்பல்கள் வருவதற்கான அறிகுறிகள் தெரியவில்லை. சுலைமான் வெளிச்ச வெடிகளை நாலு பக்கமும் கொழுத்தி எறிந்தான். முஸ்தபாவுக்கு நம்பிக்கையின் ஒளி குறையத்தொடங்கியது. அதை மற்றையவர்களுக்கு வெளிக்காட்டாது அவனது மூளை வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. ரோலர் காற்றின் வேகத்தில் திசைமாறி செயிண்ட் புளோரண்ட் பக்கமாக நகரத் தொடங்கியது. திடீரென்று வந்த பெரிய அலை யொன்று ரோலரை உயர்த்தூக்கி ஆழ்கடலின் கீழே நீட்டிக்கொண்டிருந்த இருந்த பாறை ஒன்றில் இறக்கியது. பாறை ரோலரின் நடுப்பகுதியை சரியாக உடைத்தது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் தண்ணீர் பரவி ரோலரின் முன்பக்கம் நீருக்குள் போகத்தொடங்கியது.

சிறிது நேரத்துக்குள் ரோலரை கடல் முழுவதும் எடுத்துக்கொண்டது. எல்லோரிடமும் கடைசிநிமிட போராட்டம் இருந்தது. மகேஸ்வரி மாதுமையை ஒருகையால் பிடித்துக்கொண்டு கடலினுள் கால்களை அடித்தாள். குளிர் தண்ணியில் அவள் உடல் விறைக்கத் தொடங்கியது. அவளின் கண்களில் ராகவனின் முகமே வந்து போனது. அவையின் வேகத்தில் மாதுமை அவளின் கைகளில் இருந்து விடுபட்டு அவைகளில் அள்ளப்படத் தொடங்கினாள். இப்பொழுது வெளிச்சம் கடலில் வரத்தொடங்கி விட்டது. பயணப்பொதிகளும் உடைந்த ரோலரின் பகுதிகளும் தான் கடலில் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அன்று மீன்களுக்கு கொழுத்த வேட்டையாக இருந்தது. செக்கல் பொழுதில் கடற்கரை யோரமாக ஜோன் மிஷேலும், மேரி ஆன் உம் மீன் வாடையுடன் கூடிய காற்றை ஆழமாக உள்ளெழுத்து விட்டவாறு வேக நடையில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த பொழுது, தூரத்தில் ஓர் சின்னஞ்சிறிய உருவம் தலை குப்பற கடல் அவைகளின் தாலாட்டில் கரைக்கும் அலைக்கும் இடையில் போக்குக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்தது. அதன் மேலே கடல் பறவைகள் அவல ஒலி எழுப்பி சுற்றி சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அந்த சிறிய உருவத்தை அவர்கள் அண்மித்த பொழுது அதன் உடலில் ஊதா கலர் பொப்பிக் கை வைத்த சட்டையும், கையில் மிக்கி படம் போட்ட கைக்கடிகாரமும் இருந்தது. கைக்கடிகாரம் ஆறு மணியுடன் இயக்கத்தை நிறுத்தியிருந்தது .

பிற்குறிப்பு :

ஒப்பா : அகதிகள் தஞ்சக் கோரிக்கையை விசாரணை செய்யும் நீதிமன்றம்.

மலையக வாழ்வியல் கதைகளும் ஒப்பாதி பாடல்கள்

எந்த ஒரு சமூகத்தினதும் தனித்துவமான இலக்கியமானது அதன் கால சூழ்நிலைகளாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. அந்த வகையில் உலகில் காணப்படுகின்ற மாபெரும் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அதன் பிறப்பு, சூழ்நிலையினை திரையிட்டுக் காட்டுவதாய் அமைகின்றன. அது சங்ககால இலக்கியங்களாயினும் சரி அல்லது அதற்கு பிற்பட்ட கால இலக்கியங்களாயினும் சரி. இவ்இலக்கியங்கள் கால சூழ்நிலையின் தேவைகளையும் ஏதேனும் ஒரு வகையில் பூர்த்தி செய்வதாக அமைந்தன. இதற்கு உதாரணமாக மாக்ஸிம் கார்க்கியின் எழுத்துக்களை குறிப்பிடலாம். இதேபோல கல்கியின் எழுத்துக்களும் இதற்கு சிம்ம சொப்பனங்கள். அதாவது எழுதப்பட்டவையெல்லாம் இலக்கியங்களாகின்றன. தேவையின் தன்மையே அதனை உலகில் உயிர்வாழ செய்கின்றன. உதாரணமாக லெனின் சிறையில் இருந்து எழுதிய கடிதங்களை குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு எல்லாக் காலத்திலும் ஒவ்வொரு குழு இனத்தினதும் தனிப்பட்ட தனக்கே உரித்தான சில இலக்கிய கோவைகளை கொண்டமைகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் தனது வேட்கையை குறிப்பதாய் சமுதாயத்தில் நிலைத்து விடுகின்றன. அந்த வகையில் மலையக வாய்மொழி இலக்கியம் தனித் தன்மை வாய்ந்தது. இன்று இலங்கையில் மத்திய மலைநாடு மட்டுமன்றி தெற்கு பகுதி, வடமத்திய மாகாணத்தினை கடந்தும் மலைய மக்கள் வாழ்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழர்களான இவர்கள் தொழில் இயந்திரங்களாக இந்தியாவில் இருந்த கொண்டுவரப்பட்டவர்கள். இவர்கள் அங்கிருந்து வரும் போது தன்னோடு இணைத்து வாய்மொழியாக இலக்கியங்களையும் எடுத்து வந்தள்ளனர். இம் மக்கள் தனது வாழ்வின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையான அனைத்து சம்பவங்களுக்கும் வாய்மொழியாக பாடல்களை பாடியுள்ளனர். அவை மலையக

வாய்மொழி இலக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில

- ◆ பிள்ளை பிறப்பின் போது பாடும் பாடல்கள்.
- ◆ பிள்ளையை தாலாட்டி பாடும் பாடல்.
- ◆ வீட்டு முற்றத்தில் பாடும் பாடல்.
- ◆ மறைமுக காதல் பாடல்கள்.
- ◆ வேலைத்தளங்களில் பாடும் பாடல்கள்.
- ◆ சும்மி மற்றும் கோலாட்டப் பாடல்கள்.
- ◆ திருவிழா கால குழுவைப் பாடல்கள்.
- ◆ காவடிப் பாடல்கள்.
- ◆ கடவுளை அழைத்து வணங்கும் பாடல்கள்.
- ◆ திருமண வீட்டில் வாழ்த்து பாடல்கள்.
- ◆ மாரியம்மன் ஊஞ்சல் பாடல்கள்.
- ◆ பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களை நினைவு கூறி பாடும் ஒப்பாதி பாடல்கள்

என வகைப்படுத்தலாம்

இக் கட்டுரையில் ஒப்பாதி பாடல்களில் காணப்படுகின்ற இலக்கிய பண்புகள் எவ்வாறு வாழ்வியலுடன் ஒத்துப்போகின்றது என்பதனையே நோக்குகின்றது. ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது மலையக வாய்மொழி இலக்கியத்திலே சிறப்பான வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கு ஏற்ற பண்புகளான வாய்மொழியாக பரவுதல், செவிவழியாக கேட்டல், தோன்றிய காலம் குறிப்பிடப்படாமை, வழிவழியாக வருபவை, அடிவரையரையில்லாமை, எளிமையாக பொருள் புலப்படும் வகையில் அமைதல், வட்டார வழக்குச் சொற்களை பயன்படுத்தல், உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுதல், இலக்கண அமைப்புக்களாக எதுகை, மோனை,

அடுக்குத் தொடர், இரட்டைகிளவி போன்றவற்றை கொண்டிருத்தல். போன்ற பண்புகளை உடையனவாக காணப்படுகின்றன.

இம்மக்களின் வாய்மொழி ஒப்பாரி பாடல் களானவை ஒரு குழுவின் பையணம் அனுப்பும் போது விஷேடமாக படகு மூலம் இந்தியாவில் இருந்து இங்கு வந்தபோது பாடப்பட்டுள்ளது. அது

“சீமைக்கு போறமுனு
சிணுங்காத எம்மவனே
கடல் தாண்டி போறமுனு
கலங்காத ராசத்தி
சிங்களவ ஊர் போயி
சீக்கிரமா வாருமடி”

எனும் அடிகள் அச்சொட்டாக கடலை கடந்து சென்று அதுவும் சீமைக்கு என்பது, அதிக செல்வாக்குள்ள இடத்தை குறிப்பிடுகிறது. பொருள் பொதிந்த அடிகள் மிகவும் பொருத்தமாக கொண்டுள்ளன.

இன்னுமொரு இடத்தில் தனது மகனின் வீரத்தினை ஓர் பலம் பொருந்திய சிங்கத்திற்கு ஒப்பிட்டு உவமானம் உவமேயத்துடன் பாடப்பட்ட பாடல் ஒன்றையும் நோக்கின.

“பொன்னு தொர மவனே
பு போன்ற எம் மவனே
சிங்கத்த கொண்ண
செவப்பான ராசாவே
கல்லு வெடியால-நீ
கண்ணதா மூடிடியா”

இப்பாடலில் இன்னுமொரு அம்சமான செவப்பான ராசாவே என்பது பேச்சு வழக்கிலான சொற்களை கொண்டமைந்ததற்கு உதாரணமாக இதனை இன்னுமொரு பாடலிலும் காணலாம்.

என்னவென்று சொல்லுவனோ
எம்பொறப்பு...
எப்படி பிரிவேனோ
கோச்சி வருகும்மா
கொண்டு போகதான் வருது
அழுவ கோச்சி பாரு
ஐயோ, அப்பாவே
கோச்சினா கோச்சியிது
கொடுமகார கோச்சி...

(ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் போது இங்கிருந்து இந்தியா நோக்கி போன போது உறவுகளால் பாடப்பட்ட பாடல் இது.)

கோச்சி, அழுவ, எம்பொறப்பு, கொடுமக்கார எனும் சொற்கள் வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கு சான்றாக அமையும் சொற்களாக அமைகின்றன.

இப்பாடல்களில் மிளிருகின்ற இன்னொரு அம்சம் பாடல்களின் வரிகளுக்கிடையிலான நயம் நீரோடை போல பரவுவதை காணலாம்.

“ஆத்தோரம்போயல்லை
அழுக மல்லி புவெடுத்தோம்
அழுக மல்லி புவோட

அள்ளினோ நீர் மால
புத்த மல்லி புவெடுத்து
பு மால கொண்டு வந்தோ...
நெறஞ்ச நீர் செம்பால
எங்கய்யாவுக்கு இப்ப
நீர் மால தாக்கி வந்தோ
கொட மல்லி புவோ
எங்கய்யாவுக்கு
கொடங்கொடமா நீர் மால....

(மரண வீட்டில் இறுதி சடங்கு செய்வதற்காக ஆற்றில் இருந்து நீர் கொண்டு வரும்போதான ஒப்பாரி) என்ற வரிகள் எளிமையும் இனிமையும் சொற்களால் சோகமான செய்தி ஒன்றை ஆலாபனை செய்யும் விதம் பாடப்பட்டுள்ளது.

வாய்மொழி ஒப்பாரி பாடல்களில் காணப்படுகின்ற இன்னுமொரு பெருமைக்குரிய விடயம் ஒரு பொருளை மறைத்து நாசுக்காக சொல்லும் விதம் இது இவ்வாறு அமைகிறது.

“செவ்வாழ வெட்டியலோ
எங்க அண்ணா இன்னைக்கு
செவலோகம் போனாலும்
செவ்வாழ வீதியிலே
எங் அண்ணா என்
சீரழிவ யார் மதிப்பா
ஈனாத வாழியெல்லாம்
இருபறமும் நடடாலும்
இளவாழ வெட்டியல்லோ
ஆண்ணா ஓங்க...”

என்று இப்பாடல் தொடர்கின்றது.

இப்பாடலில் கூற வந்த விடயம் திருமணம் ஆகாது இறந்த தனது அண்ணனைபார்த்து பாடுகின்ற பாடலாகும். இவ்வாறு இறப்பவர்களின் ஆன்மசாந்திக் காக செவ்வாழையை வெட்டும் வழக்கம் இன்னும் ஊரில் காணப்படுகின்றது.

இறப்பு நிகழும் பேரது ஆண்கள் தப்பு எனும் தோல் வாத்திய கருவியை முழங்கி ஆடிப்பாடுவது உண்டு அப்பாடல் இறந்தவர் செய்த வேலைகளை வாழ்ந்த காலத்தில் இணைந்து செய்தமையை நினைவு கூறுவதாய் அமைந்தன.

“நம்ம ராசையா அண்ணந்தா
இந்த தோட்டில் செய்யாத வேலை இல்ல
பாலம் போட்டு, ரோட்டு போட்டு
பச்ச கண்ணுதான் போட்டாரு
கவ்வாத்தும், காணும்
கனல் பறக்க வெட்டினாரு
என்னன்ன போட்டாலு
இன்று எமலோகம்
பொய்டாரே பொய்டாரே பொய்டாரே....”

இப்பாடல் வரிகளில் பெருந்தோட்ட ஆண் தொழிலாளர்கள் செய்யும் வேலைகளையும் கூறும் போது பாடலின் உட்பொதிவு பிரமிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

மலையகப் பகுதிகளை பொறுத்த வரையில் கூத்துகளுக்கு பஞ்சம் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். தோட்டங்கள் தோறும் ஒரு வருட கால சுழற்ச்சியில் முறைப்படி ஒவ்வொரு கூத்துக்களும் ஆடப்படும். இதில் பங்கு கொள்ளும் கலைஞர்கள் தொழிலாளர்களாக இருப்பர். சிலர் வாழ் நாளில் ஒரே வேடத்தை ஏற்றவர்களாயிருப்பர் அவ்வாறான ஒருவர் இறந்த பின் அவர் ஆடிய வேடத்தின் பெருமையை பொருளாக கொண்டு பின்வருமாறு பாடுகின்றன.

“ஆயிரம் பந்தங்களாம் எங்க அண்ணனுக்கு

ஆழகான வாகனமாம்

கையிலே பந்தங்களாம்

எங்க அண்ணனுக்கு காலிலே சலங்கைகளாம்

இப்ப பதக்கமொன்னு வேணானு

நீங்க படுத்துறங்கும் நாளாச்சே...”

எனும் வரிகளில் அழகுற காணலாம்.

தொழில் தளங்களிலே மேற்பார்வையாளராக இருப்பவர் தலைமை கங்காணி. இவர் தான், ஊரிலேயே வசதி படைத்தவர். இவர் தான் குறிப்பிட்ட ஓர் பிரதேசத்திற்கே தலைவராகவும் காணப்பட்டார். இவரின் தலைமையில் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் இவருக்கு கீழ் வேலை புரிவர். இவரின் பெருமைகளை கூறும் ஒப்பாரி பாடல் ஒன்று இவ்வாறு அமைந்துள்ளது.

“முழு வேட்டி முண்டாசா

முத்து போல் மோதிரமா

தங்கத்தால் மோதிரமா

தாதியார் நூறு பேராம்

கழுத்திலே சங்கிலியாம்

ஒங்க கை நிறைய மோதிரமாம்

காரிக்கன் பத்து மொழோம்

கடுக்கன் பத்து பலன்

நீங்க குதிரையில ஏறிவந்தா

கூத்தியர் ஆயிரமாம்”

என்று பாடல் செல்கின்றது.

அக் கால சுழ்நிலையிலே பெண்கள் அடிமைகளாக வீட்டினுள்ளேயே இருந்தனர். தொழில் தவிர வீடே சொர்க்கம், என்ற நிலையே காணப்பட்டது. எனவே வெளியே சென்று வருகின்ற ஆண்களை பற்றிய எண்ணம் உயர்வாக இருந்துள்ளமையை குறிக்கும் ஒப்பாரி பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இது தன் தலைவனின் ஆடை அலங்காரங்களை பொருத்தி பாடும் பாடல் ஒன்றின் வரிகள் சில.

மாரியம்மன் கோயிலிலே

மல்வேட்டி கட்டி நின்னா

மருத கிலு கிலுக்கும்

மாமருத பள பளக்கும்

மாயவரு கோயிலில்

அய்யா நீங்க

மச்ச வேட்டி கட்டி நின்னா

ஜில்லா ஜிலு ஜிலுக்கும் தங்கமே

ஜில்லா ஜிலு ஜிலுக்கும்...

என்று பாடப்படுகின்றது.

குறிப்பாக இப்பாடலில் பாடலின் முதல் அடிகள் ஆரம்பிக்கும் எழுத்துக்கள் முறையாக ஒரேமாதிரி சந்தத்தில் அமைய வேண்டும் என்பதில் எவ்வளவு கவனமாக கையாளப்பட்டுள்ளனர். என்பதில் இம்மக்களின் சோக வாழ்க்கையும் இலக்கியத்தின் எல்லைக்கே எம்மை அழைத்து செல்கிறது அல்லவா?

மனித வாழ்க்கை போராட்டமே அவனது பொருளாதாரத்தின் அடியிலேயே தங்கியுள்ளது. அக்காலத்திலே மக்கள் அதிகம் சுரண்டப்பட்டனர். முதலாளியம் வளர வளர தொழிலாளர்களின் சுரண்டலும் அதிகரித்து கொண்டே சென்றது. மக்களினுடைய உபரி உழைப்பு இதன் பின்னிலையில் முதலாளியம் வளர தூண்டப்பட்டது. இதன் விளைவு எவ்வாறு நாட்டின் பணவீக்க நிலை ஏற்பட்டது. இதற்கான காரணம் அரசாட்சியில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்பதனை அழகு தமிழ் கூறும். ஒப்பாரி பாடல் பின்வருமாறு அமைகிறது

“ஆட்சி மாறி போச்சி

அரிசி வெல ஏறிபோச்சி

எல்லாமே வேணானு

எம் மச்சான்-எமலோகம்

பொய்ட்டிங்க...

என்பதிலிருந்து வீட்டு பொருளாதாரம் சார்ந்த தகவலையும் கூறுவது போல் அமைந்து விட்டது இவ் ஒப்பாரி பாடல்.

இவ்வாறு மலையகத்தின் ஒப்பாரி பாடல்களில் அக்கால வாழ்வியலுடன் இணைந்த அனைத்து அம்சங்களையும் மொத்தமாக ஒப்பாரி பாடலாக மரணத்தின் பின்னர் மக்கள் பாடி பதிந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வொரு கதையை கூறுகின்றன. இங்கு குறிப்பிடாத போராட்டம், பிறப்பு, விளையாட்டின் வீரம், உயர் அதிகாரிகளுடனான வாய் தர்க்கம், தொழில் இடத்தின் கிண்டல்கேலிகள் போன்றவையும் ஒப்பாரி பாடல்களில் அமைந்துள்ளமையையும் காணலாம். எனவே மலையக வாழ்வியலில் ஒப்பாரி பாடல்களின் மூலம் கூறப்படுகின்ற கருத்துக்களை வைத்து அம்மக்களின் வாழ்க்கை கோலத்தினை நிதர்சன மாவதை காணலாம். ஒப்பாரி பாடல்களும் அம்மக்களின் இலக்கிய கால சுவடுகளாம்.

குறிப்பு:-

(இவ் இலக்கிய கட்டுரையானது மலையகத்தை வசிப்பிடமாக கொண்ட பெருந்தோட்டப்புற மக்களின் வாழ்வியலோடு இணைந்துள்ள நாட்டுப்புற இலக்கியமான “ஒப்பாரி பாடல்கள்” ஒவ்வொரு அம்சங்களிலும் எத்தனை பொருத்தமான இலக்கியமாக காணப்பட்டுள்ளது, என்பதனை சுட்டுவதாக அமைவதுடன் அதன் கருத்து செழுமையும், சொல்லாடல்களும் எவ்வாறான சிறப்பை கொண்டுள்ளது என்பதனை குறிப்பிடுகின்றது. இதில் இணைக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் நேரடியாக களத்தில் மக்களை சந்தித்து கேட்டறிந்து எழுதப்பட்டவை)

நாகத்தய ண்டலப் பள்ள

இந்தக் கதையின் முடிவை நீங்கள் தீர்மானித்து விட்டால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல.

இலக்கிய உலகத்தைப் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கின்றீர்கள் என்று உங்கள் தோள் களை நீங்களே தட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

*

“இந்த ஆண்டு சாகித்தியப்பரிசு உங்கள் மகன் கணேசனுக்குத்தான்”

ஐவரும் ஒருமித்துச் சொன்ன பொழுது என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

*

காலமை தொடக்கம் காகம் கரைந்து கொண்டே இருந்தது.

மனைவியும் அதனை விரட்டி விரட்டி கலைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“யாரோ வரப்போகினமப்பா?”

“இப்போதைக்கு யார் வர இருக்கு?... ”

மூத்தவரும் இளையவரும் பிள்ளைகளுடன் கடைக்குட்டி கணேசனின் கல்யாணத்திற்கு வந்து நின்று விட்டு போன கிழமைதான் சுவிசுக்கும் பிரான்சுக்கும் போனவை. கணேசனும் புதுமனுசியோடைகண்டி நுவரேலியா பக்கம் எண்டும் ஏதோ கடற்கரை வாடி வீட்டுப்பக்கம் எண்டும் ஹனிமூன் என்று போனவன். அவனும் அடுத்த கிழமைதான் வருவான்....”

“சம்பந்தபகுதி ஏதாவது திடீரென வருவினமோப்பா”

மனைவி சொல்ல என் உதட்டுக்குள் சிரிப்பு வந்தது.

“தாலி ஏறும் வரைதான் சம்பந்தபகுதி. இனி அவையும் தாங்கள் இலண்டன் போற அலுவல்களைப் பார்க்கத் தொடங்கி விடுவினம். அவைக்கு இதுக்கெல்லாம் நேரமிருக்காது”

“ஓமப்பா... கண்டியாலை வர தம்பியையும் இலண்டன் எம்பசிக்கு ஏதோ கூட்டிக் கொண்டு போக

வேண்டும் என்று சொன்னவை”

இனி நாலைந்து மாதத்துக்குள் கணேசனும் இலண்டன் போயிட்டால், நாங்கள் இரண்டு கிழடுகளும் தான் இங்கே.

மூத்தவரும் இளையவரும் எத்தனையோ தடவை கூப்பிட்ட பொழுது கணேசனைச் சாட்டி தட்டிக் கழித்தோம்.

இனி ஏதாவது ஒரு புதுக்காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்க வேணும்.

அது முடியாது!

சூரிஸ்ட் விசாவிலைபோய் சுவிசிலும் பிரான்சிலும் 3 மாதம் நின்று விட்டு ஓடி வந்தது போதும்.

இளசுகள் வேலைக்கு போகும்... வருங்கள்... எவ்வளவு நேரம் ரி.வி.யைப் பார்த்துக் கொண்டும்... குந்தி இருக்கிறதற்கு பதிலாக கதிரையிலை இருக்கிற மாதிரி இருந்து கொண்டும்... ரிசுவாலை துடைச்சுக் கொண்டும்... பிறகு போய் குளிச்சுக் கொண்டும்... இதெல்லாம் வேண்டாம்.

காகம் தொடர்ந்து கரைந்து கொண்டு இருந்தது. காகம் அழைத்து வருவதற்கு யாரும்

காத்திருப்பதாய் என் நினைவுக்கு யாரும் இல்லை.

இப்போ சரஸ்வதி பூஜை முடிந்து... கௌரி விரதம் நடக்குது... இனி கந்தசஷ்டி... இந்த நாட்களில் கல்யாண நாட்கள் வருவது குறைவு.

போன மாதம் மட்டும் ஆறு கல்யாண வீடுகள் - மகன் கணேசனுடையதையும் சேர்த்து.

இப்போ கல்யாண நாட்களும் முடிந்து விட்டது.

இனி ஏதாவது கருமாரி நடந்தால் தான்.

அதுவும் முந்தியது போல் எங்கள் காரைநகர்

உறவினர்கள் காரில் வந்து சொல்வதில்லை.

எல்லாம் கைத்தொலைபேசி... முகநூல்...

இணையத்தளங்கள்... லங்காசிறி... வானொலி செய்தி... தொலைக்காட்சி செய்தி... உதயன் அல்லது வீரகேசரி மூலம் தான் மரணச் செய்திகள் வருவது.

ஊரடங்கு சட்டங்கள் வந்ததுடன் எங்கள் ஊரில் அதிகாலையில் இழவு சொல்லுதலும் நின்று விட்டது. திருவெம்பாவாவுக்கு பாட்டுப் பாடுவதும் கூட நிலம் வெளித்தபின்பு தான் நடந்தது.

பெரிய ஒரு கொட்டாவி வந்து போனது.

“மதி... உந்தக் கதை எழுதுற கொப்பியை மாலுக்கை மறந்து வைச்சிட்டு வந்திட்டன். ஒருக்கா எடுத்து தா. அதோடை அந்த முதுகு சொறியுற தடியைக் காணேல்லை அதைக் கண்டனியோ”

“எல்லாத்துக்கும் ஒரு பெண்டாட்டி வேணும்” வழமையான புறுபுறுப்புடன் மாலுக்குள் போய் சிறிது நேரத்தில் இரண்டொளும் வந்தாள். கைத்தொலைபேசி அழைத்தது. காகம் விருந்தினர்களை கைத்தொலைபேசி வழியே அழைத்து வரப்போகுதோ என்ற ஐயத்தில் அதனைத் தூக்கினேன்.

மறுமுனையில் கணேசன்தான்.

“என்னடா...”

“கடைசி அத்தியாயத்தை சீக்கிரம் எழுதி அனுப்பட்டாம். சீவ் எடிட்டர் ரொம்ப நெருக்கிறார் என பானு மடம் போன் பண்ணுறா”

“சரி...நான் பார்க்கிறேன். நீ வை போனை”

“இல்லையப்பா... இது 53வது கடைசி அத்தியாயம். ஒருவருடதொடர். எல்லோரும் ஆவலோடை எதிர் பார்க்கிறார்கள். இந்தமாதத் தோடையே புத்தகத்தை அடிச்ச வெளியிட்டு விட்டால் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு இதுக்குத்தான் என எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கினம்... பொறுங்கப்பா அவாகிட்டவாறா...பிறகுதைக்கிறேன்” அவனின் குரலில் அவசரம் தெரிந்ததை தொடர்ந்து தொலைபேசித் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

நான் உதட்டுக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

என்னமாய் அவசரப்படுகிறான்?

கதை எழுதும் கொப்பியை என் மடிமீது வைக்கும் பலகை மீது வைத்துக் கொண்டு வடிவாக சுவரில் சாய்ந்து கொண்டேன்.

கைத்தொலைபேசியை முற்றாக அணைத்து விட்டு அறைக்குள் மனைவி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சரவணன்-மீனாட்சியின் சத்தத்தையும் குறைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். சரவணன் தன் சீற்றச் சத்தத்தைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

மீனாட்சியின் விசும்பல் மெதுவாகவே கேட்டது. என் மனைவிக்கு என்னைப் பற்றி நன்கு தெரியும் கதை எழுத நான் தொடங்கி விட்டால் அது ஒரு தவநிலைதான்.

எந்தச் சூறாவளியோ... சுனாமியோ என்னை ஏதும் செய்து விட முடியாது.

நடைபயிலும் ஒரு குழந்தையின் கைகளைப்

பிடித்தபடி... அல்லது ஒரு பாலிய வயதுத் தோழனின் தோளில் கைகளைப் போட்டபடி நடந்து கொண்டு செல்வது போல சென்று கொண்டிருப்பேன்.

காடுகள்... மலைகள்... ஆறுகள்... கடல்கள்...

பாலை வனங்கள்... எல்லாத்தையும் தாண்டிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருப்பேன்.

இது கடவுளாக எனக்கு தந்த கொடை.

எந்தப் பள்ளியிலும் இந்தக் கலையைக் கற்க வில்லை. எவரிடமும் போய் முன்னுரைக்காக கெஞ்சிய தில்லை.

கண்ணை மூடினால் தோன்றும் அத்தனையை யும் காட்சிப்படுத்துகிறேன்.

அது கதையாக வளருகிறது.

ஒரு நேர்காணலில் சத்தியத்தின் பெயரால் சொன்ன பதில்தான் என்னை இலக்கிய உலகம் தூக்கி எறிந்தது.

கேள்வி: “கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த நீங்கள் எதுக்காக சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினீர்கள்?”

பதில்: நல்ல இரண்டொரு கதைகளை நான் வாசிக்க வேண்டும்”

அடுத்து அடுத்து வந்த வார இதழ்கள் எல்லாம் என்னை திட்டி தீர்த்து இருந்தது. என் இலக்கிய நண்பர்கள் கூட புனை பெயர்களில் என்னை வாங்கு வாங்கென்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதுவே என்னுள் ஒரு தீயை வளர்த்தது.

எழுத்துகள் சுவாலையாக இலங்கைப் பத்திரிகைகள் என்னை சாதிப் பிரதிஷ்டை செய்ய இந்நியப் பத்திரிக்கைகள் சில என்னை சவீகாரம் எடுத்துக் கொண்டது.

அப்பொழுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

அது நடந்திருக்கவே கூடாது என இன்றும்... இப்போதும்... இந்த கடைசி அத்தியாயத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது நினைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றேன்.

ஒரு நாள் கணேசன் தான் ஒரு கதை எழுதியிருப்பதாய் கொண்டு வந்து காட்டினான்.

நல்லாய்தான் எழுதியிருந்தான்.

40 மார்க்ஸ் போடலாம் போல இருந்தது.

அதனை நான் கொஞ்சம் திருத்தி மெருகேற்றிக் கொடுத்தேன்.

அப்போ 80 மார்க்ஸ் போடலாம் போல் இருந்தது.

ஒரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பினான்.

அந்த மாதத்தின் சிறந்த கதை என்ற அங்கீகாரம் அவனுக்கு கிடைத்தது.

எழுத்துலகில் தெரியத் தொடங்கினான்.

அவன் இன்னும் அதிக அதிக கதைகளுடன் என்னிடம் வந்தான்.

“தந்தை மகனுக்காற்றும் உதவி போல...” எனது மெருகூட்டலில் அவன் மேலும் மேலும் வளர்ந்தான்.

பத்திரிகையில் தொடர் எழுத அவனுக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

மீண்டும் அவனது பிள்ளையை நான் வளர்ப்பது போலத்தான்.

கதை மிகவும் பிரபலமாக... அவன் இன்னும்

பிரபலமானான்.

அப்போதுதான் திருமணமும் கூடி வந்தது.

“கதாசிரியர்” என்பது அவனுக்கு எக்ஸ்ரா குவாலிட்டியானது.

ஆனால் கல்யாண நேரத்தில் கடைசி ஒன்பது அத்தியாயத்தையும் நானே தொடர்ந்து எழுத வேண்டி இருந்தது.

இன்றுகடைசிஅத்தியாயம்.

முடிவை அனைவருமே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னும் சுவரில் லாவகமாக சாய்ந்து கொண்டு இறுதி அத்தியாயத்தை எழுதத் தொடங்கினேன்.

வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டது.

என் மனைவியும் வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

எனக்குதெரிந்த... அல்லது நான் புறக்கணிக்க கப்படக் காரணமாய் இருந்த நாலைந்து இலக்கிய வாதிகள் வந்திருந்தார்கள்.

“வாங்கோ”

“தம்பிகணேசனின் கல்யாணத்துக்கு வர முடியாது போச்சு... அன்றைக்கு கம்பன் கழகவிழா அன்று.. அதுதான் இன்று வந்து பார்த்து விட்டு போவோம் என்று...”

மனைவிதிருமணப் பலகாரங்களையும் பால் தேனீரையும் தட்டில் கொண்டு வந்தாள்.

“நீங்கள்தான் எழுத்துலகில் இருந்து ஒதுங்கி னாலும் கணேசன் நல்ல பிரகாசமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்”

என் மடியில் இருந்த கதைக் கொப்பியை மெதுவாக கீழே வைத்தேன்.

“இந்த ஆண்டு சாகித்தியப்பரிசு உங்கள் மகன் கணேசனுக்குத்தான்”

ஐவரும் ஒருமித்துச் சொன்ன பொழுது என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

“எப்பிடிச் சொல்லுகிறியள்?... தொடர் கதையே இன்னும் முடியேல்லை... புத்தகமாய் வேறுபோடேல்வில்லையே...”

“இப்பிடி ஒரு கதை இதுவரை வந்ததில்லை. முடிவும் அந்த மாதிரி கணேசன் எழுதிப் போடுவர்... இனி நாங்கள் வேறு இருக்கிறம் தானே”

“நீங்கள் சொல்லுறது புரியேல்லை?”

எனக்கு உண்மையாகவே புரியவில்லை.

“என்ன அண்ணைஎவ்வளவு காலம் இந்த துறைக்குள் இருக்கிறியள்?”...

ஒருவர் கேட்க மற்றவர் தொடர்ந்தார்.

“முதல் இரண்டாவது தெரிவுக்கை எப்பிடியும் கணேசனின் கதைவந்திடும். இறுதிச் சுற்றுக்கு நாங்கள் 5 பேரும் சொன்னால் எல்லாம் நடக்கும். 50 வீதத்தை எங்களுக்கு தந்தால் நாங்கள் ஆளுக்கு 10 வீதத்தை எடுப்பம்”, இரண்டாமவர் தேனீரைக் கையில் எடுத்த பொழுது மூன்றாமவர் பயற்றம் பணியாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார்.

“இலண்டன் மாப்பிள்ளைக்கு இதெல்லாம்

பெரியகாசில்லை... அங்கை போனாலும் பேரும் புகழும் நிலைக்கும்... புத்தகவெளியீட்டு விழாக்கு ஏதாவது இரண்டொரு பேப்பரின்றை போட்டோகிராவ் காரணங்களுக்கு கையிலை 2-3ஐ வைச்சால் பிறகு சப் எடிட்டர்மார் களைகட்டவைச்சிடுவினம்”

எனக்கு நா வறண்டு கொண்டு வந்தது.

கைகளில் சின்ன நடுக்கம் கண்டது.

ஆனாலும் இந்த தப்பு நிலைவர நானும் காரணமாகி விட்டேன் எனமனம் உறுத்தியது.

எதையுமே வெளிக்காட்டாமல், “தம்பி வந்ததும் சொல்லுகின்றேன்”, என வழி அனுப்பி வைத்தேன்.

அவர்கள் போன பின்பு கதை எழுத கொப்பியை எடுத்தேன்.

ஏனோ மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்த முடிய வில்லை.

எழுந்துபோய் மாமரத்தின் கீழ் கல்யாணத்திற் காக பறித்திருந்த விறகு கும்பலில் இருந்து ஒரு சிகரட்டை மூட்டினேன்.

சிந்தனை எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடியது.

அணில்கள் கொப்புகளில் தாவிச் தாவிச் சென்றன.

ஒன்று மாதுளையை கட்டியிருந்த சிரட்டையை தன் பாரத்தால் வளைத்து வைத்துக் கொண்டு கொறித்தது எவ்வாறு அணை கட்டினாலும் எங்கேயோ வரும் ஓட்டை போல்.. அல்லது போடப்படும் ஓட்டைகள் போல்... அவை அவை தம் தம் இலக்கை அடையதாம் தாமாகவே தம் தம் வழிகளைக் கண்டு கொள்கின்றார்கள்.

சிகரட் எரிந்து வந்து என் நுனிவிரலைச் சுட்டது.

அதில் இன்னோன்றையும் மூட்டினேன்.

அதனை இம்முறை வாயில் வைக்கவில்லை.

அது கருகி எரிந்து கொண்டு வருவதை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

நுனி கருகிகருகி பின்னால் வரவர எனக்குள் ஒரு தெளிவு வருவதுபோல இருந்தது.

இறுதியாக இரு இழுப்புக்குபோதியவு இடம் இருந்த பொழுது அதனை நன்கு உறிஞ்சி எடுத்து விட்டு கட்டையை காலினுள் போட்டு நசித்து விட்டு மீண்டும் வீட்டினுள் வந்துகதைக் கொப்பியைஎடுத்தேன்.

இறுதி அத்தியாயம்!

இறுதிப் போரில் தந்தையே மகளை ஆமிக் காரனிடம் கொடுத்து விட்டுதானும் தன் இரண்டம்தார மனைவியும் தப்புவது போல கதையை முடித்து தபாலில் சேர்த்திருந்தேன்.

முதலில் யோசித்திருந்த முடிவு மகளைக் காட்டிதன் மகனைக் கொன்றஆமிக்காரனை வீட்டினுள் அழைத்து கொல்வதாய் இருந்தது.

அடுத்த வாரம் கதை பிரசுரமானது.

ஆனால் பரிசுதேர்வுக் குழுவின் முதலாவது படிநிலையிலேயே அது நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

இதனைத்தான் நானும் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

*

இந்தக் கதையின் முடிவை கதையோடிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நீங்கள் தீர்மானித்து இருந்தால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல.

இலக்கிய ஆளுமை ப.ஆப்டன்

கம்பளை ஸாகிரா கல்லூரியில் இடைநிலை வகுப்பொன்றில் ஆப்டன் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தார். அவரது தமிழாசிரியர் சிவப்பிரகாசம் மாணவர் களை கதை எழுதுமாறு தூண்டினார்.

ஆப்டன் “பாசக்குரல்” என்ற கதையை எழுதி ஆசிரியருக்குக் காட்டியபோது சில திருத்தங்களை செய்துவிட்டு, கொப்பியில் “ஒன்று” சிவப்பு மையால் எழுதிப் பாராட்டினார். அதனால் ஆப்டன் மகிழ்ந்து போனாரே தவிர, இன்னொரு கதை எழுத வேண்டுமென்று எண்ணவில்லை.

இரண்டொரு மாதங்களின் பின்னொரு நாள் “என்ன ஆப்டன் இன்னொரு கதை எழுதவில்லையா?” என்று ஆசிரியர் கேட்டபோது திணறிப்

போய்விட்டார் ஆப்டன்

அன்று ஸாகிரா விடுதியில் இரவுப்படிப்பு நேரத்தில் படிப்பை நிறுத்தி விட்டு ஆப்டன் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த நீண்ட மேசையின் மறு அந்தத்தில் மேல் வகுப்பு மாணவிகள் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவரான எம்.எஸ்.சமீனா மாணவ தலைவி என்ற வகையில் வந்து “என்ன ஆப்டன் படிக்கவில்லையா?” என்று கேட்டார்

“நான் ஒரு கதையெழுதி ஸேருக்கு காட்டணும். அதனால் தான் யோசிக்கிறேன்” என்றார்

சற்று நேரத்தில் பெண்கள் விடுதிக்கு சென்று வந்த சமீனா, “தாகூர் கதைகள்” என்ற புத்தகத்தை கொடுத்தார். மாத்திரமன்றி அதிலுள்ள “காபுலி வாலா” என்ற கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியும் காட்டினார். அதிலுள்ள எல்லாக் கதைகளையும் வாசிக்கும் ஆர்வம் மேலிட்டது.

பாடசாலைக் காலத்தில் அவரது இலக்கிய ஊற்றைத் திறந்து விட்டதில் தமிழாசிரியரும் மேல்வகுப்பு மாணவியும் எப்படி காரணமாக அமைந்தார்களென்பதை “தமிழ் இலக்கியத்தில் எனது சுவடுகள்” என்று பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆப்டன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பிற்தொரு சந்தர்ப்பத்தில் “தினபதி” வெளியிட்ட நாவல் நகர் சிறப்பு மலருக்கு ஏற்பாட்டாளர்கள் இவரிடமிருந்து “மகாவலி மருவும் வளமான நாவல் நகர்” என்ற கட்டுரையொன்றைப் பெற்றுப் பிரசுரித்தனர். அக்கட்டுரையை தினபதி ஆசிரியர் எஸ்.டி.சிவநாயகம் கடிமெழுதிப் பாராட்டியிருந்தார். அது தனது எழுத்தின்மீது மிகுந்த தன்னம்பிக்கையை ஆப்டனுக்கு ஊட்டியது.

கண்டி மாவட்டம் நாவலப்பிட்டி கட்டபூலாத் தோட்டம் இவரது பிறந்தகமாகும். மலாய் இனத்தைச் சேர்ந்த மீரான்சாஹிப் - சித்தி ரெஹான் தம்பதிக்கு 1937 ல் இவர் பிறந்தார்

தோட்டப்பாடசாலையில் ஆரம்பக்கல்வியைப் பெற்ற இவர், கம்பளை ஸாகிரா கல்லூரியிலும்... நாவலப்பிட்டி சென்மேரீஸ் கல்லூரியில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். சென்மேரீஸில் எழுத்து... பேச்சு... நடிப்பு... பாடல் என்று கலை இலக்கிய ஆர்வமுள்ள பலரோடும் படிக்கவும் பழகவும் இவருக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர்களது செயற்பாடுகளால் ஏற்பட்ட உந்துதலே ஆப்டன் இலக்கியத்துறையில் இயங்கக் காரணமாகியது.

அக்கால கட்டத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையுமே வாசித்து வந்த நிலையிலேயே இர.சந்திரசேகரன் அவர்களது கலைமகள் படிப்பகம் உருவாகியது. ஆப்டினும் அவரது நண்பர்களும் நல்ல வாசிப்புக்கு வழிப்படுத்தப்பட்டனர். மு.வரதராசனில் ஆரம்பித்து புதுமைப்பித்தனையும் அவரைத்தொடர்ந்த யதார்த்த இலக்கியங்களையும் வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

படைப்பாற்றலோடு காணப்பட்ட ஆப்டின் நல்ல வாசிப்பின் காரணமாக ஒரு எழுத்தாளனாக மலரும் வாய்ப்பேற்பட்டது.

“தமிழின் பம்” சஞ்சிகையில் எழுதிய “உரிமையா? உனக்கா?” என்பதே அவரது அச்சில் வந்த முதற்கதை. அறுபதுகளில் முழுமையான எழுத்தாளராக வெளிப்பட்டார்.

“நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இந்த நாட்டின் பிரஜை என்ற உரிமை கூட இல்லாமல் லயங்கள் என்ற பெயரில் அமைக்கப்பட்ட எட்டிக் காம்ப்ராவுக்குள் மூச்சுத்திணறும் வகையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தோட்டப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அவலங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை என் உள்ளத்தை நெகிழ வைத்தது. தோட்ட மண்ணில் வேரூன்றிய அந்த நெகிழ்வு பின்னர் தொழில் ரீதியாக கடமைக்குப் போகும் இடங்களில் எல்லாம் அவலங்களுக்குள் அகப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் மக்கள் பிரச்சினைகளையே என்மனம் சுமக்க நேர்ந்தது. எனது புனைகதைகளுக்குத் தொனிப்பொருளாகியது. கதைகளுக்கான கருக்களை தேடியலைய வேண்டிய சிரமம் எனக்கு இருக்கவில்லை” இப்படி ஆப்டின் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அவரது இலக்கிய இலக்கு தெளிவாகிறது.

தோட்டப்பகுதியிலிருந்து ஒரு கட்டத்தில் நாவல் நகருக்கு வீடு மாறிய போது அதிர்ஷ்டவசமாக நா.முத்தையா அவர்களின் ஆத்மஜோதி நிலையத் தருகே அது அமைந்தது.

அந்த நிலையத்தில் நடைபெறும் இலக்கியக் கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகளிலெல்லாம் ஆப்டின் ஆர்வத்தோடு பங்குகொண்டார். அங்கு தான் கு.அழகிரிசாமியை சந்தித்து உரையாடி கூட்டாக படமும் எடுத்துக்கொண்டார். “சரஸ்வதி” ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரனை கண்டு சஞ்சிகைப் பிரதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக்கிளை இப்படியெல்லாம் அமைக்கப்பட்டு சிறிது காலம் இயங்கிய போது, ஒரு வலுவான இலக்கிய நண்பர் வட்டம் அங்கு உறுதியாகியது. பி.மகாலிங்கம், எஸ்.சந்தனப்பிச்சை, நூர் முகம்மது, அ.பிரேம்சம்பு, பெ.ராமானுஜம், கே.பொன்னுத்துரை, ப.ஆப்டின் போன்றவர்களின் இலக்கிய சந்திப்புக்களும், கருத்துப்பரிமாறல்களும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தது. நெருக்கமான பழக்கம் தேறியது. எந்நேரமும் இலக்கியத்தில் மூழ்கும் வாய்ப்புக் கனிந்தது.

1958 - 1960 களில் சுகாதார வைத்திய அதிகாரி

யாக டாக்டர் நந்தி நாவலப்பிட்டியில் கடமையாற்றிய போது, அவருடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு ஆப்டினின் இலக்கிய வாழ்வில் பெரும் திருப்பமாக அமைந்த தென்றே சொல்ல வேண்டும்.

கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, அ.முத்துலிங்கம் போன்றோரின் ஆக்கங்களை வாசிக்கச் செய்து, இலக்கிய ரசனையை ஈழத்து இலக்கியங்களின் பால் திருப்பிவிட்டவர் நந்தியே. அக்கால கட்டத்தில் ஆப்டின் எழுதிய “குடிசையில் ஒலித்த பாசக்குரல்” என்ற கதையை பாராட்டியும் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டியும் நெறிப்படுத்தியதோடு மட்டுமன்றி, மலையக சூழலை மாத்திரமன்றி முஸ்லிம் சமூகப்பின்னணியிலும் எழுத வேண்டுமென ஊக்குவித்தார்.

அது மட்டுமன்றி “மல்லிகை” ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பொதுச்செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞானசந்தரம் போன்றவர்களையும் அறிமுகப்படுத்தி தொடர்பேற்படுத்தினார். 1974 ல் கொழும்பில் நோனா பரீசை திருமணம் செய்து, கொழும்பு வாசியானமை மேற்படி தொடர்புகளுக்கு சாதகமாக அமைந்தது. அது மெல்ல மெல்ல நிரந்தர உறவாகவே மாறியது.

“மல்லிகை” எழுத்தாளரென்று குறிப்பிடு மளவுக்கு அந்த ஈடுபாடு நிலைத்தது. அதேபோன்று இழுஎசதிலும் பல பதவி நிலைகளை வகித்து வந்தார். பொறுப்புணர்ச்சி யோடு ஆவணங்களை பாதுகாக்கும் பக்குவம் ஆப்டினிடம் காணப்படுவதாக பிரேம்ஜி அடிக்கடி விதந்து பாராட்டினார்.

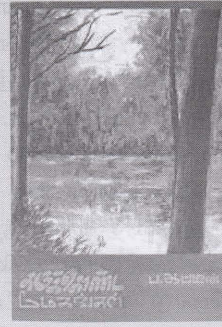
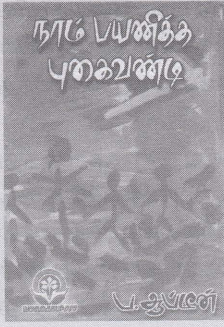
ஆப்டின் ஆரம்பத்தில் தோட்டத்துறையில் எழுதுவினைஞராக நியமனம் பெற்றார். அதன் காரணமாக பல்வேறு இடங்களில் சேவையாற்ற நேர்ந்தது. அங்கெல்லாம் பெற்ற அனுபவங்களை அதே கலாசாரப் பின்னணியில் எழுதித்தந்திருக்கிறார். ஐந்து ஆண்டுகளில், அங்குள்ள விவசாய மக்களின் பிரச்சினையை அழகான நாவலாகத் தந்து அம்மாவட்ட இலக்கியத்திற்கு சிறப்புச் சேர்த்திருக்கிறார்.

இனி ஆப்டின் எழுதிய நூல்கள் தொடர்பான குறிப்புக்களையும் கருத்துக்களையும் பார்ப்போம்

1. இரவின் ராகங்கள் - 1987 சிறுகதைத் தொகுதி மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு பெற்றது. இதனை தமிழ்நாடு என்சீபீஎச் 1990 மறுபதிப்புச் செய்தது.

“இந்தக் கதைகளிலே சமூக சேவை கணிசமானது; அதேவேளையில் அழகியல் அமைதியும் காக்கப்படுகிறது. ஆப்டினின் எழுத்தின் அணுகு முறை எவரையும் அரவணைத்து சந்திக்கச் செய்வதாகும். எதிர்க்கட்சிக்குத் தள்ளும் ஆக்கிரமிப்பு இல்லை. ஒருவித சமாதான நடை - வசனங்கள் நேரடியானவை. தேவையற்ற வர்ணனைகள் இல்லை; இயற்கையின் வனப்பு ஓரிரு கீறுகளில் காட்டப்படுகின்றது. நல்ல மலையாள எழுத்தாளனின் கதைகளைப் படிக்கும் போது ஏற்படும் இலக்கிய அனுபவம் ஏற்படுகின்றது.

-நந்தி

2. கருக்கொண்ட மேகங்கள் - 1999. நாவல். பேசும் பேனா வெளியீடு. இலங்கை இலக்கியப்பேரவை பரிசுபெற்றது.

“இன்று இலங்கையில் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பினை அணைப்பதற்கு முற்போக்கு எண்ணங் கொண்ட, புரிந்துணர்வு கொண்ட புதிய இளந்தலை முறை ஒன்றினைய வேண்டும். அண்ணன் தம்பியாக இருந்தாலும் வளவுக்கான எல்லைக்கல் சரிவர இடப்படல் வேண்டும் இச்சமூகச்செய்தி சரிவர இந்நாவலில் பொதிந்துள்ளது”

-செங்கை ஆழியான்

3. நாம் பயணித்த புகைவண்டி - 2003. சிறுகதைத் தொகுதி. மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு

“ஆப்டினின் ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒவ்வொரு பாடம். கதைகளைக்கூறும் போது சமூக, தனி மனித விமர்சனங்களையும் பொருத்தமான இடங்களில் வைக்கிறார். தனக்குத்தெரிந்ததும், தான் அனுபவம் பெற்றதுமான ஆசிரியத்தொழில், மலையக மாந்தர், முஸ்லிம் சமூகம் பற்றிய கதைகளையே அவர் கூறினாலும் இவற்றில் மனித மேம்பாட்டை வலியுறுத்தும் பொதுமைப்பாடான கருத்துக்கள் நிறையவே உள்ளன”

-சுதாராஜ்

4. கொங்காணி - 2014. சிறுகதைத்தொகுதி. கொடகே வெளியீடு. இலங்கை சாகித்திய மண்டல சான்றிதழ் பெற்றது.

“அவர் தமது கதைகளினூடாக வழிகாட்ட வில்லை. உபதேசிக்கவில்லை. உத்தரவிடவில்லை. கோசம் எழுப்பிப்பிரசாரம் செய்யவுமில்லை. பதிலாக, ஒரு நல்ல நண்பனாயிருந்து தம்மைச் சூழவுள்ள சாதாரண மக்களின் வாழ்வியல் பிரச்சினைகளின் அனுபவ நிலைகளையும், உணர்வுக்கோலங்களையும் தமக்கே உரிய பாணியில் தொகுத்து வழங்குகின்றார். மனித ஆத்மாவுக்குள் நம்பிக்கையை விதைக்கிறார். ஏழை எளிய மக்களது வாழ்வின் சில கணங்களைக் கைதுசெய்து, சிறைப்பிடித்துக்காட்டுகிறார். அதன் வழியாக முழுவாழ்க்கையையும் விளங்கிக் கொள்ள வல்ல வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுகிறார். அக்கலையில் நன்கு கைதேர்ந்தவராகவும் விளங்குகின்றார்”.

-க.நவம்

5. பேராசிரியர் நந்தியும் மலையகமும் - 2008 இந்நூலை கே.பொன்னுத்துரையுடன் இணைந்து

தொகுத்தளித்துள்ளார்.

ப.ஆப்டினின் மலாய் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரான போதும் அச்சமூகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு படைப்புக்கள் எதுவும் எழுதவில்லை. இதனையிட்டு பலர் அவரை அடிக்கடி கேட்பதுண்டு. இதனை உணர்ந்து கொண்ட அவர், அதனைச்செய்வதென்ற முடிவோடு, அதற்கான முன்னேற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். துரதிஷ்டவசமாக அது சாத்தியமாகாமல் போய்விட்டது.

பல தொகுப்பு நூல்களில் ஆப்டினின் கதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல கதைகள் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பகலைக் கழத்தைச் சேர்ந்த எழிலரசி கமலாகரன் ஆப்டினின் சிறுகதைகளை சிறப்புக்கலைமானித்தேர்வுக்காக ஆய்வு செய்துள்ளார்.

இலங்கை கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் “கலாபூஷணம்” பட்டம் வழங்கியது. உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டின் போதும், மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழாவின் போதும், ஆப்டினின் இலக்கிய சேவையை மதித்து பாராட்டி கௌரவிக்கப்பட்டார்.

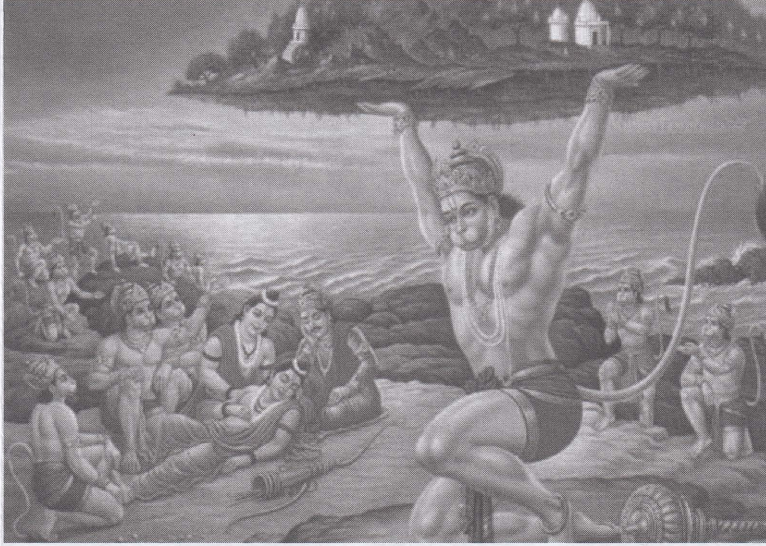
ஆப்டினின் அதிகம் அதிகமாக எழுதிக்குவித்தவ ரல்ல. ஆனால் அவர் எழுதியவை அநேகமாக நூலுரு வாகியுள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரியதே. சில சிறுகதைகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்துள்ளார். “மலையூற்று” என்று குறுநாவலை தொடரா எழுதினார். பல பேட்டிகள் வழங்கியுள்ளார். பலரை நேர்கண்டு எழுதியிருக்கிறார். உதிரியாக இருக்கும் இந்த எழுத்துக்களும் நூலுருப்பெறவேண்டும் அப்போது அவரை முழுமையானதொரு கண்ணோட்டத்திற்கு உட்படுத்தலாம்

ஆப்டினின் மலாய் எழுத்தாளன், மலையக எழுத்தாளன், முஸ்லிம் எழுத்தாளன், முற்போக்கு எழுத்தாளன் என்று எல்லோரும் பங்குபோட்டுக்கொண்ட போதும், அவர் இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் உலகம் தழுவியதொரு தளத்தில் நின்று தனது நிர்மாணங்களை வழங்கியுள்ளார். என்ன இருந்தாலும், ‘கொங்காணி’ தொகுப்பில் வழங்கியுள்ள என்னுரையே அவர் இறுதியாக எமக்களித்துள்ள வாக்குமூலமாகவும். அதில் “நான் மாநகரத்தில் வாழ்ந்தாலும் நான் பிறந்த மண்ணை நேசிப்பவன்” மலையக மண்ணோடு தான் எனக்கு ஆத்மார்த்தமான உறவு” என்று தெரிவித்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கதே

சுமார் ஓராண்டுக்கு முன்பு ஆப்டினின் மனைவி காலமானார். இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இவருக்கு. மூத்த மகனோடு கொலன்னாவையில் வாழ்ந்து வந்த ஆப்டினின் கடந்த 09.10.2015 இல், தனது இலக்கியச் சொத்துக்களை உலகுக்குகையளித்துவிட்டு நிரந்தரமாகவே விடைபெற்றார்.

கம்ப காவியத்திலே குறிப்பிட்ட சில சொற்களை அலாதியன்போடு கம்பன் கையாள்வதை செய்யுட்களை நுணுகி நோக்கும்போது உணர்ந்து கொள்ளலாம். அவ்வகையில் “மீ” என்னும் ஒரேழுத்து ஒரு மொழி மீதான கம்பனின் காதலும் அளவு கடந்தே அமைந்துள்ளது. “மீ” என்பதற்கு மேலிடம், ஆகாயம், மகிமை, அதிகம் என்னும் அர்த்தங்கள் காணப்படுகின்றன. மேலிடம், அதிகம் என்னும் பொருளில் தகுதி வாய்ந்த தருணங்களில் கம்பநாடன் “மீ” என்ற பதத்தினைக் கையாள்கின்றான். சுந்தரகாண்டத்தில் “மீ”யின் பிரயோகத்தினை நோக்குவதாக இச்சிறு கட்டுரை அமைகின்றது.

அனுமன் அசோகவனத்தினைச் சிதைத்து அரக்கர்களை அழித்த தகவலறிந்து அசோகவனம் புகுந்த இந்திரஜித் சகோதரனான அட்சகுமாரனின் சடலத்தைக் கண்ணுற்று, அனுமன் மேற்கடுங்கோபங் கொண்டு போர் தொடுக்கின்றான். அத்தருணத்தில் வாயுமேந்தன் உச்சமான சீற்றத்தோடு இந்திரஜித்தைத்

தேரோடு தூக்கி எறிகின்றான். கண்ணின் மேலே சென்ற இமை மீள மூடுவதன் முன்னர், நினைப்பதற்கு மேலான வலிமையும் திறமையும் உடைய பகைவனான இந்திரஜித் வான வெளியின் மேலே சென்று காயங்களின் மேலே பெருகி வழிகின்ற குருதி புதிய புலால் நாற்றத்தோடு வெளிப்படத் தரையிலே வீழ்வதைக் கம்பநாடன் பின்வருமாறு காட்சிப்படுத்துகின்றான்.

“கண்ணின் மீச்சென்று இமையிடை கலப்பதன் முன்னம் எண்ணின் மீச்சென்று எழுழ்வலித் திறனுடைய இகலோன் புண்ணின் மீச்சென்று பொழிபுனல் பசும்புலால் பொடிப்ப விண்ணின் மீச்சென்று தேரோடும் பார்மிசை விழுந்தான்”

இலங்கை மாநகரின் அழகினை எடுத்து விளக்குந் தன்மையாலும் “சுந்தரகாண்டம்” என்னும் பெயர் உண்டாயிற்றென்பர். அவ்வகையில், கம்பர் இலங்கை மாநகரின் வீடுகளில் குற்றேவல் மகளிர் செய்யும் தூய்மைப்படுத்தலை வசீகரமான கற்பனை யாகப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“மாகாரின் மின்னொடி மடக்கினர் அடுக்கி மீகாரம் எங்கலும் நறுந்துகள் விளக்கி

ஆகாய கங்கையினை அங்கையினின் அள்ளி பாகாய செஞ்சொலவர் வீசுபடுகாரம்”

பாகு போன்ற இனிய வார்த்தைகளைப் பேசும் பணிப்பெண்கள், அகன்ற மேகங்களில் தோன்றும் மின்னற் கொடிகளைப் பிடித்துச்சேர்த்து விளக்கு மாறாக்கி, அவற்றால் மேற்பகுதியின் (மீகாரம்) அனைத்திடமும் வாசனைப்பொடிகளாகிய தூசிகளை அகற்றி ஆகாய கங்கை நீரை அழகிய தமது கைகளில் அள்ளித் தெளிக்கும் வீடுகளையுடையதாக இலங்கை மாநகரைச் சிறப்பிக்கின்றார். மேலும், இலங்கை மாநகரின் மதிலின் ஒளியால் கண்கூசிய தூரியன் “பொன்னின் மாநகர் மீச்செலான்” என்றும் விதந்துரைக்கின்றார். இத்தகைய தருணங்களில் “மீ” என்னும் பதம் “மேல்” என்ற கருத்தினை வழங்கி நிற்கிறது.

மேலே ஓங்கிய செம்பொன் மயமான ஆயிரம் சிகரங்கள் ஒளிவீசும் மைந்நாகமலையினை “மீயோங்கு செம்பொன் முடியாயிரம் மின்னிமைப்ப” என்றே கம்பநாடன் சுட்டுகின்றான். மேற்செல்லல் என்னும் கருத்தமைய “இருள்தர மிதித்து மீச்செல்வார்” “விசம்பின் மீச்செல்வார்” “விசம்பு எனும் பதத்தை மீச்செல்வான்” “வெம்புகைப் படலையின் மீச்செல்வெருவி” என்னும் தொடர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளான்.

சுந்தரகாண்டத்தில் “மீ”

இ.சு.முரளிதரன்

சிறப்புப் பொருளைத் தருவதற்கு ஒரே பொருளுடைய இருசொற்கள் தொடர்ந்து நிற்கும் வகையில் அமைவதை “மீமிசைச்சொல்” என்று குறிப்பிடுவர். இலங்கை நகர் அனுமனால் எரியூட்டப்பட்ட போது, “நெருக்கி மீமிசை ஓங்கு நெருப்பு அழல்” என்று கம்பன் சுட்டும் தொடர் வியப்புக்குரியதாக அமைந்துள்ளது. மீமிசை என்பது மிகஉயர்ந்த என்னும் பொருளைத்தருவதோடு “நெருப்பு அழல்” என்பன மீமிசைச்சொல்லாகவே இடம் பெறுவது நயாதீதமிகு சொற்கட்டுமானமாகும்.

மீக்கரிந்து, மீ எழுந்த, மீத்தாம் நிமிர், மீப்போய், மீயுற விண்ணிடை, மீக்கான்ற என்னும் எண்ணற்ற தொடர்களில் “மீ” என்பது “மேல்” என்று பொருளிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும் மீயுயர் விசம்பையும், மீச்சொரிந்தனர் என்னும் தொடர்களில் அதிகம் என்னும் அர்த்தத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் மொழியின் நுண்ணிய வேறுபாட்டினையும் நன்குணர்ந்து கம்பன் பதிவு செய்துள்ளான். “மீ” என்ற ஒரேழுத்து ஒருமொழி மீது அத்த காதல் கொண்டு, வீரியத்தோடு பயன்படுத்திய பண்பிலும் கம்பநாடன் ஏனைய படைப்பாளிகளிடமிருந்து மாறுபட்டே தென்படுகின்றான்.

“அந்தா... அவர் தான் இந்தப் பத்திரிகை நிறுவனத்தின் நிர்வாகி...”

எனக்கு அருகில் இருந்த ஒருவர் மற்றைய ஒருவருக்கு சுட்டுவிரல்காட்டி... கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் சுட்டுவிரல் நீட்டிய அந்தத் திக்கைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது எனக்கு.

இவனா...! இந்தப்பொடியனா...! இந்தப் பத்திரிகை நிறுவனத்துக்கு நிர்வாகி..?!

எனது நினைவுகள் மெல்லப் பின் நகருகின்றன...

சில வருடங்களுக்கு முன்பு நான் ஒப்பு நோக்குநராகப் பணியாற்றிய ஒரு பத்திரிகை நிறுவனத்தில் அவனொரு சாதாரண பணியாளன். ஆயினும், நல்ல துடியாட்டமுள்ள இளைஞன். வயதில் மூத்தோரைக் கணம்பண்ணி நடப்பது தொடக்கம், தனது பணிகளையும் நேரம் தவறாது செயலாற்றிக்கொண்டிருப்பவன்.

காலையில் நேரத்திற்கு முன்னதாகவே வந்து ஆசிரிய பீடத்தினுள் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கும் கடதாசிகளைப் பொறுக்கிக் குப்பைக் கூடையினுள் சேகரித்துவிட்டு, நிலத்தைக் கூட்டித்துடைக்க ஆரம்பிப்பான். அவனது ஒவ்வொரு செயலிலும் நேர்த்தியிருந்தது. கடமை

அவன் எனக்கு “ரீ” மட்டும் தரவில்லை என் வயதுக்குரிய மரியாதையையும் தந்து கொண்டிருந்ததில் எனக்கும் அவனில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

என்ன பிரச்சினையோ... யாருடனாவது ஏதேனும் கருத்து முரண்பாடோ தெரியவில்லை. அவன் ஒருநாள் தீடின வேலைக்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

ஒரு வாரம் வரை... பத்திரிகை நிறுவனத்தின் ஆசிரிய பீடம் மட்டுமல்ல, ஏனைய பகுதிகளும் ஸ்தம்பித்துக்குள்ளாகிதோடு, பல அசௌகரியங்களையும் சந்தித்தன.

கழிவுப்பத்திரிகைகள் எங்கும் நிறைந்து காணப்பட்டன. தும்புக்கட்டை எடுத்து கூட்டி ஒதுக்குவதற்கு, காலையில் எட்டு மணிக்குக் கடமைக்கு வரும் பணியாளர் பலருக்குள் கௌரவப் பிரச்சினைகளும் ஈகோ மனப்பாங்கும் மேலெழுந்து

துடைப்பங்கள் துடைப்பதற்கல்ல

உணர்வு இருந்தது. கூட்டித்துடைப்பது ஓர் இழிவான வேலை அல்ல... என்ற மனப்பாங்கு அவனிடத்தில் மேலோங்கியிருந்தது.

கல்விப்பொதுத்தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிவிட்டு, அதன் பெறுபெறு களுக்காகக் காத்திருந்தவேளை, குடும்பத்தின் வறுமைச் சூழ்நிலை காரணமாக, மேற்படி பத்திரிகை நிறுவனத்தில் பகுதிநேரப் பணியாளனாக இணைந்து கொண்டவன்.

நிறுவனத்தில் அவன் ஒவ்வொரு பணியாளர் களோடு நடந்துகொள்ளும் விதம்... அந்தப் பண்பு... எல்லோரையும் கவர்ந்திருந்தது. அவன் நிறுவனத்தைத் துப்பரவு செய்யும் பணிகளோடு நின்றுவிடாது, “ரீ” போடும் பணியையும் செய்து கொண்டிருந்தான்.

கடிகாரமுன்கள் நேரம் காட்டத்தவறினும், அவன் சரியாகப் பத்துமணிக்கு பால் கலந்த தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் ஆசிரிய பீடத்திற்குள் நிற்பான் “ரீ”யும் நன்கு சுவையாகவே இருக்கும். அவன் எனக்கும் “ரீ” கொண்டு வந்து தருவான். தரும் போது “குட்மோனிங் அங்கிள்...” என்று கூறிவிட்டு, புன்னகை உதிர்த்த படி... தரும், அவனது முகத்தைப் பார்க்க எனக்கும் என்னையறியாமலேயே முகம் மலரும்.

நின்றதில் குப்பைகளோடு குப்பைகளாக அவர்களும் தங்கள் கடமைகளை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

எனது கடமை நேரம் ஒன்பது முப்பதாகையால் என்மேசையின் கீழும் கழிவுப்பத்திரிகைகள் பரவிக் கிடக்கும். அதை மட்டும் பொறுக்கி எடுத்து, எனது கதிரையின் அருகே உள்ள குப்பைக்கூடைக்குள் போட்டுவிட்டு, நான் எனது கடமையைத் தொடர்வேன். பத்துமணிக்கு “ரீ” குடித்துப் பழகிய வாய்கள் அனைத்தும் (எனது வாயும் உட்பட) இப்போது அவனது சுவையான “ரீ”க்கு ஏங்கத் தொடங்கின.

அவன் இல்லாத இடைவெளியை அப்போது தான் நிறுவனம் மட்டுமல்ல, எல்லோராலும் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. அவன் குப்பைகூட்டும் சாதாரண பணியாளனாக இருந்தாலும், அவனைப் போன்றவர்கள் ஒரு நிறுவனத்துக்குள் இல்லாவிட்டால், அந்த நிறுவனம் எந்தளவிற்கு தடுமாற்றம் அடையும் என்பதை

அவன் விலிகியிருந்ததில் இருந்து புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அதன் பின், இன்னொருவர் வந்து, அவன் செய்து வந்த பணியை ஏற்றுக்கொண்ட போதும், அவனைப்போல் சகபணியாளர்களின் மனநிலையைப் புரிந்து, திறம்படச் செயலாற்ற அவரால் முடியவில்லை.

நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்த இடத்தில், அவனை நினைக்க எனக்குப் பெருமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது.

ஒரு பத்திரிகை நிறுவனத்தில் “ரீ” ஊற்றி, குப்பை கூழங்களை கூட்டிக் கொண்டிருந்த சாதாரண பணியாளன்... இன்று ஒரு பத்திரிகை நிறுவனத்தையே இயக்கும் ஓர் ஆளுமை மிக்க நிர்வாகியாக மாறியிருப்பதை பார்க்கும் போது... பரவசப்பட்டது மனம்!

காலம் அவனுக்கு ஏற்படுத்திக்கொடுத்த திருப்பு முனையை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். வறுமையின் தடைகளைப் மிதித்து, அவன் வாழ்க்கையில் ஏறி நிற்பதைப் பார்த்து, மனதுக்குள் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், தற்செயலாக அவ்விடத்திற்கு வந்த அவன், என்னை இனம் கண்டு என்னருகே வந்தான்.

“குட்மோனிங் அங்கிள்...”

முகத்தில் புன்னகை ததும்ப, அவன் என் கரங்களைப் பற்றிக்கொள்கின்றான்.

சுற்றியிருந்தவர்கள் வியப்பும் திகைப்பும் கலந்த பார்வைகளுடன் எங்கள் இருவரையும் நோக்குகின்றனர். நானும் அவனது கரங்களைப் பற்றிப்பிடித்த வாறு மரியாதையா எழுந்து கொள்ள முற்பட்ட போது அவன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு, தனது கண்ணாடி அறைக்குள் சென்றான்.

“இருங்கோ அங்கிள்...” கூறியபடி தானும் தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன அங்கிள்! வேலை விஷயமா வந்தனீங்களே...?”

“ஓமோம்..”

“முந்தின வேலை என்ன மாதிரி...? ஏன் விட்டனீங்கள்...?”

அவன் வினாவுகிறான்.

“போக்குவரத்துக்கான பஸ் செலவு பிரச்சினை.. சாப்பாட்டுச் சிக்கல்... உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் இல்லை... அது தான் விட்டிட்டன் ஊரோடு போய் விவசாயம் செய்தன். இப்ப உடல்நிலை ஈடுகொடுக்குதில்லை. வேறு வழியில்லை திரும்பவும் பத்திரிகைத் தொழிலுக்கே வந்திட்டன்...”

நான் கூறியதை உற்றுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் சில விநாடி வரை யோசித்தான்.

“அங்கிள்! நீங்கள் எங்களோடே இருங்கோ. தங்குவதற்கான இடம்... சாப்பாட்டு வசதி.. எல்லாவற்றையும் நான் இங்கேயே ஒழுங்கு செய்து தாறன். உங்கட எழுத்தாரவம்.. அர்ப்பணிப்பு... பக்கம் சாராப் பொதுநோக்கு... எல்லாம் எனக்குத்தெரியும். எங்கட பத்திரிகைக்கு நீங்கள் எந்த விதத்திலும்

குறைந்தவரல்ல. உங்களைப் பற்றியதான எந்தவொரு அத்தாட்சிப்பத்திரங்களும் எனக்குத்தேவையில்லை. நீங்கள் ஊருக்குப்போய், உங்களுக்குத் தேவையான வற்றை எடுத்துக்கொண்டு, நாளைக்கே இஞ்சை வாங்கோ..”

கூறிவிட்டு, கபடமற்ற முகத்தோடு அவன் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றான்.

என்னை விட வயதில் இளையவனான அந்த இளைஞன் என்னைப் பற்றிய மதிப்பீட்டைத் தெரிந்து வைத்திருப்பதை நினைக்க, எனக்கு கண்கள் பனிக்கத் தொடங்குகின்றன.

சில விநாடிகளின் பின், என்னுள் குடைந்து கொண்டிருந்த அந்தக்கேள்வியொன்றை அவன் முன் கேட்டேன்.

“தம்பி நீர் ஏன் அந்த நேரம் திடீரென வேலையை விட்டிட்டு விலகினீர்...?”

நான் கேட்டதும், அவன் பெரிதாக ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு கூறினான்.

“உதைத்தான் அங்கிள் எல்லாரும் கேட்கினம். நானும் எல்லாருக்கும் ஒரே பதிலைத்தான் சொல்லி வாறன். அங்கை இருந்த முதன்மைப் பணிப்பாளர் ஒருவர் என்ன சொன்னவர் தெரியுமோ? “உனக்கு குப்பை கூட்டத்தான் தெரியும் வேறொரு எழுவும் தெரியாது...” என்று பேசிப்போட்டார். எனக்கு என்றை தன்மானம் இடம்கொடுக்கெல்லை. அந்த வார்த்தை குறித்து, அவரோடு தர்க்கித்து தலைகுனி வதை விட, செயலில் செய்து காட்ட வேண்டுமெண்ட மன ஓர்மம்தான், என்னை இந்த நிலைக்குக்கொண்டு வந்து விட்டிருக்கு. இதுக்காக நான்ப்பட்ட கஷ்டங்கள், அவமானங்கள் கொஞ்சமல்ல. இந்தப்பத்திரிகை முன்நிலைக்கு வரவும் வளரவும் உங்களைப்போன்றவர்களின் அர்ப்பணிப்பு எனக்குத்தேவை அங்கிள்...”

“நிச்சயமாய்...நிச்சயமாய்...” கூறிக்கொண்டே, நான் இருக்கையைவிட்டெழுந்து அவன் கரங்களைப் பற்றிக்கொள்கின்றேன்.

மீண்டும் எனது கண்கள் பனிக்கின்றன.

அவனது வளர்ச்சி.. அதுக்காக அவன் பட்ட இகழ்ச்சி.. அவனது மன ஓர்மம்.. அடுத்தவர்களின் பலம், பலவீனம் மற்றும் ஆளுமைகளைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை..

அவனை நினைக்க, எனக்குள் பெருமை பூரிப்பாகிக்கொண்டிருந்தது. அவன் என் வயதை விட பதினேழு வருடயங்கள் குறைவாக இருந்த போதிலும், எனக்குள் அவன் எழுந்து நின்றான்.

ஒரு “ரீ”பொடும் பணியாளனாக... குப்பை கூட்டும் தொழிலாளியாக... வறுமையோடு போராடியவன், இப்பொழுது தனக்கேயுரிய ஆளுமைகளுடன் அசைக்க முடியாத ஒரு மிடுக்குடன், ஒரு பத்திரிகை ஊடகத்துக்கு நிர்வாகியாக.

அதை நினைக்க.

மீண்டும்...மீண்டும் ஆனந்தம் கொள்கின்றது என் மனம்.

வைக்கலுக்குள் பூத்த வண்ண நிலா

தீட்டில் விளையாமல்
 திருவாய் முளைத்தெழுந்த ஏழை!
 மாட்டுக்கொட்டிலுக்கு
 மகத்துவத்தைக் கூட்டிவைத்த
 மனுமகன் தான் இயேசு!
 பீடைபிடிச்ச மார்கழியில்
 குளிர் –
 வடை, பனி கொட்டுகையில்
 வைக்கல் பஞ்சகணையில் வாசம் பரப்பிய
 வண்ண நிலாக் குழந்தை அது,
 உலகத்தின் பாவச்சுமையைச்
 சிலுவையைாய்ச் சுமந்தொளிக்க வந்த
 ஒளிச்சுடர்,
 மன்னன் ஏரோது மடையன்!
 சின்னச் சிசுவின்
 சிரங்கொய்யத்துடித்த தூட்டன்
 தன்னைத்திருத்த முனையாத தடியன்...
 எந்தக் குழந்தை இரட்சகராகுமெனப் புரியாமல்
 எந்தக்குழந்தை ஆண் எனக்காணினும்
 அந்தக்குழந்தைகளின் குரல்வளைகளை அறுங்கள்!
 என்று படைகளை ஏவிய பாதகன்
 “உன்னைப்போல் உன் அயலானையும் நேசி” என்றும்
 பாவஞ்செய்யாதே! பாவிகளை மன்னி என்றும்
 ஏழைக்கு உதவு, ஏமாற்றி வாழாதே! என்றும்
 பங்கிட்டு உண்ணும் பழக்கத்தையும் போதித்திட வந்த
 சமத்துவ நாயகனைச் சாகடிக்க முடியாமல்
 சாய்ந்து போனான் ஏரோது!
 சத்திய வாழ்வைச் சகத்துக்குக் காட்டி வைத்து
 நித்தியராய் என்றும்
 நிலைத்து விட்ட மீட்பரவர் –
 அவதரித்த நாளை ஆராதிப்போம்!
 அன்பிற் செழித்து
 சமத்துவ வழிநடந்து ஒளிபெறுவோம்!

விருதுகள்

காகிதப்பூக்கள்தான்
 இங்கே அதிகம் கருக்கட்டுகின்றன,
 கால்களே அற்ற குதிரைகள் தான்...
 சே! இல்லை,
 கழுதைகள் தான்
 குதிரைகளை முந்திக்கொள்கின்றன
 காய்த்தறியா மரங்களின் அடியில் தான்
 சொரிந்து கிடப்பது போல
 கணிகள்!
 நீரையே பார்த்தறியாத “சாரைகள்”
 கடற் சுறாவையே
 நீச்சற் போட்டியில் ஜெயித்துவிடும்
 அதிசயம்...!
 வில்லையே தொட்டறியாத வேடனுக்கு
 வேங்கையை வீழ்த்தியதாய் விருது!
 ஒரு மயிரையே பிடுங்க வல்லமையற்ற
 அரசருக்கு
 மலையைக் கல்லினாரென விருது
 நடக்கவே முடியாத
 நடைப்பிணங்களுக்கு
 நாட்டிய வித்தகரென விருது,
 பத்துப்பேரைப் புணர்ந்தும்
 ஒரு குழந்தைப் பாக்கியம்
 பெறமுடியாதவளுக்கு
 பத்தினித்தாய் விருது...!
 பொய்மையைப் பொழிந்து
 போலிமையை மணந்து, புணர்ந்து
 சாக்கடையைப்
 பூக்கடையென மொழியும்
 அழுக்குத்தோய்ந்த நாவுக்கு
 அரிச்சந்திரன் விருதாம்!
 உருப்பட்ட மாதிரித்தான் ...

மெல்லிய இதயம்

அது மிருதுப் பூக்கள்
கசங்குவதைத் தாங்கா,
இதயம்.

வெறும் சதையும்தான்
நாளங்களுமென
அறிகையிடும் விஞ்ஞானத்தைப்
பரிகசித்தபடி,
அங்கு
பூத்திருப்பது அன்பு.

அம் மலர் பிலிற்றும்
தேன் சுரந்து நிற்கும்
விழிகளைக்
கவ்வுகின்றன
கரு விழி வண்டுகள்.

மகரந்தங்களின் பெயர்ச்சியில்
கருக்கட்டும்
கவிதைக்கனிகளை,
ஒருபொழுதும்
உண்ணக் கேட்டதுமில்லை
உரிமை கோரியதுமில்லை
அந்த
மெல்லிய இதயம்.

மீண்டும் தோற்ற இரவு

தேவீ!
வீணை என நீண்டிருக்கும்
உடல்.

இசைச் சாகரத்தைக்
கடந்து முடிக்கமுடியாத
தோல்வியையே
எப்போதும்போல்
பரிசளிக்கிறாய்.

அளவுகோல் கண்கள்
கொண்ட கணிதன் நான்,
என்னிடமில்லை
கனிந்து கசிந்து மீட்டும் விரல்கள்.

சதைச்சேற்றுள்
புதைகிறது
விழிச்சில்லு.

சீனித்துகள்கள் என
வியர்வை மின்னலிடுகிற
ஒற்றை இணை உதட்டில்
ஒராயிரம் குறும்புகள்.

அக் குறுள் செய்திகளின்
பொருள் விளக்கங்கள்
எண்ணி முடிப்பதற்கிடையில்
வெள்ளி விழும்
விடியல் எழும்.

இதோ!

என்னைப் போல்
உணர்ச்சியிடம் தோற்ற
சூரியன்,
உலவ வருகிறான்
சினந்து.

ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் கவிதைகள்

புதுவை இரத்தினதுரையின்

எழுச்சிப்பாடல்களில் ஔசையம்

வெற்றி துவம்பந்தன்

ஈழத்துப் படைப்புச் சூழலில் காலத்திற்குக் காலம் பல காத்திரமான படைப்பாளிகள் தோன்றியிருக்கின்றனர். அவ்வாறு தோன்றிய படைப்பாளிகளில் பலரது படைப்புக்கள் செல்நெறியின் கனதி காரணமாக அவர்கள் வாழ்கின்ற, வாழ்ந்த காலபகுதியில் அவர்கள் அனைவராலும் கவனிப்புக்குரியவர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள்.

அவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற படைப்பாளிகளில் மிகவும் முக்கியமான ஒருவராக இற்றைவரை கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக விளங்குகின்றார்.

புதுவை இரத்தினதுரை என்கின்ற இந்த நாமம் எக்காலமும் ஈழத்தமிழ் மக்களிடையே வாழ்வியல் தொடரில் தவிர்க்கமுடியாத

ஒரு நாமமாகவே இருந்து வருகின்றது. அதற்கு பல்வேறுபட்ட இன்னோரன் காரணிகளும் உண்டு. தமிழீழ தாயக மண்ணில் கோலோச்சிய விடுதலைப் பேராட்டத்தில் புதுவை இரத்தினதுரையில் கவிதைகள், பாடல்கள் வகித்த வகிபாகம் அளப்பரியது. புதுவை என்கின்ற அடைமொழியால் அகிலமெங்கும் அறியப்பட்ட இவர் யாழ்ப்பாணம் புத்தூர் மண்ணை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். எழுதத்தொடங்கிய காலம் தொடக்கம் வீச்சாகவும், தீவிரமாகவும் எழுதத் தொடங்கிய இவரது எழுத்துக்கள் மக்களிடையே பெருவிருப்புறத்தொடங்கின.

“தண்ணீருக்கு நிறமில்லை என்பது விஞ்ஞானம் தண்ணீர் பச்சை நிறமென்பது கவிதை” இப்படி

யான கவிதையின்பம் தொடர்பான ஏகப்பட்ட பிரக்ஞைகளை தன்னகத்தே கொண்டு ஒரு சீரிய இயங்கு தளத்தில் இறுதிவரை இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை. தமிழீழ மக்கள் அனைவராலும் நன்கு அறியப்பட்ட ஆளுமையாக இருந்த புதுவை அவர்களின் எழுத்துக்கள் உலகத் தமிழர்கள் அனைவராலும் பெருவிருப்புக்குரியவையாக காணப்பட்டன.

ஈழத்தில் உருவாகிய விடுதலைப்போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளத்தொடங்கிய பின் இவரது எழுத்துக்கள் இன்னொரு தள அந்தஸ்தை பெறத் தொடங்கியது. தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் என்கின்ற தளத்தை இன்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளின்

அதில் புதுவையின் எழுத்துக்கள், பாடல்கள் என்றைக்கும் தனித்துவமானவை. புதுவை அவர்களுக்கு வாழ்த்த அனாயசமான மொழியே அவரின் ஒவ்வொரு படைப்புக்களின் தனிச்சிறப்பு. காலத்தில் குரலாக அவர் வாழ்ந்திருந்தார். போர்க்கால இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்து எம்விடுதலை, போராட்ட வாழ்வையும், வரலாற்றையும் தமிழீழ இலக்கிய இயக்கத்திற்குள் முதன்மைப்படுத்தி தமிழ்த்தேசிய பிரக்ஞையை விழிப்புற செய்ய நன்றாக உழைத்தவர் என விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வே.பிரபாகரன் அவர்களால் பாராட்டப்பட்டவர்.

தமிழீழ விடுதலைப்போரில் மக்களையும், பல செயற்பாட்டாளர்களையும் பெருவாரியாக இணைத்த பெருமை தாயக எழுச்சிப்பாடல்களுக்கு உரியன. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதப்போராட்டம் முனைப்படையத் தொடங்கிய காலத்திலேயே எழுச்சிப்பாடல்களும் வெளிவரத்தொடங்கின. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் சார்பாடல்களில் வீரம், சோகம், தாகம் என பல்வேறு உணர்வலைகளை உள்ளிருத்திய பாடல்கள் வெளிவரத்தொடங்கின. புதுவை இரத்தினதுரை, காசி ஆனந்தன், நாவண்ணன், கு.வீரா, வேலணையூர் ச.பொட்டு சுரேஷ், உதயலட்சுமி, கலைப்பரிதி என பல நம் தாயகக் கவிஞர்களின் எழுச்சிப்பாடல்கள் உச்சமாக வெளிவரத்தொடங்கின.

ஆயினும் கவிஞர் புதுவையின் பாடல்கள் தொடர்ந்து வெளிவரத்தொடங்கின. பல்வேறு யுகங்களோடு பாடல்களை எழுதத்தொடங்கிய புதுவையின் எழுத்து நடையும், வீச்சுமே அவருக்கு பின் ஒரு எழுத்தாளர் பரம்பரையை பின் தொடர வைத்தது எனலாம். பல்வேறு சிறப்புக்கள் இவரது பாடல்களில் காணப்பட்டாலும் இக்கட்டுரையின் தலைப்பின் பிரகாரம் புதுவையின் எழுச்சிப் பாடல்களில் ஓசை நயம் என்கின்ற ஒரு தளத்தின் ஊடாக இவரது பாடல்களை ஆய்வுக்குட்படுத்துகின்ற போது பல

காத்திரமான பாடல்களில் இவரது வார்த்தை விளையாட்டுக்களை தரிசிக்க முடிகின்றது.

பல சிறப்புக்குரிய பாடல்களின் வரிகளில் நாம் ஓசை நயத்தை அறிய முடிகின்றது. எப்பொழுதும் ஒரு பாடலிற்கு அழகியலை தருவது ஓசை, சந்தம், போன்ற முக்கிய காரணிகளே ஆகும். இந்த ஓசையே ஒலிப்பதிலும் சரி, இசையமைப்பதிலும் சரி இதர கலைஞர்களுக்கு செளகரியத்தை வழங்கவல்லன. இப்படி புதுவையின் பாடல்களில் முக்கிய ஓசை நயத்தைக் கொண்டும், மாவீரர்துயிலும் இல்லங்களில் மாவீரர் நாளன்று ஒலிக்க விடப்படும் தாயகக் கனவுடன் பாடலில் நாம் இவரது ஓசைநயத்தை தரிசிக்கலாம்.

“மொழியாகி எங்கள் மூச்சாகி நாளை முடிகும் தமிழ் மீது உறுதி/
வழிகாட்டி எம்மை வரலாற்றில் உருவாக்கும் தலைவன் வரலாறு மீதிலும் உறுதி/
விழிமுடி இங்கே துயில்கின்ற வீரர் வேங்கைகள் மீதிலும் உறுதி/
இழிவாக வாழோம் தமிழீழப்போரில் இனிமேலும் ஓயோம் உறுதி”

என்கின்ற பாடலூடாக அறியமுடியும். கவிஞரின் காத்திரமான பல பாடல்களில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும், அனைத்து தமிழ் மக்களையும் உருகவைக்கும் ஒரு உணர்ச்சிக் காவியம் என்று கூட இந்தப் பாடலை சொல்லிக்கொள்ள முடியும்.

வெகு வீச்சாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு இசைத் தொகுப்புக்களிலும் புதுவை அவர்களது தனித்துவ மொழியாற்றலையும் சந்தச்சிறப்புக்களையும் தரிசிக்க முடிகின்றது. 2001 இல் வெளிவந்த ஆணையிறவு வெற்றிச்சமரின் பின்னர் வெளியாகிய “ஆணையிறவு” பாடல் தொகுப்பில் இடம் பெற்ற அத்தனை பாடல்களிலும் இவரது வியத்தகு ஓசைநயத்தை தரிசிக்க முடிந்தது. இசைவாணர் கண்ணனின் இசையில் வெளியான இந்த இறுவெட்டில் இடம்பெற்ற அனைத்துப் பாடல்களும் சிறப்பானவை. குறிப்பாக “சின்னஞ்

சிறுஊரு” என்கின்ற பாடலில்,

“உப்புத் தரவை எங்கும்

உங்களின் குருதி - இந்த

உப்பளக் காற்றினிலே உங்கள் சுருதி”

போன்ற ஓசைச்செருக்கையும் காண முடிகின்றது. அடுத்து நெய்தல் பாடல் தொகுப்பில் வெளிவந்து இற்றைவரை எல்லோராலும் வியக்கப்படுகின்ற,

“வெள்ளிநிலா விளக்கேற்றும்

நேரம் - கடல்

வீசுகின்ற காற்றில் உப்பின் ஈரம்

தள்ளிவலை ஏற்றி வள்ளம்

போகும் - மீன்

அள்ளி வர நீண்ட நேரம் ஆகும்”

போன்ற வரிகளை உள்ளிருத்தி பெரும் ஓசை நயம் அடங்கலாக புதுவை அவர்களால் எழுதப்பட்ட இந்தப் பாடல் இற்றைவரை கடலிலே தொழில் செய்கின்ற அனைத்து தொழிலாளிக் கும் பொருந்தக் கூடியதாக இருந்து வருகின்றது.

புதுவை அவர்களின் தனித்துவமான ஆளுமைகள் பலவற்றில் மிகவும் முக்கியமானது அவரது கவிதை பாடும் திறன். உடல் மொழிக் கூடாக பெரும் அதிர்வலைகளைத் தோற்றுவிக்கக் கூடியவகையில் கவிதைபாடும் திறன் இவருக்குரியது. தியாகதீபம் திலீபன் மற்றும் சமர்கள நாயகன் பால்ராஜ் ஆகியோரின் வீர மரணத்திற்கு பின்னரான இவரது கவிதை பாடும் ஒளிப்பதிவை இன்றும் இணையத்தளங்கள் வாயிலாக பார்க்கக்கூடியவசதி எமக்கு வாய்த்திருக்கின்றது. அதனூடாகவும், அவரது கவியரங்கங்கள் ஊடாகவும் இவற்றை அறியலாம். பெருவாரியாக வெளிவந்த இவரது பாடல்களில் உச்சசோகம் ஏற்பட்ட பொழுதுகளில் மொழியைக்கூட உருகி உருகி அழ வைக்கக்கூடிய கைப்பக்குவம் இவருக்குரியது. அதேவேளை சமர்க்கள வெற்றிகளின் போது மொழியைக்கூட எழுந்து ஆட வைக்கும் சிறப்புக்குரியவர் புதுவை.

பாடல்களிற்கு அழகியலையும், சுவையையும் தரக்கூடியன ஓசைகளே எனுமிடத்து பார்க்கின்ற போதுகளில் புதுவை அவர்களின் அத்தனை பாடல்களும் சுவை

களைத்தரக் கூடியவையே ஆகின்றன. ஆயினும் குறிக்கப்பட்ட சில பாடல்களையே நாம் இப்பகுதியினூடாகப் பார்க்கின்றோம். அடுத்து தலைவர் பிரபாகரனின் பிறந்த நாளிற்காக புதுவை அவர்களால் எழுதப்பட்ட சிறப்புக்குரிய ஏராளமான பாடல்களில் முக்கியமானதாக கருதப்படுகின்ற

“பொங்கிலும் கடற்கரை ஓரத்திலே மழை
பொழிந்தும் கார்த்திகை மாதத்திலே
மங்களம் தங்கிலும் நேரத்திலே எம்
மன்னவன் பிறந்தான் ஈழத்திலே

.....
இன்னல்கள் கண்டுமே தான் கொதித்தான் - பல
இளைஞரை சேர்த்துமே களம் குதித்தான்
தன்னின மானத்தை தான் மதித்தான்
பகை தாவியே வந்திட கால் மிதித்தான்...”

போன்ற ஓசைச் செருக் குகளையும் சிறப்பையும் நாம் காணமுடிகின்றது.

அடுத்து குமரப்பா, புலேந்திரன் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய பாடலாகிய,

“தீயினில் எரியாத தீபங்களே எம்
தேசத்தில் நிலையான வேதங்களே நாம்
மண்ணினில் விதையான முத்துக்களே நாம்
மாதவம் செய்து பெற்ற சொத்துக்களே”

என்கின்ற பாடல் கூட புதுவையின் புதுமைகள் பலவற்றை உள்ளிருத்தி வெளிவந்திருக்கின்றது.

அடுத்து நெய்தல் இறுவெட்டில் வெளிவந்த

“ஆழக்கடல் எங்கும் சோழமகராஜன்
ஆட்சி புரிந்தானே அன்று தமிழ்
ஈழக்கடல் எங்கும் எங்கள் கரிகாலன்
ஏறி நடக்கின்றான் இன்று”

உண்மையில் புதுவை அவர்கள் போரியல் சார்படைப்புக்களான கவிதைகள், எழுச்சிப்பாடல்களில் சங்க, சோழ வரலாறுகள், சங்க இலக்கியங்களின் தன்மைகள் என தமிழ் வரலாறுகள் பலவற்றை படைப்புக்குள் கொண்டு வந்து உயிருட்டியிருக்கின்றார்.

“சாவினை தோள் மீது தாங்கிய காவிய
சந்தன மேனிகளே உங்கள்
ஆவி கலங்கிய அக்கணப் போதிலே
ஆரை நினைத்தீரோ

.....
வாசலில் காற்றென வீசங்கள்
உங்கள் வாய் திறந்து ஓர் வார்த்தை பேசங்கள்”

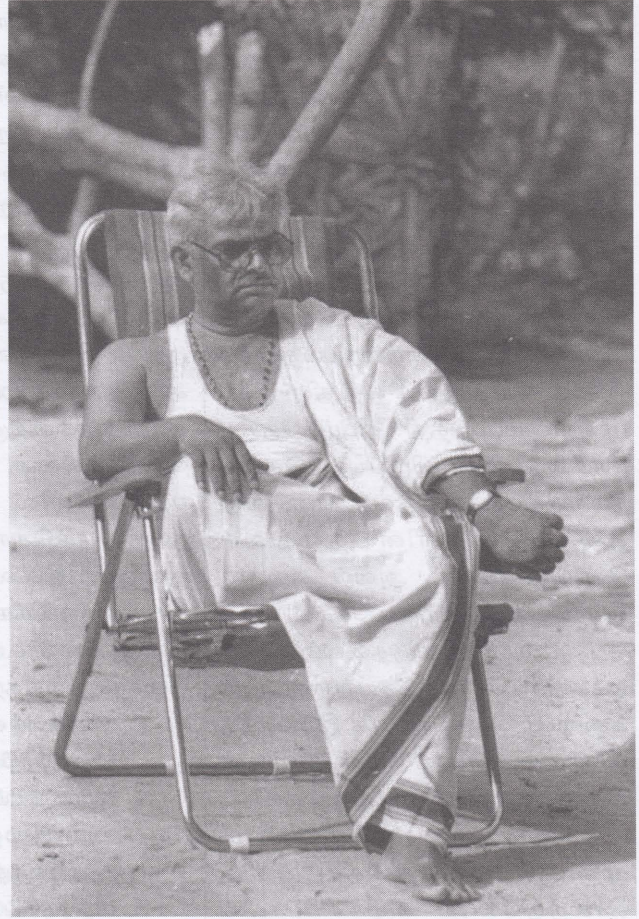
போன்ற பல பாடல்களுடாக இவரது ஓசைச் சிறப்புக்களை நாம் காண முடிகின்றது.

ஆணையிறவு வெற்றிச் சமரின் போது வெளிவந்த “சந்தோச மேகங்கள் வந்தாடும்” பாடலிலே

“இன்று ஆணையிறவிலே ஏறிய நாமெல்லாம்
ஆடுகின்றோம் ஆடி பாடுகின்றோம்
பிரபாகரனின் காலத்தில் வாழ்ந்திட்ட
ஆணவத்தில் முடி கூடுகின்றோம்”

போன்ற வரிகளிலும், “ஆனந்தப் பூங்காற்று”

பாடலில்

“வேரிழந்து ஊரிழந்து ஓடி நின்றவர் - நாம்

வீதியெங்கும் நாதியற்று வெந்து நொந்தவர்”

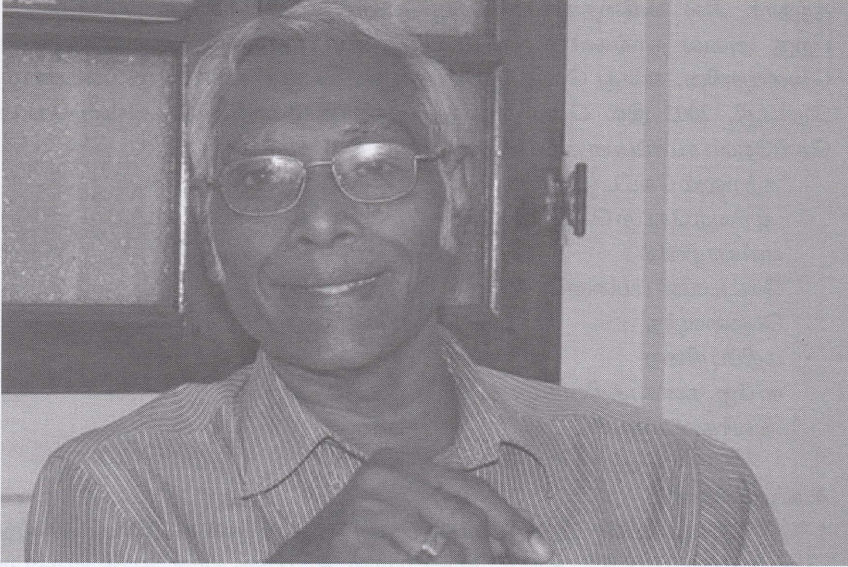
என்ற வரிகளிற்கு ஊடாக சிறப்பான ஓசை நயத்தை காணமுடியும்.

உண்மையிலேயே எல்லோரும் சொல்லி வியப்பது போல புதுவை அவர்களிடத்தே அவருக்குரிய மொழி அலாதியானது. எத்தனையோ கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள் மொழியை கையாண்டிருக்கின்றார்கள் ஆனால், புதுவை அவர்களிடத்தே இருந்த விடுதலைக் கான தாகமே அவருக்குள் இருந்த மொழியின் கனதிக் கான ஆணியேர் எனலாம். தாயக எழுச்சிப்பாடல்களின் பிதா என்று கூட அவரை நாம் சொல்லிக்கொள்ளலாம்.

நிறைவாக உண்மையில் அவரது அத்தனை பாடல்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் மிகவும் சிறப்புக்குரியவையாகவே இருந்து வருகின்றன. அவரிடம் இருக்கின்ற மொழி வசீகரம் தான் அவரின் திறமை மதிப்பீட்டின் உச்ச அம்சம் எனலாம். புதுவையின் எழுச்சிப்பாடல்களில் ஓசைநயம் எனும் இத்தலைப்பின் பிரகாரம் அவரது சில பாடல்களை மாத்திரமே உள்ளடக்க முடிந்திருக்கின்றது. ஆழமும் அகலமும் கொண்ட ஒரு நல்ல புலமையின் சிறப்பை ஒரு சிறு பரப்பினுள் அடக்குவ தென்பது அசாத்தியமானதொன்று. எனவே மொழி தொடர்பான பிரக்ஞை, கவித்துவம் என அறிந்து எழுத்துக்குள் பிரவேசிக்கும், பிரவேசித்து பயணிக்கும் ஒவ்வொரு படைப்பாளிகளும் புதுவை அவர்களின் படைப்புக்களை பார்க்கவேண்டியது என்பது மிக முக்கியமானதொன்றாகி விடுகின்றது. ●

நினைவுக் குறிப்புகள் - 15

■ **பி. யேசுராசா**

நான் எழுதிவரும் இத் தொடர், இவ்விதமுடன் நிறைவுக்கு வருகிறது. முதலில் பத்து இதழ்களில் எழுதுவதாக ஒத்துக் கொண்டேன்; ஆயினும், மார்கழி வரை தொடருமாறு ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரன் வற்புறுத்தியதில் தொடர்கிறேன்.

1969 இலிருந்து தொடரும் என் கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டில், இனிப்பும் கசப்பும் நிறைந்த அனுபவங்கள் எத்தனையோ; அவற்றில் சிலவற்றைத்தான் இத்தொடரில் எழுதினேன். ஜீவநதி இதழுக்கும் அதன் ஆசிரியருக்கும் தேவையற்ற சங்கடங்கள் வரக்கூடாதென்பதற்காக - ஒருவித சுயதணிக்கையுடனும் செயற்பட்டிருக்கிறேன். இவ்விறுதிக் கட்டத்தில் நிற்கும்போது, தவிர்க்க இயலாமல் சில நினைவில் மேலெழும்புகின்றன.

எனது செயற்பாடுகளுக்கு ஊக்கம் தந்தவர்களாகப் பலர் இருந்தாலும், அவர்களுள் சிலரைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். ஏற்கெனவே வேறிடங்களில் அவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், இங்கும் சுருக்கமாகவேனும் பதிய விரும்பம்.

1. **கே. எஸ். சிவகுமாரன்**

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில், நான் கடமையாற்றிய கொழும்பிலுள்ள

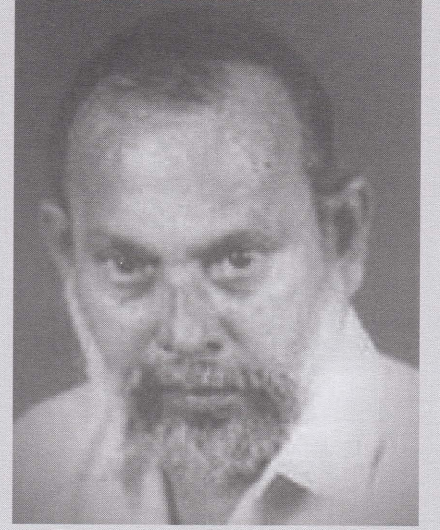
பிரதம அஞ்சல் அலுவலகப் பொதிகள் பிரிவின் கருமீடத்தில், இவரைச் சந்தித்தேன். அவரது அலுவலகம் பக்கத்திலிருந்ததால் பிறகு அடிக்கடி சென்று கதைத்துப் பழகினேன். செ. கணேசலிங்கன் தினகரனில், தருமு சிவராஜுவின் ஒரு கட்டுரையை விமர்சித்துக் கட்டுரை எழுதினார். அக்கட்டுரையின் பலவீனம் பற்றிய எனது கருத்துக் களைப் பரிமாறிய போது, அவற்றைக் கட்டுரையாக எழுதும்படி சிவகுமாரன் சொன்னார். நான் தயங்கினேன்; அவரோ “யூ ஆர் ரெலிங் இன் ரெஸ் ரிங் பொயின்ஸ்” என்று சொல்லி, எழுதுமாறு வற்புறுத்தினார். தயங்கித் தயங்கி நான் எழுதிய பதிற் கட்டுரையைப் பார்த்தபின், அதனைப் பாராட்டியதோடு தருமு சிவராஜுவையும் ஒரு நாள் எனது அலுவலகத்துக்குக் கூட்டி வந்தார்; அவரும் கட்டுரை நன்றாகவுள்ளதாகச் சொன்னார். இருபத்திரண்டு வயது இளைஞனான எனக்கு, இவை மகிழ்வையும் நம்பிக்கையையும் தந்தன. அதுவரை வெறும் வாசகனாக இருந்த நான், அதன் பிறகே சிறிய கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினேன்; அவை வீரகேசரி, ஈழநாடு ஆகிய செய்தித்தாள்களில் வெளியாகின!

க.பொ.த. உயர்தரம் படிக்கையில், தினகரன் வார மஞ்சரியில் வெளிவந்த, கே. எஸ். சிவகுமாரனின் ‘மனத்திரை’ பத்தியை விரும்பி வாசித்து வந்தேன். திரைப்படம், நாடகம் பற்றிய விழிப்புணர்வை அந்தப் பத்தி எழுத்துக்கள் என்னில் ஏற்படுத்தின. பின்னர் கொழும்பில் சந்தித்த நாள்களில், அங்கு நடைபெற்ற பிரெஞ்சுத் திரைப்பட விழாப் படங்களைப் பார்க்குமாறும் அவர் சொன்னார். அவ்விழாவில் பார்த்த படங்கள் சிலவும் பிடித்துக் கொண்டன. எனது திரைப்பட இரசனையில் நிகழ்ந்த முக்கிய மாற்றத்துக்கும், இன்றுவரை தொடரும் எனது எழுத்துச் செயற்பாடுகளுக்கும், சிவகுமாரனின் ஆரம்ப வழிகாட்டுதல்களே அடிப்படை என்பதைப் பதிவு செய்கிறேன்!

உள்ளது. எனவே, இவ்விதமுக்கு எதையாவது எழுதி அனுப்பவேண்டும் என்ற உணர்வு மெல்ல வளர்ந்தது. ஆகவே ஒரு கட்டுரையை எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்த பரணீதரன், மெய்ப்புப் பார்க்கும்படி அச்சுப்படியைத் தந்தார்; திருத்தி அஞ்சலில் அனுப்பி வைத்தேன். எவ்விதமான மாற்றங்களும் இன்றி எனது கட்டுரை, ஆண்டு மலரில் (2009 வைகாசி - ஆனி) வெளிவந்தது. ஜீவநதியில் ஒரு பத்தியைத் தொடர்ந்து எழுதவேண்டுமென்றும் பிறகு பரணீதரன் கேட்டார்; ஆனால் நான் பொறுப்பேற்கவில்லை. ஆயினும் பின்னர் மாறிய மனநிலையில், திரைப்படங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளை அவ்வப்போது எழுதி அனுப்பி வைத்தேன்; எழுதும் மனநிலை நீடிக்கவே கலைமுகம் இதழுக்கும் கட்டுரைகள் கொடுத்தேன். எனது அனுபவங்களை எழுத்தில் பதியும் தொடர் அவசியமானது எனவும் பரணீதரன் தூண்டினார்; ஏற்கெனவே வேறு சில நண்பர்களும் இவ்வாறு சொல்லியுள்ளனர். நான் எழுதுவதை எவ்வித மாற்றங்களின்றி மாதந்தோறும் வெளியிடும் வாய்ப்பு, ஜீவநதியில் இருந்தது. எனவே, நினைவுக் குறிப்புகளை எழுதத் தொடங்கினேன். பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு மாதத்தின் மூன்றாம் வாரமளவில், மூன்று நாட்களில் கட்டுரையை முடித்துவிடுவேன். எண்ணங்களை ஒழுங்கு படுத்திவிட்டு, கணினியிலேயே நேரடியாகத் தட்டச்சிடப் பழகிவிட்டேன். இப்போதெல்லாம் மனநிலை தடையாக இல்லை. ஜீவநதித் தொடர்பின் பின், ஏராளமான கட்டுரைகளை எழுதிவிட்டேன். எனது இந்த மீள் வருகைக்கெல்லாம் பரணீதரனுக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்லவேண்டும்!

எனது கருத்துக்களை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கும் பண்பு, இளமையிலிருந்தே என்னிடமிருந்தது. பேச்சிலும் எழுத்திலும் இதனைக் கடைப்பிடித்தேன். அதனால், “யதார்த்தவாதி வெகுஜன விரோதி” என்பதற்கியைய பலரின் அதிருப்திக்குள்ளானேன். நான் நம்பியதைக் காரணங்களுடன் எப்போதும் வெளிப்படுத்தினேன்; வேண்டுமென்று யாரையும் கண்டித்தோ அவதூறுக்குள்ளாக்கியோ செயற்பட்டதில்லை. பலர் புரிந்துகொண்டார்கள்; இன்னும் பலர் புரியாதவர்களாக இருந்தார்கள்; சிலர் புரிந்தும் புரியாதவர்போல் காட்டினார்கள். நீண்ட காலம் பழகியும் என்னிடம் கேள்வி எதுவும் கேட்காத சிலர், உறவில் விரிசல் ஏற்பட்டதும் திடீரெனக் குற்றச்சாட்டுகளையும் கிண்டல்களையும் கொட்டினார்கள். இளம் எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்திலுள்ள ஆக்கங்களைப் படித்து, அவர்களுடன் கருத்துப் பரிமாறுவதிலும் எனது நேரத்தைச் செலவளித்திருக்கிறேன். அவர்களின் சிலரும், வேறு வகையில் பயன்பெற்ற சிலரும், “அவர் கனக்கக் கதைப்பார்; ஆனால் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது” என்றும், “அவர் இலக்கிய உலகில் காணாமல்போய் பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன” என்றும், “விமர்சனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்” என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். வன்னியிலிருந்து வெளியான ‘ஈழநாதம்’ பத்திரிகையின் வாரவெளியீட்டில், எனது ‘பதிவுகள்’ நூல் பற்றி வலிந்த கேலிக்குறிப்புகளுடன், (புனைபெயரில்!) கட்டுரை எழுதினார் எழுத்தாளர் சாந்தன். Chinghis Aitmatov என்ற சோவியத் ரஷ்ய எழுத்தாளர் பெயரை சிங்கிஸ் ஐத்மத்தோவ் எனத் தமிழில் எழுதும் வழக்கம் உண்டு; பதிவுகள் நூலில் ஓரிடத்தில், தவறாக சிங்கிஸ் ஐஸ்மத்தோவ் என்றிருக்கிறது. அதனைக் கட்டுரையாளர், “ஐஸ்மத்தோவ் என்ன ஐஸ் தொழிற்சாலையில் வேலை பார்ப்பவரா?” என்றும்; எழுத்தாளர் பெயர் ரோல்ஸ்ரோய் என்றிருப்பதை, “ரோல்ஸ்ரோய்ஸ் என்கிற காரா? என்றும் கிண்டல் பண்ணியுள்ளார்! சில நாட்களின் பின், இந்த அடி போதுமா? எனப் பச்சை நிறத்தில், ஒற்றை வரியில் 13.8.04 இல் எழுதப்பட்ட அஞ்சலட்டையும் கிடைத்தது!; எழுதியவர் பெயர் எமன் என்றிருந்தது; முகவரியில், ‘அலியன்’ அ. யேசுராசா என்று பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது! யாழ்ப்பாணத்தில் நெருக்கடிச் சூழல் நிலவிய காலப் பகுதியில், சிவப்பு நிற மண்டை ஓட்டுப் படத்தின் மீது X அடையாளமிட்ட கடதாசித் துண்டினை அஞ்சலில் அனுப்பி யிருந்தார், இன்னுமொரு இலக்கியப்பிரம்மா!

இவ்வாறெல்லாம் நடைபெற்றாலும், நன்மைகள் பல பெற்று விட்டு வக்கிர மனநிலையுடன் மிக மோசமாய்க் கேலிசெய்தோர் - அதனை

மௌனமாக இரசித்த எனக்குப் பழக்கமானோர், ‘நண்பர்’ போலும் நபர்கள் - சிலர் இருந்தாலும், முக்கியமாய் இங்கு மூவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது.

கே. டானியலின் எழுத்துக் களில் எனக்கு அவ்வளவு ஈடுபாடு இருக்கவில்லை. “ஒரு தீவிர வாசகன் என்ற முறையில் டானியலின் எழுத்துக்கள் என்னை ஒருபோதுமே கவர்ந்ததில்லை. பொறுமையைச் சோதிக்கும் எழுத்து அவருடையது. ஓர் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக மட்டுந்தான், சகிப்புத் தன்மையுடன் அவரது எழுத்துக்களை (வேறும் சிலருடையவற்றைப் போல்) படிக்கும் நிர்ப்பந்தத்தினை, நான் ஏற்றுக்கொள்வது வழக்கம்.” என, ஒரு குறிப்பிலும் சொல்லியிருக்கிறேன்; இது எனது வாசக அனுபவம் சார்ந்த முடிவு. அவ்வப்போது எழுத்திலும் பேச்சிலும் டானியல் பற்றிய எனது கருத்துக்களை வெளிப்

படுத்தியுள்ளேன். குறைந்த சந்தர்ப்பங்களில்தான் அவருடன் நேரில் பழகியுள்ளேன். 1975 இல், சிறு கதைக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, டானியலின் ‘உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன’ நூலுக்கும் எனது ‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ நூலுக்கும் சேர்த்து வழங்கப்பட்டது. 1975 இல் எமது ‘அலை’ இதழ் வெளிவரத் தொடங்கியபின், முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியுடனான முரண் பாடுகள் கூர்மையாக வெளிப்பட்டன.

இந்தப் பின்னணியில், 24.11.1985 இல் நடைபெற்ற தனது ‘அடிமைகள்’ நாவல் வெளியீட்டு விழாவில் டானியல் நிகழ்த்திய உரையின் முக்கிய பகுதிகள், 01.12.1985 ‘ஈழமுரசு வாரமலரி’ல் முக்கியத்துவத்துடன் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. அதில், “ஒரு முக்கியமான விடயத்தை நான் இங்கு சொல்ல வேண்டும். கிட்டத்தட்ட பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் காலை ஒரு பொடியன் என்றை வீட்ட வந்திருந்தார். கையிலை ஒரு பைல். அதை என்னிடம் தந்தார். “இதிலை ஒரு பதினைஞ்சு கதை இருக்குது, நான் ஒரு தொகுதி போடப்போகிறேன். ஒரு பத்துக் கதையைத் தெரிஞ்சு எடுத்து, நீங்கள்தான் திருத்தியும் தரவேணும்.” என்று அவர் கேட்டார். ஏற்றுக்கொண்டேன். ஒரு மாதத்தின் பின் திரும்பவும் வந்தார். “இதிலை ஒரு புத்தகத்துக்குத் தேற்கூடிய இரண்டு அல்லது மூன்று கதைகளைத் தவிர மற்றக் கதைகள் தர மில்லாதவை. தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று வருஷம் எழுதும். உமது

மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பார்க்கக் கூடியதாக தொடர்ந்து எழுதும். பிறகு ஒரு புத்தகம் போடலாம்.; என்று அவருக்கு ஆலோசனை கூறி அனுப்பினேன். அதற்குப் பின் அவரின் புத்தகம் வந்தது. ஆனால் அவர் என்னிடம் வரவில்லை. இது நடந்து பதினைந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு, அந்த யேசுராசா, தனது அலை சஞ்சிகையில் இப்ப எழுதுகிறார், டானியலை தாங்கள் எழுத்தாளனாக அங்கீகரிக்கவில்லை என்று. இதுதான் பகிடி.”

நான் எழுதிய பதில், “டானியல் சொல்வது முழுப் பொய்” என்னும் தலைப்பில், 15.12.1985 ஈழமுரசு வாரமலரில் வெளியானது. அதில் சில பகுதிகள்:

1. “டானியல் சொல்வது முழுப் பொய். இன்றுவரை டானியலின் வீட்டிற்கு ஒரு தடவைசுட நான் சென்றதில்லை. அவரது வீடு எதுவென்பதே எனக்குத் தெரியாது.

2. 1974 மார்சுமீயில் வெளிவந்த ‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ என்ற எனது தொகுதியின் ‘என்னுரை’யில், “...1966 - 1974 க்குமிடைப்பட்ட காலத்தில் பதினொரு சிறுகதைகளை மட்டுமே எழுதினேன். ‘கோடை இடிகள்’ என்ற முதலாவது கதை தவிர்ந்த ஏனையவை இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன.” என்ற வரிகளைக் காணலாம். 1974லேயே பதினொரு கதைகளை மட்டும்தான் நான் எழுதியிருக்க, 1970ஆம் ஆண்டில் (பதினைந்து வருடங்களுக்குமுன்) பதினைந்து கதைகளினை டானியலிடம் நானெப்படிக்காட்டியிருக்க முடியும்?”

மாற்றுக் கருத்துநிலை கொண்ட என்னைப் பற்றி அவர் பொய் சொன்னதை, எமது இலக்கியச் சூழலில் இன்றுவரை நிகழும் அறமற்ற செயல்களில் ஒன்றாகவே காண்கிறேன்!

மு. பொன்னம்பலத்துடன் எனக்குத் தொடர்பும் நல்லுறவும் இருந்தது. எனது சிறுகதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு அவரே தலைமை தாங்கினார். எமது அலையில் கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதினார். எனது கவிதைத் தொகுதி பற்றிய கட்டுரையையும் எழுதியுள்ளார். பொதுவில் எனது கவிதை, சிறுகதைகள் பற்றிப் பாராட்டியே எழுதியுள்ளார். 1989 இல் வெளிவரத் தொடங்கிய ‘திசை’ வாரப் பத்திரிகையில் அவர் ஆசிரியரானதும், துணை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும்படி எனது வீட்டுக்கு வந்து அழைத்தார்; நானும் அழைப்பை ஏற்றுப் பணியாற்றினேன். எனினும், எம்மிடையே கருத்துநிலை வேறுபாடும் இருந்து வந்தது. அவரது கருத்துமுதல்வாத ஆன்மிகக் கருத்துநிலையுடனும், மெய்யுள் கோட்பாட்டுடனும் எனக்கு உடன்பாடு இருக்கவில்லை. ஆயினும் தேசிய இனப் பிரச்சினை, படைப்புகளில் கலைத்துவத்தின் முக்கியத்துவம், சொல்லும் செயலும் முரண்படா வாழ்நிலை போன்றவற்றில் உடன்பாடு இருந்தது. ஆற்றலுள்ள மூத்த படைப்பாளி என்ற மதிப்பும் அவர்மீது இருந்தது. முரண்பாடுகளையும் மாற்றுக் கருத்துக்களையும் அவருக்கு வெளிப்படுத்தியபடிதான், அவருடன் சுமுக உறவைப் பேணி வந்தேன். பிற்காலத்தில் என்னைப்பற்றிய தவறான புரிதல்களுக்கு எப்படியோ அவர் உள்ளாகியிருக்கவேண்டும்; அவர் அவற்றை என்னிடம் வெளிப்படுத்தாததால், அவை பற்றி நான் ஒன்றும் அறிந்திருக்கவில்லை.

‘காலம்’ - மு.பொ. சிறப்பிதழில் (மார்சுமீ 2010) அவரது நேர் காணலைப் படித்தபோதே, அதிர்ச்சியடைந்தேன்! அதில் என்னைப்பற்றித் தாழ்வான கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார். ஓரிடத்தில், “எனது கதை அவருக்குப் பிடிக்காமல் போனதற்குக் காரணம் எனக்கெதிராக அவர் கொண்டிருந்த மனமுற்சாய்வே (Prejudice).

.... பிறகு நமக்கிடையே கருத்து மோதல் ஏற்பட்டதும் எனது படைப்புகள் எல்லாமே பிடிக்காமல் போயின. இவர் கூறியவற்றை விழுங்கிக்கொண்டு எனது கருத்தியல் பற்றி எழுதி mediocre ஆகத் தன்னை சண்முகம் சிவலிங்கம் தாழ்த்திக்கொண்டார். இந்த மனச்சிக்கலால் யேசுராசா தனது நண்பர்களையெல்லாம் இழந்து தனித்துப்போனதோடு, தனது எழுத்தாற்றலையும் இழந்தவராக நிற்பதே எனது கவலை.”

ஆனால், “தனது படைப்புகள் எல்லாம் (எனக்கு) பிடிக்காமல் போயின” என மு. பொ. குறிப்பிட்டுள்ள அதே சிறப்பிதழில் வெளியாகி

யுள்ள, ‘முரண்பட்டும் உடன்பட்டும் - மு. பொ. தொடர்பாக....’ என்னும் தலைப்பிலான எனது கட்டுரையில், அவரது சிறப்புக்களை விரிவாக நான் குறிப்பிட்டுள்ளமையை யாரும் காணலாம்! ஜேர்மனியில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் பொ. கருணாகரமூர்த்தி, “உங்கள் கட்டுரையைப் படித்தபின் மு. பொ. வெட்கப்பட்டிருப்பார்.” என பிறிதோரிடத்தில் குறிப்பிட்டுமுள்ளார்!

‘மகுடம்’ இதழின் (இலக்கம் - 5, ஜன - மார்ச் 2013) கடிதப் பகுதியில், “.... இந்த “விரல்துப்பும்” பருவத்திலிருந்து யேசுராசா இன்னும் விடுபடவில்லை” என்றும்; மகுடம் (இலக்கம் - 7, ஜூலை - செப் 2013) கடிதப் பகுதியில், “.... இவ்வாறு யேசுராசா ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எனக்கு எதிராக இயங்கியது பெருங்கதையாக நீளும்.” என்றும் மு. பொ. எழுதியுள்ளார்! 2013 இலும் “விரல் துப்பும் பருவத்தில்” உள்ள ஒருவரையா 1989 இல் தனக்குத் துணையாசிரியராக அழைத்துக்கொண்டாரென, யாரும் அவரிடம் கேட்கலாம்!; எல்லாக் காலத்திலும் நான் அவருக்கு எதிராக இயங்கினேன் என்பது, அவர் நம்பும் ஒரு பிறழ் மனநிலைத் தோற்றமுமாகலாம்!

எவ்வாறாயினும், ஆன்மீகம் பற்றி எப்போதும் உரக்கக் கதைக்கும் ஒருவரின் அறமற்ற செயல்களாகவே, இவற்றைக் கருதுகிறேன்!

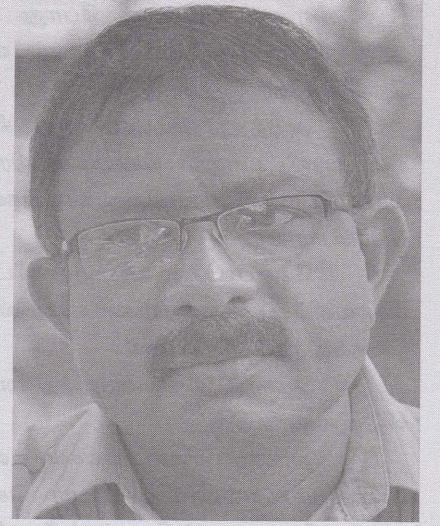
(அழுத்தம் என்னால் இடப்பட்டது.)

கவிஞர் கருணாகரனுடன் எனக்கு நீண்டகாலத் தொடர்பு இருந்தது. திசை வாரப் பத்திரிகையிலும் கவிதை இதழிலும், அவரது கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளேன். இளங்கவிஞராக அவரின் நேர்காணலை எனது கவிதை இதழிலும் வெளியிட்டேன். புதுக்குடியிருப்பில் அச்சிடப்பட்டு 2003 இல் வெளியான எனது ‘பதிவுகள்’ நூலின் அச்ச வேலைகளைப் பொறுப்பெற்று, உள் வடிவமைப்பையும் செய்து உதவியவர் அவர்தான். அந்நூலின் பின்புற அட்டையில் நிலாந்தன் என்னைப்பற்றி எழுதிய குறிப்பில், “ஈழப்போரின் இலக்கியப் பரப்பில் அதிகம் சாதித்த, அதிகம் சர்ச்சைக்குள்ளாகிய, அதிகம் சவாலாகக் காணப்பட்ட, என்றைக்குமே சலித்தறியாத மிக அபூர்வமான ஒரு தனியன் அவர்.” என்ற பகுதியும் உள்ளது. அச்சுப்படி திருத்திய வேளை, “இது மிகையான கூற்று; தவிர, எனது நூலில் இவ்வாறான கருத்து வருவதும் அழகல்ல. எனவே, அதை நீக்குங்கள்” என்று கருணாகரனுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அவர், நிலாந்தன் அக்கருத்துக்குத் தானே பொறுப்பென்பதாகவும், தனக்கும் என்னைப்பற்றிய அக்கருத்துடன் உடன்பாடு உள்ளது எனவும் பதில் எழுதினார் (ஆனால், ஈழநாத்தில் வந்த கட்டுரையில் இக்கருத்துப் பற்றிக் கட்டுரையாளரால் கேள்வி எழுப்பப்பட்டபோது, இருவருமே கள்ள மெளனம் சாதித்தனர் என்பது வேறு கதை!).

இத்தகையவரான கருணாகரன், சில மாதங்களின் முன்னர் தனது முகநூல் பக்கத்தில், பொய்களையும் அவதூறுகளையும் நான் தொடர்ந்து விற்று வருவதாகவும் நாற்பது ஆண்டுகளில் பலரும் என்னை மறுத்து எழுதியதாகவும், எனது நடத்தை காரணமாக இலக்கியக்காரர் பலரும் என்னைவிட்டு நீங்கிச் செல்லுவதாகவும் (மு.பொவும் குறிப்பிடுவதுபோல்!) குறிப்பிட்டுள்ளார். எனது குணநலனைக் கொலைசெய்யும் (character assassination) கூற்றுக்கள் இவை. பிரான்சிலிருந்து வெளியாகும் ‘ஆக்காட்டி’ இதழிலுள்ள (இதழ் - 8, செப் - ஓக். 2015) எனது நேர்காணலில், இதுபற்றிய கேள்விக்குப் பதில் கூறியுள்ளேன். அதிலுள்ள சில பகுதிகள்:

“2010 வரை அவருக்கும் எனக்குமிடையில் நெருக்கமான நட்பு இருந்தது; பின்னர் அவரது அரசியல் நிலைப்பாடும் செயற்பாடுகளும் பலரைப்போலவே எனக்கும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இப்போது இவர் கூறும், நான் “விற்று வருவதான பொய்களுக்கும் அவதூறுகளுக்கும்” இவரால் ஆதாரம் தர முடியாது. 2010 இன் முன்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது அவர், என்மீது அதிருப்தியை வெளிக்காட்டியதில்லை; கேள்வி எழுப்பியதில்லை. மாறாக, அவர் என்னைப் பாராட்டி மொழிந்ததும் எழுதியதும் உண்டு.”

“மேலும், கருணாகரன் கூறுவதுபோல் இலக்கியக்காரர் பலர்

என்னைவிட்டு நீங்கிச் செல்லவில்லை; மாறாக சந்தர்ப்ப வாத, அறம்சார்ந்த நிலைப்பாடு ஏதுமற்ற, சுயநல இலக்கியவாதிகள் - இதழாசிரியர் பலருடனான தொடர்புகளை, நான்தான் நீக்கிக்கொண்டேன். கருணாகரன் உண்மையைத் தலைகீழாக மாற்றிக் காட்டுகிறார்!”

கலை இலக்கிய உலகில், எனது வெளிப்படைத் தன்மையினாலேயே பலரும் அசௌகரிய மடைகின்றனர். நான் உரையாட முயல்கின்றபோதும் அவர்களில் பலர், உடனுக்குடன் தமது கருத்துக்களை என்னிடம் வெளிப்படுத்துவதில்லை. முக்கிய விடயங்களில் நிலைப்பாடற்ற தன்மையும் பலருக்கு உள்ளது. இலக்கிய அமைப்புகள், இலக்கிய விருது வழங்கும் திணைக்களங்கள், பல்கலைக் கழகம், சிற்றிதழ்கள், பெரும் பத்திரிகைகள் முதலியவற்றுடன் இணங்கிச் செல்லும் முனைப்பே பரவலாகவுள்ளது. மாற்றுக் கருத்தைச் சொல்வதைத் தவிர்க்கும் மனப்பாங்கு மேலோங்கியுள்ளது; சொல்பவர்களையும் “கற்களால் தாக்கிக் காயம் விளைவிப்பவர்களாக” சித்திரிக்கும் போக்கும் தொடர்கின்றது. இவற்றிலிருந்து மீளும்போதே, நமது கலை இலக்கியச் சூழலில் ஆரோக்கியமான நிலைமை உருவாகும் என நம்புகிறேன்!

24.11.2015

(இத்தொடர் இத்துடன் நிறைவுறுகின்றது.)

ஏ.எல் படிக்கும் போது மாணவர்கள் அநேகரிடம் ஒரு “விறிசு”க்குணம் வீறாய்ப்பாய்த் தொற்றிக்கொள்வதுண்டு.

அடுத்தது கம்பஸ். அது கிடைத்தாலும் கிடையாவிட்டாலும் நிச்சயமாக நிரந்தர வேலை வாய்ப்பொன்று அரச திணைக்களங்களில் என்ற ஓர் எதிர்ப்பார்ப்பு.

மேற்படிப்புக்காகவும் வீட்டார் தான் செலவளிக்கப் போகிறார்கள் என்ற விவஸ்தை கூட பலருக்கு ஏற்படுவதில்லை.

ஆனால், கிருஸ்ணமூர்த்தி மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்தான்.

நாங்கள் என்ன, எங்கள் உழைப்பிலையா படிக்கிறம்? எல்லாம் வீட்டார் செலவு தானே! குடும்ப நிலைமையும் கொஞ்சம் யோசிக்க வேணும்! அக்கா தங்கைமாரோடு கூடப் பிறந்ததால் தானே அந்தக் கஸ்ட நஸ்டமெல்லாம் புரியமென்பது அவன் வாதம்.

அதில் நியாயம் இல்லாமலுமில்லை. ஆயினும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள, ஒப்புக்கொள்ள, ஓரிருவரைத் தவிர எவருக்கும் தோன்றுவதுமில்லை.

“எச்சில் கையாலை காகம் துரத்தாதவை கூறுகிற நியாயம் இது. இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது... பெண் சகோதரங்களோடு கூடப் பிறந்தால், ஒன்றில் உழைச்சுக் கொடுக்கிறது.- இல்லாவிட்டால் இருக்கவே இருக்கிறது மாற்று வழி பெரிய இடமாய்ப்பார்த்து ஒரு புளியங்கொப்பைப் பிடிக்கிறது... பட்டதடிதான் முறியப்பார்க்கும்... புளியங்கொப்பு நல்லாய் வளைஞ்சு கொடுக்கும்...” என்று கிருஸ்ணமூர்த்தியைக் கிண்டலடிப்பான், சபேசன்.

“அப்பிட்யொரு சந்தர்ப்பம் எல்லாருக்கும் கிடைக்கவா போகிறது?” என்று மறுதலித்துப் பெருமூச்சு விடுவான் கிருஸ்ணமூர்த்தி.

இப்படித்தான் அவர்களது உயர்வகுப்பு மாணவப்பருவம் ஒப்பேறிக்கொண்டு வந்தது.

“இந்த ஓசிப்பேர்வழிக்கு ஒரு நாள் பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்” என்று சபேசன் கூற, மற்றவர்களும் ஆமோதித்தனர்.

சமயம் பார்த்துக் காலை வாரிவிடக் காத்திருந்தது அந்தக் கூட்டம்.

எப்படியோ, இன்று கடைக்கணக்கை செற்றில் பண்ணக் காசுகொண்டு வந்ததை நடேசன் மோப்பம் பிடித்து அறிந்து கொண்டான்.

வழமைபோலவே, இடைவேளைக்கு மணியடித்ததும் நண்பர்கள் தேநீர்க் கடைக்குப் படையெடுத்தனர்.

கிருஸ்ணமூர்த்தி இவர்களோடு சேர்ந்து போய் அவ்வப்போது ரீ குடித்தாலும், தனக்கென்று தனியே ஒரு சமையை வசப்படுத்தியிருந்தான்.

எந்தச் சந்தர்ப்பதிலும் மற்றவர்கள் அந்தக் கடையை நாடுவதில்லை.

செ ல் லா க் கா சு

“மச்சான், இண்டைக்கு சேஞ்சுக்கு கிறிஸினர் கடை நொறுக்குத் தீனி எப்பிட்யெண்டு ருசி பார்ப்பம். என்று சொல்லிக்கொண்டே, கிருஸ்ணமூர்த்தியின் பின்னால் சென்று, ஒரே மேசையைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்கள்.

கிருஸ்ணமூர்த்திக்கு சங்கடமாயிருந்தது.

இவங்கள் ஏதோ ஒரு திட்டத்தோடெதான் வந்திருக்கிறார்கள் போல என மனதில் உறைக்க, இன்று கடன் காசைக் கொடுப்பதில்லையென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

சிற்றுண்டி வந்தது.

எல்லாரும் ஆளுக்கொரு மோதகம் எடுத்துக் கொண்டார்கள் கிருஸ் மட்டும் தயங்கினான்.

“யோசிக்காமல் எடு மச்சான். இண்டைக்குச் சபேசன்ர உபயம் தான்” - கருணாநிதி தூபம் போட்டான்.

“பிறகென்ன? தட்டைமுடிக்க வேண்டியதுதான்!” நடேசன் மேலுமொரு வடையை எடுக்க, மற்றவர்களும் எடுத்துக்கொண்டனர்.

“ரீ”க்கும் ஓடர் பறந்தது.

கிருஸ் கலவரப்பட்டான்.

“நீ என்னடாப்பா, ஒண்டும் சாப்பிடாமல் இருக்கிறாய்? விரதமோ..? நடேசன் வாயைக் குடைந்தான்

“இல்ல மச்சான், எனக்கு ஒண்டுமே வேண்டாம். தலையிடிக்குது கொஞ்சம் ஓய்வெடுப்பம் எண்டு தான்..”

“ஐயோ, பாவமே! அப்பிட்யிருக்கக் கூடாது... நாங்கள் நண்பர்களாய் இருந்தென்ன பயன்?” என்று கூறிக்கொண்டே சர்வரை அழைத்தான், சபேசன்

“ஏழு ரீ மட்டும் போடச்சொல்லும், ரெண்டு சமஹன் போட்டு ஸ்ட்ரோங்காய் ஒரு பிளேன்ரீயும்...”

“ஐயோ, அதெல்லாம் குடிக்க முடியாதப்பா... ஆளைவிடு... “கிருஸ்”.

“அப்பிட்யிச் சொல்லாதை மச்சி... ஸ்கூல் முடியுமட்டும் தாக்காட்டவேணுமெல்லே...”

கிருஸூக்கு அஞ்சும் கெட்டு, அறிவும் கெட்டு இப்பொழுது மெய்யாகவே தலை சுற்றியது.

சுவாரஸ்யமாய் ரீயை உறிஞ்சிவிட்டு, “நீர் ஆறுதலாய் வாரும்... நாங்கள் வெளியிலை காத்திருக்கிறம்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே அனைவரும் எழுந்த போது, கவுண்டரடியில் நின்ற நடேசன் உரத்த குரலில் சொன்னான்.

“கிருஸினர் கணக்கிலை வரவு வையுங்கோ...”

கிருஸூக்கு கிறுதி வருமாப்போலிருந்தது. அப்பொழுதே ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். “இனி இந்தக் கூட்டத்தோடே சகவாசமே வைக்கக்கூடாது”.

“மகா கஞ்சப்பிரபு இண்டைக்கு நல்லாய்த் தான் மாட்டிக்கொண்டார்”

“ஆர்... அந்த ஈயாப் பிளினியோ...?”

இவர்கள் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

ஆவன் அலமந்து நின்றான், செல்லாக்காசாக.

1

என் பெயர் கவிதா.
எனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். என் புருசன் பெயர் சிவநேசன். இவருக்குக் குட்டிக்கிளி என்றொரு நண்பர் இருக்கிறார். ஊரில் அவரை கு.கி. மாமா என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

இப்படித் தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினாள், கவிதா. தன் கதையை அவள் சொல்வதற்கு முன்பு கு.கி.மாமா பற்றியும் சொல்லியே ஆக வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

கு.கி.மாமா ஓரளவு உயரமானவர். பொதுவான நிறமுடையவர். நெருக்கமாக வளர்ந்த தலைமுடி. இலங்கைக் காவல்துறையினர் போல கன்னத்தின் இருபக்கமும் பிடரிப்பக்கமும் என்று அரித்து முடி வெட்டியிருப்பார். அவர் வேலைக்குப் போய் வந்ததை நான் இன்றுவரை பார்த்ததில்லை. அவர் ஒரு திறமையான மேசன் மேத்திரி என்று ஊரிலுள்ளவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அவரின் மூத்தமகன் பெயர் உமா. அவளும் நானும் ஒரே வகுப்பிலே படித்திருக்கிறோம். உமாவின் மூத்ததம்பி உமாவைவிட பத்து வயது குறைந்தவன். அவளுக்கு இன்னும் இரண்டு தம்பி இருந்தார்கள். மூத்தவனும் இரண்டு தம்பியும் வேலைக்குப் போய் வந்தனர். இதற்குப் பிறகு கு.கி.மாமா வேலைக்குப் போவதை நிறுத்தி விட்டார்.

கு.கி.மாமா, தெருக்களிலோ அல்லது வாசிகசாலையிலோ சனம் கூட்டமாக நிற்கும் இடங்களிலோ ஐக்கியமாகி விடுவார். அதில் நின்று மற்றவர்கள் சொல்லும் ஊர்க்கதைகளைக் கேட்டுத் தானும் ஏதாவது சொல்ல நினைப்பார். தான் சொல்ல வருவதைப் படக்கென்று சொல்லி விடுவார். இப்படி, தான் சொல்லும் கருத்துக்களை மற்றவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற அவர் மற்றவர்கள் ஏதாவது சொன்னால், வீணாகவும் விழலாகவும் பதில் சொல்லி விடுவார்.

கவிதா ஒரு அழகிய கவிதை

இதனால், கு.கி.மாமா வருகிறார் என்றால் அந்த இடத்தை விட்டு ஒவ்வொருத்தராகக் கழன்று அப்பால் போய் விடுவார்கள். சிலர் இவருக்கென்று வைத்திருந்தது போன்ற ஒரு சிரிப்பினை உதிர்த்து விட்டு தங்கள் பாட்டிற்குக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பர்.

இப்படித்தான் ஒருநாள், என்ற இவர் ஆலடிச்சந்தியில் நண்பர்கள் ஒரு சிலரோடுகதைத்துக் கொண்டு நின்றிருக்கிறார். கடைக்குப் போன இவரும் அவர்களின் பம்பல் கதை கேட்டு நின்றுவிட்டார். அவர்களின் முசுப்பாத்திக்கதைகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர் திடீரென ஏதோ நினைவு வர "டேய் நில்லுங்க..! ஒருக்கால் வீட்டை போட்டு உடனே ஓடி வந்திடுறன்" என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டார்.

இவர் அந்த இடத்தை விட்டு விலத்துகிற நேரத்தில்தான் சந்திரியும் விலத்திப் போயிருக்கிறார். அந்த நேரம் கு.கி.மாமாவும் வந்திருக்கிறார். உவங்கள் இரண்டு பேரும் தன்னைக் கண்டிட்டுத்தான் விலத்திப் போறாங்கள் என்று கு.கி.மாமாவும் தவறாக நினைத்திருக்கிறார். அந்தச் சந்தி கடந்து போகும்போது அதில் நின்ற யாருக்கும் தலையாட்டி முகமன் செய்ய நினைக்கவில்லை. கு.கி.மாமா வலு கோபமாக முகத்தைக்

கோபமாகக் காட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்.

என்ற இவர் வீட்டுக்குள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார். “அந்தரம் அவசரம் தெரியாத ஆள், நீங்கள்!” என்று நான் இவரைச் சினந்து பேசினேன்.

அவர் என்னோடு எதையுமே பறைய நினைக்கவில்லை. தேயிலையும் சீனியும் தந்து விட்டு உள்ளே போய்விட்டார்.

“டேய், சிவநேசன்...! டேய் சிவநேசன்..!” என்று தெருக்கேற்றுப் பக்கமாகச் சத்தம் கேக்குது.

“இஞ்சருங்கோ...! இஞ்சருங்கோ...!” கு.கி.மாமா போலக்கிடக்கு! உங்களைக் கூப்பிடுறார்” என்று நான் ஒரு குறிப்பிலே சொன்னேன்.

நான் சொல்வதைக் கேட்டு இவர் வேகமாக நடந்து வெளியே போனார்.

“ஏன்டா, குட்டிக்கிளி என்ன விசயம் சொல்லு” என்று கேட்டார்.

“நீயும் சந்திரியும் என்னைக் கண்டிட்டு இஞ்சாலை வந்திட்டியள்”

“இல்லை மச்சான்! நான் உன்னைக் காணலை யடா”

“டேய்..! தெரியுமெடா தெரியும்! எனக் கெல்லாரையும் தெரியுமெடா” என்று வில்லங்கமாகச் சொன்னார்.

“மச்சானாணை எடா நீ வந்ததை நான் காணலை எடா...! உவன் மனிசி சீனி தேயிலை வாங்கி வரச்சொன்னவள். கதைப்பிராக்கில கனநேரம் அதில நிண்டிட்டன்” என்று இவர் சொல்லி முடித்தார்.

இருவருக்கும் தேத்தண்ணி கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன். இருவரும் வாங்கி இதமாகப் பருகுகிறார்கள். என் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் தேத்தண்ணி கொடுக்கக் கொண்டு செல்கிறேன்.

இப்ப இவரும் கு.கி.மாமாவும் பலமாகச் சிரித்துக் கதைப்பது என் காதுகளிலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“உவர்கள் நெடுகிலும் உப்பிடித்தான். ஒருக்கால் கடுமையாக அடிபடுவார்கள். பிறகு பம்பல்பண்ணிக் கதைச்சுச் சிரிப்பார்கள்” என்று எனக்குள்ளே நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

இதற்குப் பிறகு பிறகு நடந்த சில சம்பவங்களையும் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்த கவிதா, அவற்றையும் சொன்னாள்.

என்ற பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கூடம் போய் விடுவார்கள். இவரும் வேலைக்குப் போய் விடுவார். ஒரு நாள் அந்த நேரம் கு.கி.மாமா எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். கு.கி.மாமா வந்து கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டு குளித்துக் கொண்டிருந்த நான் வெளியே வந்தேன்.

“என்ன கு.கி.மாமா? இவர் வீட்டில இல்ல. இவருக்கேதாவது சொல்லோணுமோ..?” என்று நான் கேட்டேன்.

“சீ..! சீ...! உதால வந்தனான். இங்கையொருக் கால் வந்திட்டு போவமெண்டுதான்..!” என்று இழுத்துச் சொன்னார்.

“இவரில்லை! இவர் நிக்கேக்கை வாங்கோவன்!” என்று நான் சொன்னேன்.

“ஓ..!ஓ..! நான் போட்டுப் பேந்து வாறேன் பிள்ள” என்று சொல்லி கு.கி.மாமா போய்விட்டார்.

இதற்கு அடுத்தடுத்த நாளும், அதே பகல் நேரத்தில் கு.கி.மாமா வந்தார். அப்பவும் நான் குளித்த குறையோடுதான் நின்றிருந்தேன். என்ன இது வில்லங்கமாக இருக்குதே! இந்த நேரம் பார்த்து வாறாரே! என்ற நினைவோடு நானும் கொஞ்சம் உசாராகி விட்டேன்! அப்படியே சவரோடு ஓட்டிச் சாய்ந்து மறைந்து கொண்டு தலையை மட்டும் வெளியே நீட்டிக்கொண்டு என்ன விசயம்? சொல்லுங்கோ? என்று விசாரித்தேன்.

“இல்லை நான் சும்மா உதாலை வந்தனான், பின்னெ இஞ்சையும் ஒருக்கால் வருவம் எண்டு போட்டு...” என்று இழுத்துச் சொன்னார்.

நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. நான் பேசாமல் நிற்பது கண்டு “போட்டுப் பிறகு வாறன்” என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

இன்னொரு நாள் வந்தார். அது ஒரு வெள்ளிக் கிழமை நாள். அன்று நேரத்தோடு குளித்து சுவாமிப் படங்களுக்கு பூ வைத்துக் கும்பிட்டு மத்தியானச் சாப்பாடு தயாரிக்க அடுக்களையில் நான் இருக்கிறேன். கு.கி.மாமா வருகிறார்! நான் அடுக்களையில் தனிய இருப்பதைக் கண்டதும் “சமைக்கிறியள் போல” என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்த அகல வாங்கிலில் இருந்தார்.

இவர் இல்லாத நேரத்தில் ஆம்பிளையள் ஆரும் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது. அது எனக்குப் பிடிக்காது. மனசுக்கு அந்தரமாக இருக்க, “இந்தச் சனியன் இந்த நேரம் ஏன் வருது?” என்று புறுபுறுத்தேன்.

“ஏன்..? என்ன விசயம் சொல்லுங்கோவன்..?” நான் அடுக்களையில் காய்கறிகள் வெட்டிக்கொண்டே கதை கேட்டேன்.

“இல்லையில்லை நான் சும்மா வந்தனான்” என்று சொன்னார்.

“இவர் வேலையாலை வந்தாப்போலை வாங்கோவன்” என்று நான் பக்குவமாய் சொல்வது போல் சொன்னேன்.

“ஓ..! நான் போட்டுப் பிறகு வாறன்” என்று சொல்லி போய்விட்டார்.

ஒரு மாதம் கழித்த ஒரு நாள் இரவு ஏழு மணியிருக்கும். இவர் வேலையால் வந்து குளிச்சுத் தோய்ஞ்சு விட்டு வந்து அந்தக் கதிரையில் இருக்கிறார். “கவிதா, உவன் குட்டிக்கிளியன் இப்ப எங்கட வீட்டுப் பக்கம் வராமல் விட்டிட்டானடி. ஆரும் ஏதாவது அண்டி விட்டுதுகளோ தெரியாது! அவன் வந்தான் எண்டால் எல்லா ஊர்க்கதையளும் அறியலாம்? ஏன் வராமல் விட்டவன்?” என்று என்னைக் கேட்டார்.

“இந்தாருங்கோ தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ” என்று சொல்லி தேநீரை இவரிடம் கொடுத்தேன்.

அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு நான் பதில் சொல்லவில்லை. அவரும் என்னிடம் எதிர் பார்க்காமலே தேத்தண்ணியை வாங்கி உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கினார்.

இப்பவெல்லாம் நான் இன்னும் உசாராகி விட்டேன். கொஞ்ச நாளாக கு.கி.மாமாவின் நடத்தை

கள் எனக்குப் பிடிக்காமலேயே இருந்தன. வீட்டில் நான் தனிய நிற்கிற நேரங்களில் வந்து போனதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

கு.கி.மாமா கூப்பிட்டவுடன் ஓடி வந்து கதை கேட்கும்போது, அவர் என் மார்புக் குறுக்குக்கட்டைப் பார்த்து ரசித்ததையும்! அப்படிப் பார்த்து விட்டு என்னைப் பார்த்த ஒரு மாதிரியான விதத்தாலும்! அவர் மீதிருந்த மரியாதையும் குறைந்து வந்தன!

நான் ஓரளவான பருத்த தோற்றமுடையவன். என் பருத்த உடல்கட்டினை அழுத்திக் கட்டப்பட்ட சேலையில் நான் மிக அழகாக இருப்பேன். எப்பவும் இப்படி நான் இருப்பது இவருக்கும் ரொம்ப விருப்பமாக இருக்கும்.

கு.கி.மாமாவின் நடத்தைகெட்ட குணங்கள் பற்றி நிறைய அறிந்திருந்திருக்கிறேன். இவரோடு நல்ல மாதிரிப் பழகுகிறார் என்ற ஒரு காரணத்திற்காகவே கு.கி.மாமாவோடு கதைத்திருக்கிறேன். கு.கி.மாமாவோடு அளவாகப் பழகுவோ! அவரைக் கண்டபடி வீட்டுக்கு அண்டாதேங்கோ! என்றெல்லாம் இவருக்குச் சொல்ல நினைப்பேன். அப்படிச் சொன்னால்தான் கு.கி.மாமாவோடு பழகுவதை இவரும் நிறுத்துவார். பழகுவதைக் குறைத்தால் வீட்டுக்கு வருவதையும் குறைத்துப் போடுவார்தானே!

இருந்தாலும் மனதிலே ஒருவித பயம் காரணமாக இவரிடம் சொல்லாமல் விட்டு விட்டேன். இது பற்றி இவருக்கு நான் சொல்ல, அதை இவர் கு.கி.மாமா விடம் கேட்கப்போக அது பெரிய சண்டையிலும் முடியலாம்! என்று போட்டுத்தான் இதை நான் இவரிடம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன்.

என்னைப் பற்றி ஒரு சின்னக்கதை என்றால் அதை உடனே நம்புவதற்கு இந்த ஊர்ச்சனம் ஆயத்தமாகவே இருந்தனர்.

சனம் நினைக்கிறது போல நான் அப்பிடிப் பட்ட பெண்ணில்லை. ஆனால் என்னைப் பற்றி ஒரு கதை வந்தால் இந்த ஊர்ச்சனம் கட்டாயம் நம்பும். அந்தக் கதையை உண்மையாக்கியும் விடுவார்கள்.

என்னை அக்கா என்றும் தங்கா என்றும் அன்றி என்றும் கூப்பிடும் பெண்கள் கட்டாயம் நம்புவார்கள். அதுமட்டுமில்லாமல் அவர்களே அதை உண்மை என்று சொல்லித் திரிவார்கள். எனக்கொரு அவமானத்தை உருவாக்கி விடுவதில் இவர்கள் முன்னுக்கு நிற்பார்கள். இதையெல்லாம் நினைத்துத் தான் எந்தவொரு விடயத்திலும் நான் கவனமாக நடந்து கொண்டேன்.

இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம் என்பதற்காக என் சின்ன வயதில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும் இங்கு நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்று கவிதா தன்னுள்ளே எண்ணிக் கொண்டவர், எழுந்து போய் ரீ போட்டுக் குடித்து மனதைத் திடம் செய்தார்.

மீண்டும் கதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

அப்ப எனக்குப் பதின்நான்கு வயது இருக்கு மென்று நினைக்கிறேன். ஆனால், என் தோழி உமா எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போதே காதலிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அவள் காதலன் எங்கள் வகுப்புத் தான் படித்தான். அவனிடம் அழகும் வசதியும் அதிக

மாய் இருந்தன. உமா தங்கள் காதல் கதைகள் எது வென்றாலும் ஒளிவு மறைவின்றி எனக்குச் சொல்லுவாள்.

அவன் எழுதிக்கொடுத்த கடிதங்களையும் தாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து எடுத்த போட்டோக்களையும் கொண்டு வந்து காட்டுவாள். அவன் எழுதிய அவளுக்கான அந்த ரகசியக் கடிதங்களைப் படிக்க எனக்குள்ளும் ஒரு ஆவல் பிறக்கும். உமாவின் இளமை இன்பமாக நனைவதை நினைத்து நானும் அதில் நனைய ஆவல் கொள்வேன்.

பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கின்ற காலத்தில் உமாவும் அவள் காதலனும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கதைக்கத் தொடங்கினார். உமா வீட்டுக்கு மாலை நேரங்களில் வந்து உமாவோடு கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

இது பற்றிய எந்தவொரு விடயமும் கு.கி.மாமாவிற்குத் தெரியாமலே இருந்தன. அவன் அவளோடு செய்யும் சில்மிசங்கள் அத்தனையும் ஒன்று விடாமல் எனக்குச் சொல்லுவாள். சொல்லக் கூடாத கதைகளையும் சொல்லுவாள். அந்த நேரம் எனக்குள்ளே தோன்றி மறையும் இன்பக் கிளர்ச்சியினை உமாவுக்கும் சொல்லாமல் நானே அனுபவித்து மகிழ்வேன்.

அவள் கதை கேட்கும் ஒவ்வொரு இரவும் தூக்கமின்றி உருண்டு புரண்டு படுத்து அதே ஏக்கத்தில் தவிப்பேன். உமா குடுத்து வைச்சவள்..! சின்ன வயசில் அவளுக்கு எத்தனை சந்தோசங்கள்! என்று எண்ணத் தோன்றும். நாளையும் உமாவை சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொள்வேன். அவளின் காதல் கதைகள் கேட்க ஆவலாகவே இருந்தேன்.

அவள் காதல் கதைகளை எங்கே கேட்கப் போகிறேன் என்றெல்லாம் ஏங்கித் தவிப்பேன். அவள் தன் இன்ப அனுபவங்களைச் சொல்லும் போதெல்லாம் உமாவின் காதலன் மீது எனக்குமொரு விருப்பம் வரும். ஆனாலும், அடுத்தகணமே "சீ..சீ... உமா என் இனிய தோழி. அவளுக்கு இப்படியொரு துரோகம் நான் செய்யக்கூடாது என்று விட்டு அவள் காதலனைக் கண்டாலும் காணாதவர் போல் போய்விடுவேன்.

"என்ன உன்ர தோழி கவிதா, என்னைக் கண்டால் காணாதவர் போலப்போகிறாள்" என்று உமாவிடம் கேட்பாராம்.

உமா என் அன்பான தோழி. அவள் சொல்லும் இன்ப ரகசியங்கள் ஒவ்வொன்றும் என் நினைவுகளை முள்ளாகக் குத்தி என்னை ஆர்ப்பரிக்க வைக்கும். சித்த பிரமை பிடித்தவர் போல் இருந்தேன். அம்மாவோடு கூட இருந்து வீட்டு அலுவல்கள் ஏதாவது செய்து கொடுப்பேன். அம்மா என்னைக் கதை கேட்கும் ஒவ்வொரு முறையும் திடுக்குற்றுத் திடுக்குற்று சுய நினைவிற்கு வந்து போவேன்.

அம்மாவிற்கு என் எண்ணங்களை இப்படிச் காட்டிக் கொடுத்து விடுவேன் என்ற பயம் எனக்குள்ளே வர, மீண்டும் என்னை ஒரு சுய கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து விடுவேன்.

இப்படித்தான், ஒருநாள் அம்மாவும் அப்பாவும் வல்லிபுரக்கோயிலுக்குப் போய் விட்டார்கள். நான் மட்டுமே தனியாக வீட்டில் நின்றேன். அந்த நேரம் பக்கத்து வீட்டு அங்கிள் என் வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் கல்யாணம் செய்தவர். இரண்டு பிள்ளைகள்

இருக்கின்றார்கள். அவருக்கு என்னைவிட பத்து வயது அதிகமாக இருக்குமெண்டு நினைக்கிறேன். நான் சின்ன வயதாக இருந்த காலங்களில் அவர் என்னைத் தூக்கிக் கொஞ்சியிருக்கிறார். என்னோடு பகிடிகள் விட்டிருக்கிறார். அவை எல்லாம் எனக்கு விருப்பமாகவே இருந்தன.

அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார். வீட்டுக்கு வந்தால் விறகு கொத்தித் தருவார். அப்பா வோடு சேர்ந்து வேலி அடைப்பார். அப்படி எங்களோடு நல்லதொரு பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அந்த அங்கிளைப்பற்றி இத்தனையும் தெரிந்த நான் அந்த அங்கிளை உள்ளே கூப்பிட்டேன்.

“உள்ளே வாங்கோ அங்கிள்”

அவர் உள்ளே வந்து அந்தக் கை வாங்கிலில் இருந்தார். நான் இந்தப்பக்கம் ஒரு புறமாக நின்றேன். எப்பவும் என்னோடு அன்பாகக் கதைக்கிறது போலவே இப்பவும் கதைக்கிறார். தன் அந்த நாளைய பள்ளிக் கூட முசுப்பாத்திக் கதைகளைச் சொல்லுகிறார். வல்வெட்டி ரஞ்சனா தியேட்டரில் படம் பார்க்கப் போன கதைகளையும், அங்கே சண்டை புடிச்ச கதைகளையும் அடுக்கிச் சொல்லிக்கொண்டு போனார். அந்தக்கதைகள் எல்லாம் கேட்க ஆசையாக இருந்தன.

“உங்களைப் பாக்க அந்த நாளைய நடிகை ராதா போல இருக்கிறியள்” என்று திடீரெனச் சொன்னார்.

இப்படி அந்த அங்கிள் சொல்லுவார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர் இப்படிச் சொல்லும் போது எனக்குள்ளே ஏதோபோல் இருந்தது. வெக்கச் சிரிப்புச் சிரித்தேன். அவர் எழுந்து வந்து என் கையைப் பிடித்திழுத்து “இந்த வாங்கிலில் இப்படி இருங்கோ..! என்ன வெக்கம்..?” என்று கேட்டார்.

அவரிடமிருந்த மரியாதையின் நிமித்தம் அவர் சொன்ன இடத்தில் இருந்தேன்.

இப்பவும் வேறு ஏதாவொரு கதை சொல்லுகிறார். அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு கதையும் எனக்குப் புதினமாகவும் புதியதாகவும் இருந்தன. அப்படி அவர் கதை கேட்டு சுவாரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“இன்னும் கிட்ட வாங்கோ” என்று தன் அருகாக என்னை இழுத்து இருத்தினார்.

அவர் அப்படி இழுக்கும்போது எனக்குள்ளே இருந்த கூச்சம் எங்கோ போய் மறைந்தது. நான் எதற்கும் மெளனமாக இருப்பது கண்டு தன்னோடு என்னை அணைத்து என் முதுகோரம் தடவினார். அது எனக் கொரு புது சுகமாக இருந்தது. “ஆ..! இதுதான் உமா சொல்லும் இன்ப ரகசியமா..? எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது தெரியுமா?” இப்ப இன்னும் மெளனமாக இருந்தேன்.

என் மெளனத்தை சம்மத அறிகுறியாக எடுத்தார் போலும். என் உதடு, கன்னம் என்று எதையும் விட்டு வைக்கவில்லை. தன் ஆசை தீர் அள்ளி அணைத்துக் கொஞ்சினார். அப்படி அவர் அணைத்துக் கொள்ளவும், கொஞ்சிக்கொஞ்சி இச்சை செய்யவும் நான் எதிர் பார்த்த அந்த சுகங்கள் கிடைப்பதாகவே உணரத் தொடங்கினேன்.

இப்படி நான் சுகமாய் துடித்துக்

கொண்டிருக்கும் போது என்னைத் தூக்கி அணைத்தபடி உள்ளே கொண்டு சென்றார்.

இந்த நாளுக்குப் பிறகு அந்த அங்கிளும் நானும் ரகசியமாக சந்தித்து வரத்தொடங்கினோம்.

எங்கள் இருவரது வீடும் பக்கத்து வீடு என்பதால் யாருக்கும் சந்தேகம் வரவில்லை. எங்கள் இருவர் நடத்தையும் அப்படித்தான் இருந்தது. அங்கிள் என்னில் அதிக அன்பு வைத்திருந்தார். என் அப்பா, அம்மா விற்குத் தெரியாமல் அங்கிள் காசு தருவார். கேக், இனிப்புப் பலகாரம் என்று வாங்கித் தருவார். சந்தி கோயில், வல்லிபுரக்கோயில் போனால் கச்சான், கடலை, மஸ்கற் வாங்கி வந்து தருவார்.

தன் ரகசியங்கள் எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லும் தோழி உமாவிற்கும் இதைச் சொல்ல நான் நினைக்கவில்லை. இது சொல்லக்கூடிய விடயமுமில்லை. இந்த விடயத்தை எனக்குள்ளே வைத்து கட்டிப்பாதுகாத்து வந்தேன்.

மூன்று வருடங்கள் கழித்து ஒருநாள் நான் கற்பமாகியிருந்தேன். இதை அறிந்து அப்பா, என் தலை முடி இழுத்து அடித்தார். தொண்டையத் திருகினார். அப்பாவின் கோபம் கண்டு அம்மா பயந்து போனார். எனக்கு நடக்கக் கூடாதது ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்று பயந்தார். பயத்தினால் தன் நெஞ்சு நெஞ்சாகக் குத்திக் குளறினார். அம்மா குளறின சத்தம் கண்டு அப்பா எனக்கு அடிக்காமல் விட்டுவிட்டார். அதற்குள்ளே புதினம் அறிய ஊர் கூடிவிட்டது.

என் வயிற்றில் வளரும் கருவைக் கலைக்க அப்பாவும் அம்மாவும் முயற்சி செய்தார்கள். இதற்காக அப்பா என்னைக் கொண்டு திரியாத இடமில்லை. கடைசியாக புத்தூரில் கருக்கலைப்புச் செய்கிற ஒரு கிழவி இருப்பதாக அறிந்து அங்கே கொண்டு போனார். அந்தக் கிழவியின் உதவியோடு எனக்குள்ளே வளர்ந்த கருவை அழித்தார்கள். அந்த வேதனையை இப்பவும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

இதற்குப் பிறகு ஊரில் வந்து வீட்டுக்குள்ளே மெளனமாக இருந்து விட்டேன். அம்மாவிற்கு வீட்டுப் பணிவிடை செய்யும் பெண்ணாக என் காலத்தைக் கழிக்கத் தொடங்கினேன்.

இந்தச்சம்பவம் நடந்ததிற்குப் பிறகு ஊரிலுள்ள வீடுகளில் நடைபெறும் எந்தவொரு வைபவத்திற்கோ, கோயில் திருவிழாவிற் கோ நான் போனது கிடையாது.

கவிதா ஒரு நடத்தை கெட்டவள்! அவளோடு யாரும் கதைக்கக் கூடாது என்று என்னோடு படித்த தோழிகளை அவர்களின் தாய்மார் கண்டித்தனர்.

ஊரிலே என்னைக் கண்டுகண்டு சுட்டிப்புக் கதை போடத் தொடங்கினர். எதையும் உள் வாங்காத வளாக நானும் நடந்து கொண்டேன். என் மெளன நிலை கண்ட மற்றவர்கள் என்னோடு சரகுவதை நிறுத்தி விட்டனர். நானும் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கியிருந்தேன்.

எனக்கு இருபத்தைந்து வயதான ஒருநாளில் இவர் என் வீட்டுக்கு வந்தார். இவருக்கு என்னை விட பதினைந்து வயது கூட இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன்.

வீட்டிற்கு வந்த இவர், அப்பா அம்மாவிடம் என்னைப் பெண் கேட்டார். இவர் பக்கத்து ஊர்க்

காரர்தான். என் நிலை இவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. என் நிலை தெரிந்தும் என்னைப் பெண் கேட்டு வந்திருந்த நேரம் அப்பா, அம்மாவின் சந்தோசத்தைப் பார்க்கவேண்டும்.

இவர் வந்து போய் அடுத்தடுத்த நாள், இவர் வீட்டாரும் என் வீட்டாரும் சேர்ந்து சோறு கொடுத்து எங்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைத்தார்கள்.

நாங்கள் இருவரும் கல்யாணம் செய்த நாளி லிருந்து சண்டை செய்தது கிடையாது. என்னைப் போலவே இவரும் அமைதியானவராகத் தெரிந்தார். நான், இப்பவும் யாரோடும் கனக்கக் கதைப்பதில்லை. கல்யாணம் செய்து இரண்டு வருசத்திற்குள்ளே இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இரண்டு பேரும் பெண்பிள்ளைகள். மூத்தவர் சாமத்தியப்பட்டு விட்டான். மற்றவர் அடுத்த வருசம் எப்படியும் சாமத்தியப்படுகிற பருவம்.

அறியா வயதில் நான் செய்த தவறுக்காக வருந்தி அழுத அழுகைகள் இப்பவும் ஞாபகமாய் இருக்கின்றன. என்னைக் கண்டு சுட்டிப்புப் போட்டு என் மனதை நோகடித்தவர்களை இப்பவும் ஞாபகமாக வைத்திருக்கிறேன். அவர்கள் எனக்குத் தந்த வலிகளை என்னால் இலகுவில் மறக்கக் கூடியவை அல்லவே! அவர்களையும் நான் மறக்கவில்லை. மறக்கவும் மாட்டேன்.

இன்னுமொரு சிறு சம்பவத்தை இங்கே நான் கட்டாயம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

நான் சாமத்தியப்படுகின்ற வயதுப் பருவத்தில் பக்கத்து வீட்டுக்கு விளையாடப் போயிருக்கிறேன். அங்கே, அண்ணா என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவன் இருந்தான். அப்ப அவனுக்கு பதினேழு வயதிருக்கு மென்று நினைக்கிறேன். என்னைக் கண்டால் பகிடி விடுவான். தன் றாமுக்குக் கூப்பிட்டு கதைகள் சொல்லுவான். பாடங்களில் கேள்வி கேட்பான். இடையிடை கூடாத மாதிரியான கைச்சேட்டைகள் விடுவான். அவனின் நடத்தைகள் பிடிக்கவில்லை. இதற்குப் பிறகு அங்கே போவதை நான் நிறுத்திவிட்டேன்.

நான் கெட்டு போனத்திற்கு இப்படியான ஆரம்பகாலப் பழக்கமும் ஒரு காரணம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

எனக்கு நடந்த இத்தகையதொரு விபத்துப் போல் என் பிள்ளைகளுக்கும் வரக்கூடாது என்று எச்சரிக்கையோடு இருந்தேன். அதனால், மிகக் கவனமாகப் பிள்ளைகளை வளர்த்து வருகிறேன். எனக்குக் கிடைத்த என் பட்டறிவு என்னை எச்சரிக்கை செய்து கொண்டே இருந்தது. பிள்ளைகளை எங்கேயும் கூட்டிப் போவதென்றால் ஏதாவது விசேட வைபவங் களுக்காக மட்டுமே என்னோடு கூட்டிக்கொண்டு போவேன். வயதில் கூடிய ஆண்கள் என் பிள்ளை களைத் தொட்டுக் கதை கேட்பதிலோ! அல்லது தூக்கிக் கொஞ்சுவதிலோ வலு கவனமாக இருந்தேன். ஊரிலுள்ள ஆண்கள் சிலரைப்பற்றிப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். இன்றுவரை என் பிள்ளை கள் எச்சரிக்கையோடுதான் பள்ளிக்கூடம் போய் வருகிறார்கள். ஆண் ஆசிரியர்கள், வயதான ஆண்கள்

யாராவது வித்தியாசமாக நடந்து கொண்டால் அதை என்னிடம் வந்து கட்டாயம் சொல்லுவார்கள். அப்பிடிப் பிள்ளைகள் யாராவது ஆண் பற்றி வந்து சொன்னால் அவர்களை ரகசிய முறையில் எச்சரிக்கை செய்து வைத்திருக்கிறேன்.

இப்படி இத்தனை காலமாக எச்சரிக்கை யோடும் நிதானத்தோடும் இருக்கின்ற எனக்கு இப்ப கொஞ்ச நாளாக கு.கி.மாமாவின் நடத்தைகள் எதுவும் பிடிக்காமலே இருந்தன.

இன்றும் வழமைபோல் குளிச்சிட்டு வந்து ஈரம் துவட்டிக் கொண்டிருக்கிற நேரம் பார்த்து வந்திருக் கிறார். “சனியன் வந்திடுத்து” என்று புறுபுறுத்தப்படி வந்து கட்டடச் சுவரோடு மறைந்து தலையை நீட்டிப் பார்க்கிறேன்.

“என்ன குளிச்சு முடிஞ்சது போல...” என்று கதையைத் தொடக்கினார்.

இப்படி வில்லங்கமாகச் சொல்லும்போது, என் மனம் எரிந்து கொண்டது. மனதிலே கொஞ்சமும் விருப்பமில்லாமலே “உதில இருங்கோ” என்று சொன்னேன். அப்படி நான் சொல்லுவேன் என்று எதிர் பார்த்தார் போலும். உடனடியாகவே அதிலே உட்கார்ந்து விட்டார். அந்த அகல வாங்கிலில் இருந்து கொண்டு எட்டி எட்டி உள்ளே நிற்கும் என்னைப் பார்க்க முனைகிறார். இப்ப நான், மறைவில் போய் நின்று உடுப்பு மாத்திப்போட்டு வந்தேன்.

“சொல்லுங்க? என்ன விசயம்?”

“இல்லை நான் சும்மா வந்தனான்”

“இருங்கோ சுவாமி கும்பிட்டிட்டு வாறன்”

என்று சொல்லி சுவாமியறைக்குப் போனேன்.

சுவாமிப் படத்திற்குப் பூ வைத்துக் கும்பிட்டேன். திருநீறு பூசிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். கு.கி.மாமா வீட்டுவிறாந்தைக்குள்ளே வந்து நின்றார். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே சொல்லத் தெரியவில்லை. எனக்கு ஏதோ போல் இருந்தது. கு.கி.மாமா தவறான ஓர் எண்ணத்தோடுதான் இங்கை வருகிறார் என்று நான் நினைத்தது சரியாக இருந்தது.

“கு.கி.மாமா போட்டுப் பிறகு வாங்கோவன்” என்று சொன்னேன்.

“இல்லை, நான் உன்னடடை ஒன்று கேக்கப் போறன்” “கெதியாச்சொல்லுங்கோ..! சமைக்கத் தொடங் கோணும்..!”

“கேட்டால் குறை நினைக்கமாட்டியா?”

“என்னெண்டு சொல்லுங்கோவன்..!”

“கவிதா, உன் மேலே ரொம்ப நாளாய் விருப்ப மாயிருக்கிறன்! இண்டைக்கொரு நாளைக்கு என்னோடு வா! உன் அழகு அத்தனையும் நான் அனுப விக்க வேண்டும். உன்னில் எனக்கு எத்தனை ஆசை தெரியுமா? பிள்ளை மாட்டெனெண்டு சொல்லாமல் இண்டைக்கொரு நாளைக்கு...! இண்டைக்கொரு நாளைக்கு..!” என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

“ஐயோ...!” என்று கத்தி குளற வேண்டும் போல் இருந்தது. என்னை நான் சுதாகரித்துக் கொண்டேன். கொஞ்சமும் தாமதிக்கவில்லை. உடனடியாகவே பதில் சொல்லிவிட்டேன்.

நான் சொன்ன பதில் அவனுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்! கு.கி. முகம் இருண்டு போனான்! அவனின் இறால்வடிவச் சொண்டு இரண்டும் பதறிக்கொண்டன! வெட்கித் தலை குனிந்தான்! வலு வேகமாக வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தான்! இனி அவன் என்னை மட்டுமில்லை, வேறு இன்னொருத்தியோடும் தப்பான எண்ணத்தோடு பழகமாட்டான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

இப்படியாக கு.கி.மாமா பற்றியும் தன் சின்ன வயதுக் கால நடத்தைகள் பற்றியும், ஊர்ச்சனம் தன்னை ஒதுக்கி வைத்த விதங்களையும், ஊரிலுள்ள ஆண்கள் சிலர் தன்னைப்பற்றி எப்படியான அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தனர் என்பதையும் ஒரு கதை போல கவிதா, சொல்லி முடித்தாள்.

2

இப்பவெல்லாம் கு.கி.மாமா தன் கோபத்தை ஓரளவு நிறுத்திவிட்டார். ஓரளவென்ன முழுதாக நிறுத்திவிட்டார் என்று சொல்லலாம் போலும். யாரோடும் முரண்பட நினைப்பதும் இல்லை. மற்றவர்களோடான தனது பழக்கத்தை மரியாதையாக மாற்றி பழகத் தொடங்கினார். இப்ப மகனோடு வேலைக்கும் போய் வரத் தொடங்கி விட்டார்.

ஊரில் இருக்கிற சந்தி, ஆற்றையேனும் வீடு என்று எங்கேயும் போவதில்லை. ஏதாவது விசேடமென்றால் மட்டும் வீடுகளுக்குப் போகிறார். போனாலும், அமைதியாக இருந்து கதைத்து விட்டு வருகிறார். அவர் வீட்டிலும் அவரை வித்தியாசமாகப் பார்க்கிறார்கள். கு.கி.மாமாவும் அந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்து கொள்கிறார். எது எப்பிடி இருந்தாலும் தன் மனதுக்குள்ளே ஒரு சுகம் நீள்வதை உணர்ந்தவராக உலா வருவதையே காண முடிகிறது.

ஆடுகளுக்கு குளை ஓடித்து வந்து போடுகிறார். மாடுகளுக்கு ஓலை கிளித்துப் போடுகிறார். காலை மாலை இரு நேரமும் மாட்டிலே பால் கறந் தெடுக்கிறார். பால் வாங்கிப் போக ஆட்கள் வந்து போகிறார்கள். இப்படியாக அவரின் பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஒருநாள் வீட்டு மாமரத்திற்குக் கீழே சாய் மனைக் கதிரையிலே சாய்ந்து படுத்துக்கொண்டு பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவி பால் ஆத்திக்கொண்டு வந்து தருகிறாள். அதை வாங்கிக் குடிக்கிறார். பால் சுவையாக இருந்தது. உறிஞ்சிச் சுவைத்துக் குடித்துக் கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கும் மனைவியைப் பார்க்கிறார்.

கல்யாணம் செய்து முப்பது வருசங்கள் கடந்து விட்டன. தன் மனைவியின் நல்ல நடத்தைகளையும் தனக்கு அவள் செய்த அன்பான பணிவிடைகளையும் நினைத்துப் பார்க்கிறார். அடக்கமாகவும் மிக நல்ல அமைதியாகவும் இருக்கின்ற என் மனைவியை விட்டுத் தானே இப்படி நாயாக அலைந்திருக்கிறேன் என்று ஏக்கம் அடைகிறார்.

என் மகள் உமாவின் வயதுள்ள கவிதா இப்படி யொரு கேள்வி கேட்டு என்னைப் பக்குவப் படுத்தி விட்டாள். அவள் கேட்ட அந்தக் கேள்வியால்தான்

எனக்கொரு ஞானமே பிறந்திருக்கிறது!

கவிதா பற்றி ஊரிலுள்ளவர்கள் எப்படி எல்லாம் கதைத்திருப்பார்கள் தெரியுமா? அந்தக் கதைகளை நம்பித்தான் அவளோடு தப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நானும் நினைத்திருக்கிறேன்.

கவிதாவின் இளமை அழகை எண்ணி அந்த வீட்டிற்கு அடிக்கடி போயிருக்கிறேன். அந்த அழகை ரசித்துவிட வேண்டும் என்று ஒரு காழகனாக நினைத்திருக்கிறேன். இதற்காக அவளை முழுதாக அடைய எண்ணி அங்கே அலைந்திருக்கிறேன். இன்று, நான் இப்படி அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் இருந்தாலும் கவிதா என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட அந்தக்கேள்வி நினைவாக வரும் போதெல்லாம் நெஞ்சம் பதட்டம் அடைகிறது. உடல் கூனிக் குறுகுகிறது. கவிதா தன் அறியா வயதில் விட்ட அந்தவொரு தவறுதான் அவள் நடத்தை கெட்டவள் என்ற மாதிரியான விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கி இருக்கிறது. அதை ஒரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தலாம் என்று நான் நினைத்திருக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்த மட்டில் கவிதா ஒழுக்கமாகவே இருக்கிறாள். அவள் நல்லதொரு பெண்ணாகவே எப்பவும் வாழ்கிறாள். என் கூடாத மனதைத் திருத்திய ஒரு புதுமைப்பெண்ணாக கவிதாவை நான் நினைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறேன்.

கவிதா நீ என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்வி சரியானதே! உன் துணிச்சலைப் பாராட்டுகிறேன்! உன்னைத் தவறானவள் என்று இந்த ஊர் கதைத்ததை நானும் நம்பியிருக்கிறேன். நீ ஒரு கூடாதவள்! நீ நடத்தை கெட்டவள்! என்றெல்லாம் உன்னை நானும் தூற்றித் திரிந்திருக்கிறேன். நீ என்னிலிருந்து தூர நின்றபோதும்! உன்னைத் தூற்றித் திரிந்த நான் உன் வீடு வந்து உன் புருசனோடு கதைத்துப் போன போதும்! நீ என்னை நெருங்கி விட்டதாகவே நானும் நினைத்து அவாப்பட்டு அடிக்கடி உன் வீடு வந்திருக்கிறேன்!

இந்தமாதிரியான என் ஆசைகளை உன்னிடம் சொல்லத் துடியாத் துடித்து அலைந்திருக்கிறேன்! அதற்கான சந்தர்ப்பமும் வந்தது! அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி என் எண்ண ஆசைகளைக் கொண்டியப்படி கேட்டேன்! நீயோ பத்திரகாளி போல் உரு மாறி கோபித்தாய்! உன் கோபம் பார்த்த எனக்குள்ளே பதட்டம் இன்னும் நீடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

உன்ர பொண்டிலை... நாயே! அவன்ர மனிசியும் உனக்குக் கிடைப்பாள், மடையா...! பொம்புளையள் எண்டால் அப்பிடி இழக்கமானவர்களா பேயா...? உன்ர மனசிலை என்னடா நினைச்சுக் கொண்டு திரியறாய் மடையா...!" என்று நீ சொன்ன போது, வெட்கப்பட்டு அவமானங்களால் தலை குனிந்து வந்தேன்.

உன்னோடு அப்படி நான் நடந்து கொண்டதிற்காக இப்பவும் வெட்கப்படுகிறேன். அருவருத்து என்னை நானே வெறுத்துக்கொள்கிறேன். உண்மையாக என்னிடமுள்ள கூடாத நச்சு எண்ணங்களை எரித்தவள் நீதான்! கவிதா நீ நல்ல பெண்ணாகவே இப்பவும் இருக்கிறாய்! அதை நான் நம்புகிறேன்!

"மச்சான் குட்டிக்கிளி... டேய் குட்டிக்கிளி" என்று சத்தம் கேட்கிறது.

திடுக்குற்றுப் பார்க்கிறார்.

சிவநேசன் வந்து கொண்டிருக்கிறார். எழுந்து சென்று கதிரை எடுத்து வந்து போடுகிறார். சிவநேசன் சிரித்தபடி கதிரையில் அமர்கிறார்.

குட்டிக்கிளி மாமாவின் உள்ளம் இதமாய் நிறைகிறது.

அபிவிருத்திசார் முன்னெடுப்புகளில் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய மிகவும் முக்கியமான விடயம் உள்ளூர் வளங்கள், உள்ளூர் அறிவு, திறன் செயற்பாடுகளது நிலை பற்றிய அறிவாகும். அதுவும் குறிப்பாக எண்ணிக்கையில் குறைந்தளவினரான பிரதான ஓட்டத்தில் கவனத்தில் கொள்ளப்படாத சமூகங்கள் பற்றிய அறிவு அவசியமானதாகும். வித்தியாசமான மொழிகள், பண்பாடுகள் என்பவை பல்வேறுபட்ட அறிவு, திறன் செயற்பாடுகளை கொண்டிருப்பவை. மொழி என்பது வெறும் வார்த்தைகளின் குவியல் அல்ல. அது குறித்த மொழி பேசும் சமூகங்களின் காலாதிகால அறிவையும் திறன்களையும் சுமந்து வருபவை. அவ்வாறு தான் பண்பாடும், பண்பாட்டில் காலத்திற்கு ஏற்ற விடயங்களும் உண்டு. கேள்விற்கு உட்படுத்த வேண்டியவைகளும் உண்டு. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒவ்வொருவரது மொழியும் பண்பாடும் அவரவர்களுக்கு முக்கியத்துவமானவை ஆகும். இவைகளைக் கருத்திற் கொண்டு பன்மை பண்பாட்டுச் சூழலை தக்க வைப்பது என்பது தங்கிவாழ் முறைமைக்கும் அச்சத்துடன் கூடிய ஆதிக்க முறைமைக்கும் மாறாக பகிர்த்து வாழ் முறைமை பற்றிய பயில்வு ஆகும்.

கிழக்கிலங்கையை உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டால் வேடர்கள், பறங்கியர், காப்பிரிகள், தெலுங்

பல்வேறு வகையான மூலிகைகள், மூலிகை வைத்திய அறிவு, மருத்துவ அறிவு, இயற்கைக்கு நட்பான சிறுதானிய உற்பத்தி முறை போன்றன நடைமுறையி லிருந்தும் நினைவுகளிலிருந்தும் மறைந்து போகச் செய்யப்படுகின்றன.

உள்ளூர்த் தெய்வங்கள் மீது பாடப்படும் காவியங்கள் அம்மானைகள் என்பவை பக்திப் பனுவல்கள் மட்டுமல்ல. குறித்த சமூகங்களின் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறுகளின் தொகுப்புக்களும் ஆகும். உள்ளூர்த் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் கைவிடப்பட்டு வேறு முறைகளுக்கு மாறும் பொழுது அவர்களே அவர்களது சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறுகளை அழிப்பவர்களாக ஆகிறார்கள். இதனை அவர்கள் விரும்பிச் செய்வவர்களாகவும் இருப்பர். இதுதான் மிகவும் கவனமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டியது. எவற்றை நாம் இல்லாமல் செய்கின்றோம் எவற்றை நாம் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம் என்பது சிந்திக்கப்பட வேண்டியது. உரையாடப்பட வேண்டியது. சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறுகள் மீதான வெளித்தாக்கங்கள் எவ்வாறு கொள்ளப்படுகின்றன என்பதை சிந்தித்தலும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் தேவையானதும் பொருத்தமானதுமாகும். வெளியிலிருந்து வரும் தாக்கங்களை எதிர்ப்புடன் எதிர்கொள்ளப்படும் அதேவேளை உள்ளிருந்து மேற்கொள்ளப்படும் அழிப்புக்கள் மேலான நோக்கத்திற்காக எனவும் விருப்பத்திற்குரியதாகவும் இருப்பது எவ்வாறு சாத்தியமாகின்றது? இதனையே விரும்பி

ஆதிக்க நீக்கம் பெற்ற சமூகங்களின் உருவாக்கத்திற்காக

கர்கள், மலையாளிகள் ஆகியோர் எண்ணிக்கையில் அதிகளவினரான தமிழர் முஸ்லிம்கள் சிங்களவர்களுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்களில் வேடர்கள் இலங்கையில் பூர்வ குடிகளாக கருதப்படுகிறார்கள். ஆயினும் எண்ணிக்கையில் சிறியளவிலான மேற்படி இனக்குழுமங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படுபவர்களாக இல்லாமல் மொழி மாற்றத்திற்கும் மத மாற்றத்திற்கும் வாழ்வியல் மாற்றத்திற்கும் உள்ளாக்கப்படுபவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். அபிவிருத்தி என்ற பெயரிலும் நாகரீகமயப்படுத்தல் என்ற பெயரிலும் இவை முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் தங்களது அடையாளங்களை மறைத்து வாழ்வதற்கும் மாற்றி வாழ்வதற்கும் உரியதான சமூகப் பண்பாட்டு நிலைமைகளே புளக்கத்திலும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய காலனியமயமாக்கச் செயற்பாடு விளைவிக்கும் அனர்த்தங்கள் அறிவில் கொள்ளப்பட்டதாக இல்லை. இதுவே நவீன அறிவின் துயரமாகும்.

உதாரணமாக வேடர் சமூக தெய்வச் சடங்கு மடையில் வைக்கப்படும் காய்கள், கனிகள், இலைகள், வேர்கள், கிழங்குகள் போன்றவற்றிலிருந்து சூழலிலிருந்து அற்றுப் போன உயிர்களுக்கு நட்பான இழந்து போன தாவரத் தொகுதியின் பன்மையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இச்சடங்கு முறைகளை நாகரிகத்தின் பெயரால் எந்தவித அறிவியல் உரையாடல்களும் கைவிட வைக்கும் பொழுது அழிக்கப்படுபவற்றின் தாற்பரியங்கள் அறிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியவை.

ஏற்கும் ஆதிக்கம் என்கிறார்கள். ஆதிக்கங்களில் மிகவும் ஆபத்தானது இந்த விருப்பி ஏற்கும் ஆதிக்கம் ஆகும்.

இத்தகையதொரு பின்னணியில் தான் உள்ளூர் அறிவுத்திறன் செயற்பாடு சார்ந்தும் பல்வேறு சமூக குழுக்களது அறிவு திறன் செயற்பாடு சார்ந்தும் கவனங்கள் கொள்ளப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்படுகிறது. பல்வகைச் சமூகங்களது பண்பாடுகளையும் ஒருபடித் தாக்குவது என்பது உயிர்ப் பல்வகைமையை அழித்தொழிக்கும் கைங்கரியங்களுடன் தொடர்புடையது.

எனவே அபிவிருத்தி நாகரீகம் போன்ற பதங்களுடாகப் புத்தப்பட்டுவரும் காலனியமயமாக்கல்களால் பீடிக்கப்பட்டதிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளல் என்பது முதல் நிபந்தனையாகின்றது. காலனியமயப்பட்ட சிந்தனைத் தளங்களை விடுவிப்பது என்பது உள்ளூர் அறிவு திறன் செயற்பாடுகளுடனும் பல்லின பண்பாட்டுச் சூழலுடனும் இணைந்து முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்வதுடன் தொடர்புபடுகிறது. வானத்து நட்சத்திரங்களின் வலைப்பின்னல் போல உலகம் முழுவதும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் சமாந்தர செயற்பாடுகளை அறிவதும் அவற்றிலிருந்து கற்றுக் கொள்வதும் அவற்றுடன் இணைந்து கொள்வதும் பகிர்த்து கொள்வதுமான செயல்வாதம் கல்வியாக கலையாக இன்றும் பலவாகப் பரிணமிப்பது ஆதிக்க நீக்கம் பெற்ற சமூகங்களின் உருவாக்கங்களுக்கான பயில்வுகளாக இயங்கி வருகின்றன.

சாப விமோசனம்

பல்கலையின் வாழ்க்கையில்
என்னைக் கருத்தரித்தவளே...!
பாண்டவர் குந்திதேவியின்
பாடத்தை நீயும் பரீட்சித்துப்பார்த்தாயா...?
பருவ வயது
உனக்குப் பட்டாடை விரிக்கையில்
அதை எரித்துவிட்டு
ஏனம்மா நான் முளைவிட்ட
பால் பருவத்தில்
அந்நிய தோட்டத்தில்
அவசரமாய் என்னை நாற்று நட்ளாய்..!
இப்போது நானும்
உனது அன்றைய வயதில்...
புதிய தென்றல் என்னைத்தாலாட்டுகின்றது
வானம் கூட
என் கைகளுக்குள்
வசப்பட்டு விட்டதால்
அது குடைவிரித்து சேவகம் செய்கின்றது
பரிசுகளும் விருதுகளும்
இமயத்தின் சிகரமாய்
எனக்கு முடிசூட்டு விழா நடாத்துகின்றன
மறுபுறம் நான்
குடிசையின் இளவரசியாய் வளர்கிறேன்
சொர்க்கத்தில்
அடிமையாய் இருந்த பெண் நீ!
பழிக்கு அஞ்சி குடிசைவிட்டு
ராஜா ராணிக்கு என்னைத் தானம் செய்துவிட்டு
மறைந்து விட்டாய்
நான் மாவீரன் கர்ணனைப்போல்
பெற்றோரை இழந்த பாவி..
என்பிறப்பை நிரூபிக்க
கவசகுண்டலம் பட்டாடை ஏதுமற்றவள்
என்னை வளர்த்து உருவாக்கிய
கண் கண்ட தெய்வங்களுக்கும்
உன் கதையும்
உன் வரலாறும்
மறைபொருள் ஆயிற்று
எப்படியாயினும், நீ
கருங்கல்லில் செதுக்கப்பட்ட
ஒரு விக்கிரகமாய்
என் உள்ளத்திலும் உணர்விலும் ஒளிர்கிறாய்
உன்னளவில் இப்போதைக்கு நீ
கல்லாகவே இருந்துவிடு
அது உனக்கும் நல்லது
என்னை வளர்க்கும் தெய்வங்களுக்கும் நல்லது
என்றோ ஒரு நாள் எழுந்துவா
சாபவிமோசனம் பெற்ற அகலிகையாய் எழுந்துவா...!

— சித்ரா சின்னராஜன்

ஏக்கம்

சேனைப்புலவின் நடுவில்
சிறியதோர் ஓலைக்குடில்
சுற்றிலும்
முற்றிய உழுந்துச் செடிகளின் மத்தியில்
காவலுக்காய் அவள்.

பக்கத்து சேனையில் நின்று
பார்த்த அவன் அவளை
நாடி வருகிறான்.
வெறித்திருந்த அவள் பார்வையின்
விட்டத்தினுள் நுழைய முனைகிறான்.

அவளோ!
இடிந்து போன உள்ளத்துடன்
போரில் மடிந்து போன கணவனையோ!
தந்தையின்றித் தவிக்கும் தன்
பள்ளிசென்ற இரு
பாலகர்களையோ நினைத்திருக்கையில்...
முன்னால் நின்றவனின்
முனையளவு நிழல் கூட அவள் கருத்தினில் பதியவில்லை.

மௌனமாக அவளை
பார்க்கின்றான் அவன்.
வெளியே வெறித்திருந்த அவள்
வதனத்தின் வாடல் அவளை வாட்டுகின்றது.
கொழுகொம்பாய் அக்
கொடியானைத் தாங்க வேண்டுமென்று
விழுகிறது அவன் மனம்
என்றேனும் அவள் பார்வை வட்டத்தில்
நுழையமாட்டேனா?!
விடை தெரியா வினாவுடன்
திரும்பி நடக்கின்றான்.

— வினோ வரதராஜன்

விமல பவாங்க க்குக்கி

தோல்விகள் தொடர்ந்தும் வாராதே

வணிக யுகத்தின் உச்சத்தில்
வாழ்க்கை யமைந்து இருக்கிறது
மனித வளத்திற் பல்வேறு
வேட்கை மலிந்து கிடக்கிறது!

பாக்கை வெட்டிப் பிளக்கின்ற
பாக்கு வெட்டி போல் நமது
வேட்கை என்பதும் நம்வாழ்வை
வெட்டிப் பிளந்து போட்டிருந்தே!

வீணாவாச் சுண்ணம் நம்வாழ்க்கை
வெற்றிலை மீது பூசுகின்றோம்!
வாணில் யுகத்து வெற்றிலையாம்
வாழ்வைச் சப்பித் துப்புகின்றோம்!

போராட் டந்தான் வாழ்வென்று
பொருளுரைத் தாலும் என்றைக்கும்
போராட்டமே வாழ்வாகிப்
போன மண்தான் பலஸ்தீனம்!

குண்டு போட்டு அந்நாட்டில்
கொன்று குவிக்கிறார் கொலைஞர்கள்
“கொன்றாட்டங்கள்” போடுவதைக்
கவலயம் பார்த்து ரசிப்பதுவா?

எத்தனை எத்தனை துன்பங்கள்
இது போல் இங்கும் நடந்துவே!
சத்தியக் கதவைத் திறப்பதற்குச்
சமர்தான் திறவு கோலென்னல்

ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதா?
உயிர்கள் அழிவது நல்லதுவா?
உப்புக் கசப்புப் போலல்லவா
உரைக்கும் வார்த்தைப் பொருள் யாவும்!

ஏற்றமு மிறக்கமும பாதையிலே
இருப்பது உன்மை! ஆதலினால்
தோற்பது போலத் தோன்றினாலும்
தோல்விகள் தொடர்ந்தும் வாராதே!

- ஏ.எம்.எம்.அலி

தொடரும் தீக்குளியுக்கள்

அந்த அபலைப் பெண்ணுக்கு
அகலாத நப்பாசை

கைபிடித்த கணவனின்
சந்தேகப் பிசாசுப்பிடயிலிருந்து
மீண்டெழு
நித்தம் நோன்பிருந்து
நிறுத்தாது
ஆயிரம் தடவைகள்
“ஸ்ரீராம ஜெயம்” எழுதி
அழைத்தாள் அந்த
அவதார புருஷனை
நெஞ்சருக அவள்.

ஸ்ரீராமனுக்கு பதிலாக அந்த
சீத்தாதேவியே பிரசன்னமாகி
“என்னையே சந்தேகித்து
எரிதழல் குளிக்க வைத்த
எனது பெருந்தகையையா
போயும் போயும் அழைத்தாய் நீ
அவதார புருஷனாயினும்
ஆண் ஜன்மங்களோடு
ஒட்டிப்பிறந்த வியாதியடி
அது” என
சொல்லி மறைந்தாள் அந்த
ஜானகி.

- ரெவல்லிதாசன்

“சோற்றுக்குக்கடனாகவும், பூமிக்குப்பாரமாகவும்” இந்த உலகில் வாழ முடியாமல் அவன் தன் உயிரைத்துறக்க எடுத்த முடிவுதான் தற்கொலை!. தன் உயிரை விட்டால் தனக்காக கண்ணீர் சிந்த யாருமேயில்லை என்ற

மனப்பக்குவமின்மையைக் கொண்டவன். ஆனால் அம்மா, தங்கை, உறவினர்கள் இருந்தும் சில பருவ வயதுடையவர்களுக்கு அவங்க, அவங்க கனவுப்பெண்களின் கண்ணீர்த்துளியே பரமாத்மாவின் தரிசனமாக அமையும். இந்த வலியும் இவனுக்கொரு காரணமாக அமைந்தது. தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானங்கள், வலிகள் எல்லாத்துக்கும் காரண கர்த்தாவாக விளங்குவது பயம்!, பயம்!, பயம் மட்டுமே!

இதற்காகத்தான் இந்தப் பயத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவே அடர்ந்த நடுக்காட்டுக்குள் தன்னந் தனியாக அழுக்கு வெள்ளைத்துண்டை கோணலாகவும், ஒரு பக்கம் மாத்திரம் நீளமான கைகளைக் கொண்ட, மேற்பக்க கழுத்துப்பட்டி கிழிந்த அழுக்கு வெள்ளை நிற மேற்சட்டையும், அங்குமிங்கும் உடலில் உள்ள திராவிட நிறம் தெரியும் அளவிற்கு இவனது ஆடை அமைப்பும், ஆலமர விழுதுபோல் சவரம் செய்யாத முகத்து முடியும், சித்தர் களைப்போன்று ஒவ்வொரு கேஷமும் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாகப் பின்னப்பட்ட சடையையும் கொண்ட அலங்காரரூபகந்தான் இவன்.

அடர்ந்த நடுக்காட்டுக்குள் மரத்தின் இலை, குலைகள் எல்லாம் கிளறி மறு காட்டுக்குள் வீசி விழுத்தும் அளவிற்கு இவன் தன் வேதனையை தனக்குத்தானே புலம்பிக்கொண்டு பிற்பார்வை அற்ற பாரமுகத்துடன் விறுவிறண்டு விரைந்து செல்கின்றான். அவன் தொலை தூரம் சென்றதும் இவன் செல்லும் பாதையை முடக்கும் முகமாக எதிர்ந்திசையில் நீண்ட சடையும், தாடியும், உடலில் உள்ள பாகங்கள் மறைக்கப்படாமலும்.

அதில் அடையாள உறுப்பு மாத்திரம் அழுக்கு வெள்ளை நிற கச்சைத்துண்டால் மறைக்கப்பட்டு குறிப்பிட்ட சில பேருக்கு மத்தியில் இவர் கல்வி போதிப்பதை அவதானித்தான். அவனது நடை பாதைக்குத் தடையாக இருந்த இவர்களை “நீங்கல்லாம் யார்!”, ஏன் அவர் மட்டும் கச்சை கட்டியிருக்கிறார் நீங்கல்லாம் காவித்துண்ட போத்தித்து இருக்கீங்க!, நெற்றியில என்னத்த அப்பி வச்சிருக்கீங்க! ஏன் அவர் மட்டும் கண்ண மூடிருக்கார்!” இவன் தனியாக தொட தொடவன்ன தொடர்ந்து பேசவும் யாரும் இவன் பேச்சுக்கு செவி சாய்க்கவில்லை “ம்ம் சரி எனக்கு நேரமாகிட்டு இந்தக் காட்டுக்குள்ள எங்கயோ செத்தால் நேரடியாகவே கடவுளைக்காணலாமே! அதுதான் அந்த இடத்தைத் தேடிப்போறன் வழிவிடுங்க!” இவன் சொன்னதை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததால் தியானத்திலிருந்த சித்தர் கோவத்தால் கண்களை விழித்து “உன் வேதனை நான் அறிவேன் மகனே!! ஏதாவது கோச்சி வண்டியில் அடிபட்டு உன் மரணத்தை ஏற்றுக்கொள்! நீ இறைவனை எளிதில் காண்பாய்!. ஆனால் ஒரு நிபந்தனை இன்று 10.01ஆகும் இந் ஒரு நாளிகை மாத்திரந்தான் நான் உனக்காக கொடுப்பது ஜெயம் உண்டாகட்டும்” என்று சித்தர் சொன்னதும் சீடர்கள் நகைத்தனர். ஆனால் அவர் வலது கையைத் தூக்கி ஆசிர்வாத முத்திரையை காட்டியவுடன் இவனுக்கு பதில் பேச எதுவுமின்றி சித்தர் சொன்ன வழியைப் பின்பற்ற அவன் இன்றே சனக்கூட்டமில்லாத பாதுகாப்பற்ற கோச்சி வண்டிப்பாதையை நோக்கிச் செல்கின்றான்...

அவன் நீண்ட தூரம் சென்று கொண்டிருக்கும் போது சனங்கள் கூட்டமாகவும், அங்குமிங்கும் கலைந்த

சித்தன் காட்டிய வழி

நிலையில் கோஷமிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அருகில் கடதாசியினால் பெரிய, பெரிய விளம்பரப்பாதைகளும் அதில் எம்.ஜி.ஆரின் உருவமும் வரையப்பட்டிருந்தன. அவன் அன்னார்து பார்த்து இது சினிமாத்திரையரங்குதானே! ஓ.. இன்றுதான் தலைவரின் “ஆயிரத்தில் ஒருவன்” வெளியீடு என்பதை அறிந்து கொண்டு தான் எதற்காக வந்தோம் என்பதை மெய்மறந்து “ஆயிரத்தில் ஒருவன்” பார்ப்பதற்க்காக வரிசையில் நிக்கின்றான். பல மணி நேரம் பகலவனின் பார்வையில் வெந்ததான். ஆடையெல்லாம் வியர்வையால் “அப்பட்டம் தொப்பட்டமாகியது” மேற்சட்டையை களைந்து கையில் எடுத்துக்கொண்ட பிற்பாடே ஒரு மாதிரியாக வரிசையின் முன் நிலைக்கு வந்தான். அப்போது அவனது கிருதயம் இதேமாதிரி படிப்படியாக வாழ்க்கையிலும் முன்னேறலாம் என்ற நம்பிக்கைக்குள் நுழைய இருந்த வேளையில் அனுமதிச்சீட்டு வழங்கும் அதிகாரி “எத்தன டிக்கட்!!” அவன் ஆள்க்காட்டி விரலைத்துாக்கி தனக்கு மாத்திரம் என்பதை குறியீடாக பதில் சொன்னான். அதிகாரி அனுமதிச்சீட்டொன்றை உருவி “அஞ்சி ரூபா எடுப்பா” அதிகாரி அனுமதிச்சீட்டுக்கு ஐந்து ரூபா என்றதும் அப்போது தான் திடீர் என்று அவனுக்கு தான் எதற்கு வந்தோம் என்ற சுய நினைவு தன் மனதில் உரைத்தது. மீண்டும் அவன் தன் முயற்சியைத் தொடங்கினான்...

மறுபடியும் அவன் கோச்சி வண்டிப்பாதையை நோக்கிச் செல்கின்றான்... கோச்சி வண்டிப்பாதையை எளிதில் காண்பது கடினம் என்பதை ஊகித்துக்கொண்டான். தான் தற்கொலை செய்து கொள்ள பல வழிகள் இருந்தும் இந்த வழியை இவன் தெரிவுசெய்ததற்கான காரணம் இறந்ததும் நேரடியாகவே கடவுளைக் காண வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். தன் வாழ்க்கையில் பலவேதனைகளையும், தோல்விகளையும் உணர்ந்தவன். சித்தர் சொன்ன இந்த வாக்கையாவது நிறைவேற்றியாகவேண்டும் இந்த ஒரு வெற்றியாவது எனக்கு கைகூடுமோ! என்று தன் முயற்சியைத்

தொடர்ந்தான்...

இதற்காகத்தான் தான் வசிக்கும் கிராமத்திலிருந்து நூறு மையில் தூரத்தையும் தாண்டி இந்த இடத்தை தேடியலைகின்றான்.

பல மணி நேரம் அவன் உணவு, நீர் எதுவுமின்றி நடைபாதையிலே நாடோடியாக உலாவியதால் களைப்பும், தாகமும் இவன் உடலை வாட்டியது. அப்போது கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் கிறிஸ்டியன் தேவாலயம் இருப்பதை அவதானித்தான். அப்போதுதான் அவன் மனதில் ஒரு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. தேவாலயத்துக்குச் செல்லும் வரைக்கும் மெல்ல இடம் மெல்ல நடந்து சென்றான். ஆலயத்தின் அருகில் சென்றதும் பூசல்க்கிணற்றில் நீரை அள்ளி தாகம் தீர அருந்திவிட்டு உடல் அங்கங்களையும் கழுவி தன்னையும் தூய்மைப்படுத்திக்கொண்டான். ஆலயத்தின் உட்புறம் சென்று இரண்டு கால்களையும் மடித்து அரைக்காலில் நின்று அன்னை மரியாளுக்கு மரியாதை செலுத்தினான்.

மறுபடியும் இவனது முயற்சி தொடர்ந்தது. மணலும் மணல் சார்ந்த இடம் என்பதால் கால்கள் மணலில் புதையப்புவதை நடந்துசென்றான். இருக்கூட்டங்கள் பாதையின் வழிகளை மெல்ல, மெல்ல மூட ஆரம்பித்தன. இந்த இருளில் ஒவ்வொருகால்களாலும் பாதைக்கான அடையாளத்தை தடவித்தடவி பார்வையற்ற குருடனைப் போல மெல்ல, மெல்ல நடந்தான் அப்போதுதான் காலில் இரும்பு மாதிரி எதோ தட்டுப் பட்டதால் அந்த இடத்தை நன்றாக கைகளால் தடவிப்பார்கின்றான். பின் நீளமான இரும்பினால் அமைந்த பாதை, பாதையின் நடுவே சின்னத் துண்டுத்துண்டு கற்கலும், மரக்கட்டிகள் இடையே இடையே இருப்பதை கைகளால் உணர்ந்து கொள்கின்றான். இவன் கோச்சையோ, கோச்சி வண்டிப்பாதையையோ நேரில் பார்த்தது இல்லை எம்.ஜி.ஆரின் படத்தில் மாத்திரந்தான் பார்த்திருக்கின்றான்.

தூரத்திலிருந்து இரண்டு வெளிச்சங்கள் மெல்ல, மெல்ல இந்தப்பாதையை நோக்கி நகர்வதை அவதானித்தான். தான் தற்கொலை செய்வதற்க்கான ஒத்திகையைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். பின்பு தான் இறந்தால் இந்த உலகில் தாம் இருந்தத்திற்கான அடையாளம் மங்கிவிடக் கூடதே என்பதற்க்காக தன் பெயரை டேவிட் என்று அருகில் உள்ள மின்சார மரக்கட்டையில் கல்வெட்டாக பொறித்துக் கொண்டான்.

அந்த கோச்சி வண்டி தன்னை நோக்கி அருகில் வர, வர இவனது மூளைக்குள் இருக்கின்ற பித்தமெல்லாம் கலங்கி சொட்டுச்சொட்டா சிறு நீராகவும், கண்ணீராகவும் வெளிவர ஆரம்பித்தது. தன் தாய்க்கு யார் துணை நிற்பார், தங்கைக்கு யார் திருமணம் செய்து வைப்பார் என்று தன் முயற்சியிலிருந்து விடைபெறுவோம் என்று மனம் நினைக்கையில். என் காதலி என்னை விட்டு வேறு யாரோடையோ திருமணம் செய்துவிட்டாளே!! என்ற வலி மேலும் இவனது முயற்சிக்கு உறுதுணையானது.

இருள் கூட்டங்களை விலத்திக்கொண்டு, ஒளியையும், ஒலியையும் எழுப்பியவாறு கோச்சி தன்னை நோக்கி வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அதே வேளையில் நடுராத்திரியாகவும் ஆகின்றது. சித்தர் சொன்ன ஒரு நாள் முடிந்ததா? இல்லையா? ஒருவேளை சித்தர் சொன்ன இந்த ஒரு நாள் முடிந்திருந்தா என்ன கெதி! நாள் பேயாத்தானே அலைந்து திரிவன்! ஐயோ! ஐயோ! என்று அவன் பாதையை விட்டு வெளியேறும் வேளையில் கோச்சி வண்டியின் வெளிக்கொருக்குக்கம்பி இடது பக்க நீளமான கை ஆடையுடன் சிக்கிக்கொண்டதால் தான் கோச்சி வண்டியிலே மிதிபட்டு இறந்து விடுவானோ என்ற பயத்திலே

உயிரை விட்டான் உடலில் எந்தக்காயமும் இன்றி.

அடிபட்ட வலியையும், அறியாமையையும் உணர்ந்தபோது மூளை தெளிவாகி அன்னாரந்து மேற்பக்க மாக பார்த்த வண்ணம் கண்ணைத்திறக்கின்றான். ஒரே பனி மூட்டங்களும், குங்குலியப்புகையும், பூக்களின் நறுமணமும், மேற்பகுதி கூரை எதுவுமின்றி, அருகில் உள்ள மலைகள் எல்லாம் பளிங்கு, வைரக்கற்களால் அமைந்த கற்பனைக்கும் எட்டாத அழகியல் தன்மையாக காட்சி யளித்தது. இந்த இடத்தை பார்த்ததும் தான் எங்கிருப்பதை அறியாத டேவிட் அழகான தச்ச வேலைப்பாடுகள் அமைந்த அதி உயரமான நுழைவாயிலை திறந்துகொண்டு உட்செல் கின்றான். அங்கு வெவ்வேறு பூ இதழ்களில் அமர்ந்து கொண்டு (இந்துக்கடவுளுக்குரிய இலக்கணப்படி) பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பதை ஒரு ஓரமாக நின்று அவதானித்தான். அவர்கள் அணிந்திருக்கும் தங்க ஆபரணங்களின் ஒளி இவனது கண்களை மங்கச்செய்தது.

பின்னர் அங்கிருந்த பாதுகாவலாளி “யார் அப்பா நீ திறந்த வீட்டுக்க நாய் நுழையிறமாதிரி”, “இது எந்த இடம்”, “இதுதான் சொர்க்கலோகத்தின் சொர்க்க மண்டபம்(சொகுசு மண்டபம்) இங்குதான் பிரமுக்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடிக் கலந்துரையாடுவது. இன்று மிக முக்கியமான பேச்சு வார்த்தை இடம்பெறுகின்றது”. பாதுகாவலாளி சற்று நேரத்தில் “ஆமாம் நீ எங்கிருந்து வருகின்றாய்! உம் நாமம் என்ன?”, “நான் டேவிட் பூமியிலிருந்து வாரன்”, “ஓ... நீர் கிறிஸ்டியனா! அப்போ நீ நிலுவ! அவங்களுக்கு நீ கட்டாயம் தேவைதான்!”

பேச்சுவார்த்தை இடம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போது தூரத்திலிருந்து அவதானித்த பிரம்மா டேவிட்டை அழைத்து “நீ எப்படி இங்கு வந்தாய் மகனே! சதாரண மானிடர்களால் இங்கு வரமுடியாது! உன் பிரச்சினை என்ன என்று சொல் நான் உனக்கு கருணை வழங்குகின்றேன்”, “என் வளர்ச்சிக்கும், வெற்றிக்கும் என் பயமே தடையாக இருக்கு. இதுக்கு பல பிராயச்சித்தங்களும் இதிலிருந்து மீள் பல வழிகளாலும் முயற்சி செய்தேன் என்னால் முடியல்ல. சாத்திக் வேணும் என்ற ஆதங்கம் இருக்கு. பயம் என்னை ஒரு மூடனாக்கிவிட்டது. பெற்றவங்களுக்கும், மற்றவங்களுக்கும் நான் ஒரு தண்டச்சோறு, உதவாக்கறை மட்டுந்தான்.

“நீ அவசரப்பட்டுவிட்டாய் மகனே உன்னுடன் நூறு பேர் சம்மத்தப்பட்ட விபரங்களைத்தான் இங்கு பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம். உனக்கு இதுவரைக்கும் நடந்த தோல்வி, வேதனைக்கு முதற் காரணம் பயம்தான். இந்தப் பயம் உன் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்ததற்க்கான காரணம் உன் மனதில் ஆழமாகப் பதியப்பட்ட அழுத்தமே! நீ தன்னையே தாழ்வாகவும்இ மற்றவர்களை உயர்வாகவும் மதிப்பிடு கின்றாய் இது உன்னிலிருந்து விடைபெறவேண்டும் என்றால் நீ மற்றவர்களிடமும், அவர்கள் மத்தியிலும் பாரட்டுக்களையும், புகழ்ச்சியையும் பெறவேண்டும் அப்போதுதான் உன் மெலிந்த மனமானது படிப்படியாக வலிமைபெறும். ஆனால் இடையில் எந்தவிதமான தாக்கம் ஏற்பட்டாலும் மனதுக்கு எந்த வலி, தாக்கத்தையோ கொடுக்காமல் செயற்பட வேண்டும். இல்லையென்றால் மறுபடியும் வேதாளம் முருங்கைமரம் ஏறுமன கதையாத்தான் அமையும்”.

“நீ சிறு வயதாக இருக்கின்றபோது ஒன்றின் பின் ஒன்றாக தந்தை, தம்பி, தங்கை என்று உயிர் இழப்புக்களை உன் மெலிந்த மனமானது இந்த தாக்கத்தை தாங்கிக்கொள்ள சக்தியை இழந்து சுயநினைவு அற்ற மன அழுத்தம் பத்து வருடமாக உன்னிலிருந்தது. ஆனால் அது உனக்கே தெரியாத மதியே இருந்துவிட வேண்டும் என்று உன் அம்மா விரும்பினாள். உன்னுடைய வயது 25 என்றுதான்

இதுவரைக்கும் நீ நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய்! உன்மையாகவே 1930.10.01 நீ பிறந்தாய். இன்றுடன் உன் வயது 35 ஆகின்றது உன் திறமைகள் செயற்படும் பலனும் இன்றுடன் தான் ஆரம்பம் அவசரப்பட்டுவிட்டாயே மகனே!!”.

“ஆனால் நான் இளைத்த தவறினால்தான் நீ உயிர் பிரிந்து இருக்கின்றாய். இதனை நிவர்த்தி செய்யவே ஒரு வழி மாத்திரம் இருக்கு. நீ விரும்பினால் பூமியில் மீண்டும் பிறக்கலாம். ஆனால் அதே மனநிலையையும், அதே குடும்ப குழலையும் வழங்கமுடியும். ஆனால் நீ சிறுவயதாக இருக்கும் போது உறவினர் உயிர் இழப்பு மாத்திரம் நேராதது. இதில் உன் திறமைகள் செயற்பட ஆரம்பிக்கும் சின்னச்சின்ன பாரட்டுக்கள், புகழ்ச்சி உன் தைரியத்துக்கு வழி காட்டி உறுதுணையாக அமையும்.

ஆனால் உன் மறுபிறப்பு மூன்று விதமாக அமையும்.

பகுதி ஒன்று- நீ பிறந்த ஆண்டான 1930.10.01ல் இருந்து ஆரம்பிக்கலாம். மறுபடியும் உலகமகா யுத்தத்தை இந்த விண்ணுலகமும், மண்ணுலகமும் எதிர்நோக்கும்.

பகுதி இரண்டு- இன்றிலிருந்து அதாவது 1965.10.01ல் இருந்து ஆரம்பிக்கலாம். இதில் இரண்டு பகுதிகள் உண்டு 1வது உன் மீதி வயதிலிருந்து பிறக்கலாம். 2வது குழந்தையாக பிறக்கலாம். இதில் ஒரு சுவாரசியம் நடக்க இருக்கும் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை என்ற பெயரில் பொதுமக்கள் அழிவதை நேரடியாக கண்டு களிக்கலாம்.

பகுதி மூன்று- 2015.10.01ல் இருந்து ஆரம்பிக்கலாம். நடக்கவிருக்கும் 3வது உலகமகா யுத்தத்தையும் நீ கண்டுகளிக்கலாம். ஆனால்(இந்த யுத்தம் ஆயுதங்களால் மாத்திரமின்றி நீங்கள் உண்ணும் நச்சு உணவினாலும் அமையலாம்)

இதில் நீ எந்தப்பகுதியை தேர்ந்தெடுக்கின்றாய் மகனே. ஆனால் இன்னும் ஒரு நிபந்தனை. உன் ஆயுட்குறிப்பில் 85 வயது மாத்திரம்தான் உன் ஆயுள் முடிவாகும். நன்றாக சிந்தித்து பதில் சொல்”

தான் இதுவரைக்கும் பூமியில் இருந்த காலம் வேதனையையும் வலியையும் அனுபவிக்க நேர்ந்தது. இனி வெற்றியும், மகிழ்ச்சியும்தான் தன் வாழ்க்கையாக அமையும் போது தன் வயது முழுவதையும் பூமியில் அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால் சிறுவயதிலிருந்து பிறந்தால்தான் முழுத்திருப்தியையும் பெறலாம் என்று தன் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு 2வது பகுதியின் 2வதை தெரிவு செய்தான்.

பின்பு பிரம்மா ஒரு நிபந்தனையிட்டார் “நீ பெறுகின்ற ஒவ்வொரு வெற்றியும் இ பாரட்டுக்களும் என்னை நினைக்கவைக்கும். நீ என்னை நினைத்த மறு வினாடியே விண்ணுக்கு வந்து என் தரிசனம் பெறுவாய். ஆனால் இங்கு வருவது பற்றி பூமியிலிருக்கும் நீ ஞாபகம் அறியாமலும், இங்கு வந்ததும் முழு ஞாபகத்தையும் பெறுவாய். இன்று முதல் உன் நாமம் ஞானரூபன் என்று அழைக்கப்படும். பூமிக்குச் சென்று உனது ஆட்சியைத் தொடர் “விஜயி பவ”...”

ஞான ரூபன் சாதாரண மத்தியதரக் குடும்பத்தில் மெலிந்த மனப்பக்குவத்தை கொண்டு மண்ணில் மீண்டும் அவதரித்தான். குழந்தையிலிருந்து சின்னச்சின்ன பாரட்டுக்களை பெற ஆரம்பித்தான். பின்பு காலங்கள் கடந்தன விளையாட்டிலும் இ கற்றலிலும் இ சினிமாவிலும் தன் செயல்திறனுக்கு வலுவை அதிகரித்துக்கொண்டே சென்றான். மற்றவர்களின் பாரட்டுக்கள் மூலமாக தான் பணம் சேமிக்கும் இயந்திரமாக உரு எடுத்தான். ஒரு முறை

ஞானரூபன் தான் பிறந்த இடமான தாய்வீட்டுக்குச்சென்று “ஏன் நீங்க!. நான் கால் பண்ணுனா ஆன்சர் பண்ணுறீங்க களில்ல!. நான் இப்போ வேர்ல்ட் லெவலுக்கு பெரிய அக்ரர்! என்ட் லெவலுக்கு நீங்கல்லாம் இந்த பழைய வீட்டில இருக்கலாமா? எவளவு காலத்துக்குத்தான் இந்த பழைய வீட்டிலேயே இருக்கப்போறீங்க!? நான் உங்களுக்கு மெட்ராஸ்ல அரண்மனையே வாங்கி வச்சிருக்கன். அனியாயமாக கண்ட கண்டவன்ட் துப்பாக்கிக்குண்டுக்கு இரையாகப்போறீங்களா!?” இவன் பேசுவதைக் கேட்டு கோபம் கொண்ட ஞான ரூபனின் தாய் “ஆமாம்டா கண்ட கண்டவன்ட் வெடி குண்டுக்கு இரையானலும் ஆவோமே தவிர! உன்னமாதிரி ஆணவமும், பணப் பேராசையும் பிடித்தவனுக்கு எங்க மனச இரையாக்கமாட்டோம்!. வேணும் என்றால் உன் மனைவியையும், மகனையும் கூட்டிப்போகலாம் அவர்கள் விரும்பினால் மட்டும்!”

காலங்கள் கடந்தன. சரியாக இவனது 35வது பிறந்த தின நாள் அன்று இலங்கையில் இடம் பெற்ற கடும் போரின்போது ஞானரூபனின் மனைவி, மகன், பெற்றோர்கள் என இவனது ஒட்டுமொத்த உறவின் இழப்பும் மீண்டும் இவனை மன அழுத்தத்துக்கு ஆட்கொண்டது. பின்னர் சினிமாவில் சிறந்த நாயகனாக வலம்வந்த இவனை காலால் மிதித்து கடப்பால் மெல்ல, மெல்ல தள்ள ஆரம்பித்தது. பின் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக பணம், சொத்து, அரண்மனை எல்லாத்தையும் இவன் இழக்க நேர்ந்தது.

பின்னர் காலங்கள் கடந்தன தலைமுடியெல்லாம் நரைக்க ஆரம்பித்துவிட்டது இந்த நிலைமையிலும் எப்படியாவது இனி தொலைத்த மரியாதையை மீண்டும் பெற வேண்டும் என்பதற்காக சினிமாவில் மறு அவதாரம் எடுத்தான். தன் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த, மற்றும் இலங்கை யுத்தம் தொடர்பான கதையை வேறு ஒரு நாயகனை வைத்து தானே இயக்க ஆரம்பித்து படமும் வெளியிட்டு பல விருதுகளையும், பணத்தையும் அள்ளி வீசியது. பின்னர் 50^ஆ பிறந்த தின நாளில் படத்தில் இலங்கை யுத்தத்தப்பற்றியும், இதற்கு இந்தியா உடன்பாடு சம்மந்தமான விடயத்தை கேலியாக சித்திரித்ததால் பொலீஸ் இவனை கைது செய்து அழைத்துச்சென்றனர். பொலீஸ் அழைத்துச் செல்லும்போது ஞானரூபனின் ரசிகர் பட்டாளம் அலை, அலையாக திரண்டு இந்தப் பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தனர். மீண்டும் தன் மரியாதையை பெற்றுவிட்டேன் என்று துள்ளிக்குதித்து தன்னைப் படைத்த கடவுளை நினைத்து நன்றி சொல்லிக்கொண்ட மறு வினாடியே!....

மறுபடியும் பனி மூட்டங்களும், குங்குலியப்புகையும், பூக்களின் நறுமணத்தையும் உணர்ந்து சுய நினைவிற்கு வந்தான். நேரடியாக பிரம்மாவிடம் சென்று “நான் பூமியில் நான், நான் என்ற ஆணவத்தால் என் வெற்றிக்கும், என் செயலுக்கும் நான் மட்டுமே காரணம் என்று உங்களை நினைக்க மறந்து விட்டேன். ஆனால் வேதனையைக் கொடுத்து பின் அது நிவர்த்தியானதும் தான் எனக்கு உங்க ஞாபகம் வந்தது. என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்” பிரம்மா இவனது பேச்சைக்கேட்டு நகைப்புடன் சிரித்துக் கொண்டார் “மகனே என்னை நினைத்ததன் கரணமாகவே நீ இங்கு வரவில்லை! என்னை பூமியிலிருக்கும் மானிடர்கள் மறந்தாலும் பொருட்டில்லை. காலம் முடிந்ததும் வரவேண்டிய இடத்துக்கு வந்து சேரத்தான் வேணும்!

“என்ன சொல்லுறீங்க! என் ஏச் ருடையோடுதான் பிப்ரி ஆகின்றது. நீங்கதானே சொன்னீங்க என் ஆயிஸ் ஏச் எய்ற்றி பைவ் என்று. பிறகு எப்படி!?”

“மகனே நன்றாகச் சிந்தித்துப்பார் முப்பத்து ஐந்தோட + ஐம்பதைக்கூட்டினால் விடை புரியும்”..... ●

மன்னார் அமுதனின்

“அன்னயாவினும்” – காட்சி விரிக்கும் கவிதைகள்!

அமுதனின் “அக்குறோணி” கவிதைத் தொகுதிக்கு நயவுரை வழங்கியோரில் நானும் ஒருவன். அதன் பின்னர் அமுதனின் இந்தக் கவிதைத் தொகுதி உங்கள் கரங்களுக்கு வந்திருக்கிறது. அக்குறோணி கவிதைகளின் போக்கிலிருந்து வித்தியாசப்பட்ட கவிதை சொல்லும் வகையில் இக்கவிதையில் அமைந்திருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

“அன்னயாவினும்” தொகுதியின் ஒரு சில கவிதைகளை மன்னார் அமுதன் அவ்வப்போது முகநூலில் இட்டு வந்த போது படித்திருக்கிறேன், அவரைப்பாராட்டியிருக்கிறேன்.

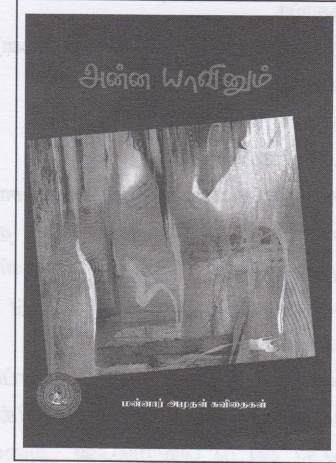
கவிதையை முழுமையாகத் தருவதில் அமுதன் முழுமையடைந்திருக்கிறார் எனச் சொல்வதில் எனக்குள் குழப்பங்கள் கிடையாது. ஒரு கவிதை தன்னைவெளிப்படுத்திக் கொள்ள எந்தப் பாணியை விரும்புகிறதோ எந்த வார்த்தைகளை விரும்புகிறதோ எந்தச் சொற்களை விரும்புகிறதோ அவை அத்தனையையும் கொண்டதாக அமைவதே முழுமையான கவிதை. இந்த வகையில் ஒரு நல்ல கவிஞனாக அமுதன் முழுமையடைந்து விட்டார் என்று சொல்வேன்.

இந்த முழுமை அவரது வாசிப்பாலும் வயதினாலும் உணர்வினாலும் அனுபவத்தினாலும் மாத்திரம் வந்திருக்கிறது என்பதை ஓரளவுதான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். அதற்கும் மேலாக கவிதை என்பது என்ன என்ற நிறைவான சிந்தனையும் உணர்வும் புரிதலும்தான் அந்த முழுமைக்குக் காரணம் என்று சொல்ல முடியும்.

தன்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத மனிதன் எவ்வாறு முழுமை பெறுவதில்லையோ அப்படியேதான் கவிதை என்ற கலை வடிவமும். எல்லாக் கலைவடிவங்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஒரு கலை வடிவம் அதன் நேர்த்தியால், வடிவத்தால் அழகும் பொலிவும் பெறுகிறது. அந்த நேர்த்தியையும் அழகையும் கவிதையில் கொண்டு வருவதற்கு கவிதை என்றால் என்ன என்ற ஆழ் உணர்வும் ரசனையும் கவிஞனுக்கு இருக்க வேண்டும். அது மன்னார் அமுதனுக்கு இருக்கிறது.

00

இந்தத் தொகுதியைப் படிக்க ஆரம்பித்த போது எந்தக் கவிதையில் ஆரம்பித்துப் பேசுவது என்கிற

நூல் - அன்ன யாவினும்

விலை - 250/-

வெளியீடு - மன்னார் தமிழ்சங்கம்

பெரிய சவாலைத்தான் நான் எதிர் கொண்டேன். அவ்வப்போது நான்கு கவிதைகளைப் படிப்பதும் மூடிவைப்பதுமாகக் காலத்தைக் கடத்தியபடியே இருந்தேன்.

இந்தக் கவிதைகள் அனைத்தும் வாழ்க்கையை, அதன் போக்கை, அதன் சவால்களை, அதன் ஆபத்துக்களைத்தான் மொத்தமாகப் பேசுகின்றன. ஆனால் எந்தவொரு பக்கத்துக்கும் சாராமல், வலிந்து இழுக்காமல், மனம் போன போக்கில் போகாமல் ஒரே நேர் கோட்டில் இவை பயணம் செய்கின்றன. ஒரு இலங்கையனாக, ஒரு சிறுபான்மையினனாக, ஒரு தமிழனாக, ஒரு இலக்கியவாதியாக, ஒரு வடபுலத் தானாகவெல்லாம் இக்கவிதைகளில் தோற்றம் தருகிறார் அமுதன். ஆனால் எந்தப் பக்கமும் தூக்கலாகப் பேசப்படவில்லை என்பது குறிப்பிட்டுச் சொல்லப் பட வேண்டிய ஓர் அம்சம்தான்.

சொற்களைக் குளிர் நீரில் துவட்டிச் “சுள்”ளென வலிக்க அடிக்கும் அழகில் இக்கவிதைகள் குளித்து நிற்கின்றன. கிண்டலாகட்டும் கோபமாகட்டும் அழுத்திச் சொல்வதாகட்டும் - எதுவாக இருந்த போதும் அதற்கென காரமான, ரொள்தரமான எந்தச் சொற்களும் இக்கவிதைகளில் கிடையாது. ஒரு சாதுவைப் போல

எழுந்து நடக்கும் இக்கவிதைகள் சில இடங்களில் மின்மினிப் பூச்சிகள் பறக்கும் அளவுக்கு ஒங்கி அறைந்து விட்டுச் செல்கின்றன.

“காடு பிடித்திருக்கிறது

இங்கு

ஆத்திரத்தைக் காட்டவும்

அறைந்து சாத்தவும்

கதவுகள் இல்லை!” - (காடு பிடித்தல்)

“நீங்கள்தான்

போதி மரப் புத்தனையும்

சிலுவை மர இயேசுவையும்

பிரசவித்தாய்க்

கூறித் திரிபவர்களாயிற்றே!” - (தீர்ப்புக் கூறிகள்)

“கிறீஸ் பேய்கள்

கொண்டு சென்ற இரத்தத்தில்

அவர் படித்திருக்கலாம் -

இரத்தம் ஒரே நிறமென்பதை!” - (புத்தனின் சொற்கள்)

மேலே நான் தந்திருப்பவை தனித்துப் பார்த்தாலும் அதிர்வு தரும் கவிதைத் துளிகள். ஆனால் கவிதையை முழுமையாகப் படிக்கும் போது இவற்றின் தாக்கம் வலிமைமிக்கதாக இருக்கும்.

சில கவிதைகள் ஒரு முழுத் திரைப்படத்தைப் போல மனதுக்குள் காட்சிகளை விரிக்கின்றன. அவ்வாறு விரித்து விட்டு வெறுமனே அவை கடந்து போய் விடுவதில்லை. அவை நமக்கு எதையோ உணர்த்தி விட்டுச் செல்வதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. “மன்னரின் நகர் வலம்” என்ற கவிதையை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் காட்ட முடியும். அதி காரத்தைக் கொண்டு எதையெதையெல்லமோ அலங்கரிக்க முடியும். எதையெதையெல்லாமோ சாதிக்க முடியும். ஆனால் மக்களின் மனங்களை வெல்லுவது சாத்தியமற்றது என்பதை மிக அழகிய முறையில் சொல்லிச் செல்கிறது இந்தக் கவிதை. “அழிப்பதும் பதிப்பதும்”, “ஆல முடிகண்டன்”, “அந்த ஒருவன்” போன்ற கவிதைகள் கதையாயும் காட்சியாயும் விரியும் அழகு ரசிக்கத்தக்கது!

எல்லாக் கவிதைகளிலும் கவிஞனின் செய்தி ஒன்றிருக்கிறது. சிலவற்றில் நேரடியாகவும் சிலவற்றில் மறைவாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாற்றியமைத்தலுக்கான கோஷமாக அல்லாமல் ஒரு எழுந்த மானத் தகவல் போல அச்செய்தி கவிதையுடன் இழையோடுகிறது. கவிஞனின் பார்வையும் கவிதை

சொல்லும் முறையும் மனச்சாட்சியின் தராசு முள்ளில் அமர்ந்திருக்கிறது. ஆயினும் சரியானது எது என்பதை கவிதைசொல்லப்படும் விதத்தின் மூலம் அமுதன் வாசகனுக்கு உணர்த்தும் திறமையையும் நுட்பத்தையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

00

பிரபல்யமும் விளம்பர ஆடம்பரமும் கொண்ட படி தென்னிந்திய இலக்கிய மாபியா முதலாளிகள் நடத்தும் சஞ்சிகைகளில் கவிதை என்ற பெயரில்வரும் வான்கோழி எழுத்துக்களின் வாலில் தொங்கிக் கொள்வதிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார் அமுதன். அவற்றை அவர் உள்வாங்கியிருந்தாலும் கூட யாராலும் கவனிக்கப்படாத, இலக்கிய மாபியா முதலாளிகளின் அருட் கடாட்சம் படாத அல்லது அந்த வலைக்குள் அகப்படாத, அகப்பட விரும்பாத அற்புதமான கவிதைகளைத் தரும் கவிஞர்களை அடையாளம் கண்டு அவர்களின் கவிதைகளைப் படித்து - பாலைமட்டும் உறிஞ்சியெடுக்கும் அன்னம் போல அமுதன் ஆகிவிட்டிருக்கலாம் என்பது எனது முடிபு.

ஒரு சிறந்த படைப்பாளிக்குத் தெளிவுதான் முதலில் தேவைப்படுவது. தெளிவு கொள்ளும் அளவு படைப்பாளி தெளிந்திருக்கிறான் என்றால், தன்னை அறிந்திருக்கிறான் என்றால் எதை எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்கிற வித்தை கைகூடிவிடும். எந்த வார்த்தைமந்திர வார்த்தை என்பது புரிந்து விடும். அந்தத் தெளிவை அமுதன் பெற்றிருக்கிறார் என்பதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

தெருவில் கிடக்கும் நீரில் வானத்தைப் பார்க்கலாம். ஆனால் வெறும் மண்ணில் வானம் தெரிவதில்லை. விளம்பரங்களாலும் நவீனம் என்ற பெயராலும் மண்ணில் பார்க்கப்படும் வானத்தின் அழகு சோபிப்பதில்லை. காரணம், அதில் உண்மை இல்லை. உண்மை இல்லாதவை மக்களின் ரசனைக்கு உட்படுவதுமில்லை. இந்த நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டு விடாமல் தனது சாதாரண வார்த்தைகளை வெகு சரளமாகக் கவிதைகளில் பயன்படுத்தி மெல்லிய போக்குடன் தெளிந்த நீரோட்டம் போல கவிதைகளைத் தந்திருக்கிறார் அமுதன்.

மிக அண்மையில் நான் படித்து மகிழ்ந்த தொகுதி என்று இந்தக் கவிதைத் தொகுதியை கவிதை பயிலும் இளந் தலைமுறைக்கு நான் சிபார்சு செய்ய விரும்புகிறேன்.

பே
சு
ம்

இதயங்கள்

ஜீவநதியின் 86 வது இதழ் கிடைத்தது. மருதூர்க் கொத்தனின் ஒளி பற்றிய நுண்ணாய்வுக் கட்டுரை க.பொ.த உதர மாணவர்களுக்கும் கற்பிக்கும் என்போன்ற ஆசிரியர்களுக்கும் மிகமிகப் பயனுடையதாய் அமைந்தது. எமது பாடசாலையான மு/அளம்பில் நோ.க. வித்தியாலயத்தில் உயர்தரம் கற்கும் அனைத்து மாணவர்களும் இவ்விதழைப் பெற்றுக் கொண்டனர். ஏ.எச்.எம். நவாஸ் அவர்களுக்கு எமது பாராட்டுக்கள்.

- முள்ளியவளை வினோ வரதன்

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி கு. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.